

Giới thiệu Ta Cùng Với Ảnh Đế Yêu Đường

Tình trạng convert : Hoàn thành 62 chương

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Xuyên nhanh, Nhẹ nhàng, Đô thị tình duyên, Nữ chủ, Cồ đại, Tu chân,...

Phó Việt và Lâm Văn yêu đường với nhau bốn lần. Tại sao tận bốn lần á? Ừm, cái này, thì phải hỏi Phó ảnh đế rồi.

Lần đầu tiên, Phó Việt là học bá cao lãnh trong trường, nàng là một tiểu khá ái, fan trung thành của hắn;

Lần thứ hai, Phó Việt là thị huyết bạo quân, nàng là tiểu tú nữ của hắn;

Lần thứ ba, Phó Việt là Boss phản diện Ma Tôn, nàng là tiểu đệ tử của hắn;

Chờ hai người rốt cuộc trở lại hiện thực, Lâm Văn nỗ lực trở thành người qua đường Giáp, Phó Việt lại cao điệu tuyên bố hai người đang yêu đường, (ノ∀`)!

- - - - -

Lâm Văn da trắng chân dài lại có tiền, lại bởi vì đối diện mà chất vấn ảnh đế Phó Việt một lần, không thể không xuyên vào mấy cái kịch bản cầu huyết đồ ảo tưởng của Phó Việt tạo ra (￣▽￣"") ∠, tìm mọi cách đá động các loại thân phận của hắn: Học bá cao lãnh, thị huyết bạo quân, vai ác Ma Tôn.....

Không hổ là ảnh đế, diễn thật nhiều a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ảnh Đế Yêu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Vị diện vườn trường

Lâm Văn cảm thấy cả người tràn đầy cảm giác khó chịu, giống như có một cái gì đó đang đè nặng, chèn ép cơ thể cô, mơ mơ màng màng mà mờ mắt ra, lại nhìn thấy một mảnh trần nhà đầy xa lạ.

Cô mờ mắt mà ngồi dậy, theo động tác của cô, có con gấu bông lông xù ngã xuống một bên.

Đối với chú gấu bông rõ ràng không phải của mình kia, cô bỗng nhiên có chút ngán ngạo mà phát ngốc, Lâm Văn nghi hoặc mà nhìn quanh bốn phía.

Đây là một gian phòng ngủ của nữ hải được trang trí hết sức ấm áp, bên cạnh tủ quần áo xinh đẹp được đặt một chiếc gương to.

Lâm Văn đã chú ý tới thân thể khác thường, cô bước nhanh, chạy đến chiếc gương to kia.

Trong chiếc gương to sáng ngời, lập tức hiện lên hình ảnh một thân thể đầy "Uyển chuyển".

Khó có thể tin mà nhìn thân ảnh của chính mình trong gương, Lâm Văn cảm thấy đầu tê rần, bỗng có cảm giác giống như có một thứ gì đó tiến vào não của mình.

Sau đó, Lâm Văn cũng nhớ lại.

Cô là con gái một của Lâm Đại Hải, đại lão của mỏ than ở Tây Thôn, từ nhỏ hàm chứa chìa khóa vàng sinh ra, bị lão ba ba và bốn tên anh họ sủng ái đến nỗi muốn cái gì chắc chắn sẽ có được thứ đó.

Làm một tiểu công chúa, Lâm Văn không thích học tập, không thích nỗ lực, cố gắng, dù sao chuyện gì cũng đều có thể dùng tiền để giải quyết.

Trước mười tám tuổi, Lâm Văn chỉ thích sống phóng túng, sau mười tám tuổi, Lâm Văn rốt cuộc cũng có chút ước mơ, cô muốn làm mình tinh, điểm quang tứ xạ, ánh sang bốn phương, đi đến nơi nào cũng sẽ trở thành tiêu điểm nữ minh tinh.

Lâm gia có tiền, Lâm Đại Hải chuyên môn mướn đoàn phim vì nữ nhi bảo bối của mình mà chế tạo riêng một bộ phim thanh xuân thần tượng.

Lâm Văn kỹ thuật diễn tuy vụng về, nhưng nàng cũng đủ mỹ mạo, hơn nữa nhân vật bên trong kịch bản cũng có thể lấy lòng khán giả, sau khi phim thần tượng công chiếu ra, Lâm Văn nhanh chóng danh dương quốc nội, nổi danh trong nước, cũng tích lũy được một số lượng lớn fans hâm mộ.

Ngay khi Lâm Văn đang xuân phong đắc ý, bên truyền thông đột nhiên xuất hiện một cái video phỏng vấn ảnh đế Phó Việt.

Phó Việt là tòn tại vô cùng đặc biệt ở giới giải trí, hắn xuất thân danh môn thế nhưng tính tình lại cao lãnh quái gở, cũng chưa bao giờ từng có bất kì tai tiếng gì.

Trong video, phóng viên hỏi Phó Việt: "Nghe nói có khả năng nữ chính trong bộ phim do cậu biên kịch chính là tiểu hoa đán Lâm Văn, không biết cậu cảm thấy Lâm Văn có phù hợp với hình tượng của nữ chính không?"

Xem đến đây, trong lòng Lâm Văn đã có chút suy đoán, làm sao mà ngay cả cô còn không biết cô muốn diễn kịch bản của Phó ảnh đế cơ chứ? Cái này rõ ràng chính là tên phóng viên kia cố ý tới hắc cô chứ còn gì nữa?

Nhìn màn ảnh, Phó Việt cao lãnh hỏi lại: "Lâm Văn là...?"

Phóng viên:.....

Lâm Văn:.....

Như dự đoán của Lâm Văn, video phỏng vấn truyền lên trên mạng, các fans hâm mộ của Phó Việt nhẹ dạ cả tin vào tin đồn bắt đầu các loại châm chọc mỉa mai cô, châm chọc cô ý vào lão ba ba có tiền liền mưu toan, muốn đáp ứng cùng Phó Việt, lời nói ác độc hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của Lâm Văn.

Phải chịu đủ kích, Lâm Văn đem chính mình nhốt ở trong nhà, rầu rĩ không vui, cuối cùng lão ba ba đành phải mua cho cô một tấm vé máy bay đi Paris, đề nghị cô đi du lịch giải sầu.

Vé của Lâm Văn đương nhiên là khoang hạng nhất.

Bởi vì kẹt xe, Lâm Văn thiếu chút nữa lằm máy bay, hoang mang rối loạn chạy tới khoang hạng nhất tìm được chỗ ngồi, ánh mắt rơi xuống trên mặt hành khách bên cạnh, Lâm Văn ngây ngẩn cả người.

Cư nhiên lại là Phó Việt.

Tên ảnh đế kia mang chiếc kính râm, lưng dựa ghế, tựa như đang nghỉ ngơi, sóng mũi thẳng tắp, môi mỏng khẽ nhếch, lạnh nhạt mà xa cách.

Lâm Văn bỗng nhiên có chút tức giận.

Phó Việt là ảnh đế, chưa từng nghe qua một người mới như cô cũng là điều vô cùng bình thường, nhưng hắn lại còn phong thái ngạo mạn trực tiếp hỏi như thế chẳng khác nào kêu gọi fans hâm mộ phê bình, ác ý với cô.

Máy bay sắp cất cánh, Lâm Văn ngồi xuống trước.

Lâm Văn vẫn luôn ở yên lặng quan sát tên ảnh đế ngồi cách vách kia, thẳng đến nửa giờ sau khi máy bay đã cất cánh, tên ảnh đế kia mới tỉnh.

Lâm Văn hừ hừ, duỗi tay tới.

Phó Việt nhủ thầm, nghi hoặc mà nhìn bàn tay nhỏ trắng trắng mềm mềm trước mặt.

Lâm Văn về mặt kiểu căng: "Tôi là Lâm Văn, nghe nói Phó tiên sinh không quen biết tôi, hôm nay chúng ta liền chính thức nhận thức, làm quen một chút đi."

Phó Việt tầm mắt dời lên, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp trẻ tuổi lại mang theo chút bất thiện của nữ hài, hần lại lần nữa nghi hoặc: "Lâm Văn nào?"

Lâm Văn.....

Cô cần rằng, nói: "Chính là người mới bởi vì một câu phỏng vấn của anh mà bị các fans của anh ác ý chửi rủa."

Phó Việt trầm mặc vài giây, hỏi: "Các fans mắng có cái gì?"

Lâm Văn dứt khoát mở điện thoại lên, cho hần tự xem

Phó Việt không cầm điện thoại lên, nhưng một bộ phận những bình luận hiện thị trên màn hình điện thoại đã có thể giúp hần lý giải tại sao vị này Lâm tiểu thư này lại tức giận như thế.

Một người diễn viên, khó chấp nhận nhất chính là bị người khác phê bình kỹ thuật diễn quá kém đó.

Nhưng các fans hâm mộ nói có vẻ là sự thật.

Không có việc gì để làm, Phó Việt dựa vào mấy cái bình luận đưa ra lục soát ra được một đoạn video bộ phim thần tượng do Lâm Văn diễn viên chính, sau khi xem xong, Phó Việt lại nhìn Lâm Văn một cái, nói một câu thật lòng: "Kỹ thuật diễn của cô quá thật rất tệ."

Lâm Văn: WTF!

Nàng lura gần nhảy mất tăng vọt, nhưng mà thỉnh linh có một tiếng vang lớn, máy bay dưới chân lại đột nhiên bắt đầu hạ cánh!

Máy bay phát thanh cái gì đó, Lâm Văn nghe không rõ, lỗ tai cứ kêu ong ong, tìm đập nhanh đến khó chịu.....

Tai nạn máy bay, Lâm Văn được đưa vào phòng cấp cứu.

Trong lúc hôn mê trung, có một âm thanh máy móc lạnh như băng hỏi cô có muốn sống sót hay không.

Lâm Văn đương nhiên muốn.

Âm thanh máy móc lại vang lên: "Trước khi người xảy ra chuyện để ý nhất chính là đánh giá của Phó Việt đối với kỹ thuật diễn người, cho nên, chi cần người có thể sử dụng kỹ thuật diễn đã động đến Phó Việt, liền có thể lẩn nữa giành lại được sinh mệnh, sống sót."

Lâm Văn có chút theo không kịp mạch suy nghĩ của chính mình rồi.

Máy móc thanh âm tựa hồ biết cô đang thắc mắc, tốt bụng mà giải thích: "Kể tiếp, người sẽ lần lượt tiến vào mấy cái kịch bản mà Phó Việt đã từng ảo tưởng tạo nên, mỗi kịch bản đều là một thế giới, chi cần người hoàn thành nhiệm vụ được an bài ở mỗi thế giới, thì được tính là thành công, ở hiện thực người có thể khôi phục khỏe mạnh, nếu không người sẽ bị trạng thái người thực vật, nằm trên giường bệnh suốt đời."

Lâm Văn đã hiểu rõ.

Giọng nói máy móc kia lại vang lên: "Tiếp nhận khiêu chiến hay không?"

Lâm Văn còn có lựa chọn khác sao?

"Được!"

Vừa dứt lời, trước mắt Lâm Văn bỗng nhiên tối sầm lại.

Lại lần nữa mở mắt ra, Lâm Văn biến thành một Béo Muội học cao nhị thể trọng nặng hơn một trăm ba mươi sáu cân.....

Đồng thời, Lâm Văn cũng thu được lý lịch cuộc đời của Béo Muội và nhiệm vụ được an bài của thế giới này.

Béo Muội thể nhưng lại trùng tên trùng họ với Lâm Văn, có một ba ba làm giáo viên, và một mamì làm công chức nhà nước, gia đình sinh hoạt khá giả, hoà thuận vui vẻ.

Béo Muội năm nay mười tám tuổi, đang học học kỳ 2 lớp 11, thành tích phổ thông, ngoại trừ hai cái phiền não là thường xuyên bị đám nam sinh đáng ghét giễu cợt, cũng như không mặc vừa những bộ quần áo xinh đẹp, từ nhỏ đến năm 17 tuổi Béo Muội có thể xem như rất hạnh phúc.

Mà nhiệm vụ yêu cầu hoàn thành của thế giới này, đó là trở thành Béo Muội bạn gái của giáo bá cùng lớp (hổng lẽ gọi bằng trùm trường ta).

Giáo bá tên là Chu Thừa.

Béo Muội là nữ hài từ ngoan ngoãn, ở cùng tuổi, nữ sinh đều bắt đầu yêu thầm hoặc sáng yêu ban thảo giáo thảo thời điểm, Béo Muội về phương diện tình cảm cần bán chẳng có chút hiểu biết nào, mỗi ngày lạc thú, khoái hoạt lớn nhất của cô ấy nếu không phải là ăn thì chính là xem truyện tranh.

Ở cao nhị, có được phản diện cùng lớp Chu Thừa, hơn nữa còn ngồi phía trước cậu ta, Béo Muội hiểu biết về Chu Thừa toàn bộ đều là từ nghe ngóng.

Nghe nói cha mẹ của Chu Thừa đều đã song vong, sau khi thi tuyển sinh cấp 3 kết thúc, bà nội nuôi nấng hần lớn lên cũng qua đời, từ đó tính tình của Chu Thừa đại biến, cả ngày trầm mê với các trò chơi thi đấu trên internet, nếu không phải Vô Cảnh thúc thúc hung hăng đánh hần mấy trận, Chu Thừa nói không chừng đã bỏ học cấp 3 rồi.

Đánh không lại thúc thúc, Chu Thừa liền ở trong trường học hoành hành ngang ngược, ai đi WC hần đều chen ngang, ai cùng hần đoạt hần liền đánh kẻ đó.

Chu Thừa đi theo thúc thúc học của hần đã từng học qua cách đánh nhau, những giáo bá có thâm niên trước đó nghe nói tân sinh năm nhất biết công phu còn được xưng tụng là tiểu bá vương, liền mang theo mấy cái tiểu đệ tới tỷ thí, kết quả hơn bảy tám người đi lên đều không phải đối thủ của Chu Thừa.

Từ đó, danh hiệu giáo bá khiến các lão sư đau đầu, các bạn học phải kính nhi viễn chi liền rơi xuống trên đầu Chu Thừa.

(敬而远之: kính nhi viễn chi; đứng xa mà trông; tôn kính mà không thể gần gũi; kính trọng nhưng không gần gũi; kính sợ tránh xa)

Cao nhị học lên, Béo Muội cùng Chu Thừa đều bị phân tới ban sáu, có thể nhưng còn ngồi vị trí phía trước của hần.

Trong ban không ai dám chọc Chu Thừa, ngay cả các lão sư đều lười đến quán giáo hần, cả ngày của Chu Thừa không ngủ thì chơi game cứ thế trôi qua.

Béo Muội ngồi ở hàng phía trước của hần, trừ khi đôi lúc cô khom lưng nhặt đồ vật vô tình rụng vào cái bàn Chu Thừa đang ngủ lảm hần tức giận mà đá một cái lên chân chiếc ghế của cô, ngoài ra hai người không còn có bất luận cái quý gì qua lại lẫn nhau.

Chu Thừa lớn lên tuần tú, là giáo bá cũng là giáo thảo, trong sáu ban các nữ sinh thích hần nhiều vô số, hơn nữa các nữ sinh lớp khác cũng thường xuyên chạy đến cửa lớp để vây xem hần.

Béo Muội cũng cảm thấy Chu Thừa rất đẹp trai, nhưng thứ nhất cô cũng chẳng hiểu rõ ràng cảm tình là gì, thứ hai Béo Muội biết chính mình thật sự không có khả năng yêu đương với Chu Thừa, cho nên cô tuy rằng chiếm vị trí thiên thời địa lợi nhân hòa, lại chưa từng liếc mắt nhìn xem Chu Thừa một cái.

Nếu thế giới này là kịch bản ảo tưởng về thanh xuân vườn trường của Phó Việt, đương nhiên nam chủ Chu Thừa lớn lên rồi đến tuổi dậy thì, dung mạo đều giống Phó Việt như đúc cũng không có gì ngoài ý muốn.

Chi là, giáo bá kiêm anh đế cũng đâu có mắt mù đến nỗi, hoa khôi của lớp, hoa hậu giảng đường nhiều vô số lại không chọn, thế nhưng lại coi trọng một kẻ so với hần còn nặng hơn như Béo Muội?

Lâm Văn khóc không ra nước mắt.(■ _ ■",)

__ 8/7/2019 __

♥□□□※□□□

(≥ω≤)ℳGóc xoát độ hảo cảm của tót(↗**"∇`*)↗

Thất tịch vui về ∇(≥∇≤)ℳ

Thất tịch hôm nay chỗ tớ có mưa.....

Mọi người nhớ ăn chè đậu đỏ cầu duyên nha (**"∇`*)

Đây là lần đầu tớ thử sức với việc edit >< Nhiều chỗ sai sót mong mn góp ý thân thiện ∇(^∇^*)

Yêu thương ("o`*)

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2: Vị diện vườn trường

Hai ngày sau...

Đồng hồ báo thức vang lên tích tích tích, Lâm Văn từ trong chăn duỗi bàn tay búp măng của mình ra, tắt báo thức trên điện thoại đi động.

Qua nửa giờ sau, mami Lâm bắt đầu kêu cửa, Lâm Văn che lỗ tai, xoay người, tiếp tục vùi sâu vào bên trong chiếc giường lớn mềm mại.

Lâm ba ba bung một mồm bánh bao nóng hổi bước ra từ phòng bếp, nhìn bà xã đang thờ phỉ phỏ có vẻ hơi tức giận đang đứng trước cửa phòng con gái, ông lại lần nữa đảm nhiệm vai trò thiên sứ hòa bình:

"Được rồi, để con bé ngủ tiếp một lát đi, chúng ta ăn trước..."

Ông còn chưa kịp nói xong, mẹ Lâm đột nhiên bão nổi, tức giận mà la lên:

"Ăn ăn ăn, suốt ngày chỉ biết ăn, nhìn xem con gái của ông đều sa đọa thành cái dạng gì rồi! Liên tiếp hai ngày trốn học, chủ nhiệm lớp gọi điện thoại tôi chỉ có thể nói dối là con bé bị trật chân, nhưng nó có thể bị trật chân cả đời sao, ngay từ đầu thành tích học đã không tốt, còn không chăm lo đọc sách, chỉ còn một năm nữa đã phải thi tốt nghiệp trung học phổ thông, rồi còn thi Đại học..."

Lâm giáo sư kiên nhẫn nghe lão bà nhà mình trút giận xong, bà ấy mắng xong, ông mới lo lắng nói:

"Trước kia Văn Văn chưa từng trốn học, có phải ở trong trường học, con bé cãi nhau với bạn học không "

Buổi sáng hôm trước, Lâm baba đang nấu cơm, đột nhiên nghe thấy trong phòng ngủ của con gái truyền đến một tiếng cuồng loạn thét gào, ông bị dọa sợ, lật đật ném cái nồi trong tay đi, tức tốc chạy lên, đẩy cửa ra, chỉ thấy con gái đang ngơ ngác đứng trên chiếc cân đo trọng lượng cơ thể, trên mặt hiện lộ vẻ không thể nào tiếp thu được thực trạng chân thực của mình.

Lâm giáo sư cảm thấy, con gái mình cao một mét sáu, cân nặng lại đến gần 136 cân quả thật có mập một chút, nhưng con bé tú nhỏ đã thích ăn, thà rằng mập mập cũng không chịu giảm béo, ông cùng lão bà khuyên tới khuyên lui đến vô dụng, liền tùy ý con gái mập nhiều năm như vậy.

Bây giờ con gái mình thế nhưng lại chán ghét bản thân như vậy, Lâm baba nhìn không được suy đoán trong lòng, khẳng định là ở trường học con gái mình đã bị bạn bè đã kích, e rằng trong lớp các nữ sinh xa lánh con bé, hay là do đám tiêu tú từ vất mũi chưa sạch kia đặt mấy cái biệt danh khó nghe cho con bé rồi.

Mami Lâm đã sớm hoài nghi tới chuyện đó ấy, con gái trốn học ngày đầu tiên đã đã gọi ngay cho con bé Hà Miêu bạn thân của nó, con bé kia còn nói, bé con nhà bà hôm đó lúc tan học còn thật vui vẻ, còn hẹn con bé cuối tuần cùng đi xem mới ra của Marvel, cũng không có bất kỳ điểm gì bất thường mà.

Ngoại trừ trường học, trong nhà hai vị chồng bọn họ cũng không có đã kích, ché bai Văn Văn bao giờ, nghĩ đến tháng trước nhìn thấy tin tức trên báo về một thiếu nữ yêu đương qua mạng, Lâm giáo thụ như rụng mảy, về mặt nghiêm túc suy đoán: "Văn Văn có phải cũng yêu đương trên mạng, bởi vì bị bạn trai kia đã mới buồn như thế không"(。´へ´。)

Mẹ Lâm...

Trong phòng ngủ nghe được một chút tiếng nói bên ngoài Lâm Văn...

Lâm Văn đương nhiên không có yêu đương qua mạng, càng không có bởi vì bị bạn trai phát hiện được hình ảnh ngoài đời của cô mà vô tình vứt bỏ, cô trốn ở trong nhà không chịu đi học, là bởi vì cô không thể nào tiếp thu được thiết lập Béo Muội hoàn toàn mới này.

Nếu như trong hiện thực cô là một cô gái có ngoại hình phổ thông thì cũng thôi đi, từ một thiếu nữ bình thường biến thành một thiếu nữ phổ thông, cũng sẽ không sinh ra quá lớn chênh lệch, nhưng bản thân Lâm Văn là một đỉnh cấp đại đại mỹ nhân!

Trên màn ảnh cũng là Top đầu những mỹ nhân 360 độ đẹp không góc chết, vừa thanh thuần lại kiều diễm, vừa ngốc manh cũng lại là nữ vương, đều phụ thuộc vào cách hóa trang, trang điểm của cô đó.

Dựa vào cái gì nhiều mỹ nữ như vậy, không chọn cho cô một nhân vật, hết lần này tới lần khác để cô diễn vai béo muội cơ chứ!!!!

Lâm Văn thật sự xem chút nữa là tức chết rồi!

Nàng oán hận nện lên giường cho nguì ngoại.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói đầy ôn nhu cưng chiều của Lâm baba: "Văn Văn, ăn cơm, ba ba làm món bánh bao hấp con thích ăn nhất đây nè."

Bánh bao hấp...

Lâm Văn đột nhiên cảm thấy bụng thật đói, hồng bét, chẳng lẽ cô không những kế thừa cân nặng của Béo muội, mà còn get được kĩ năng đại pháp ăn ăn ăn của cô ấy sao. ∩ (▽ ▽ "") ∩

"Văn văn, con còn không mau lại ăn bánh bao hấp sẽ bị nguội lạnh nha!" Lâm baba tiếp tục cố gắng.

Lâm Văn...

Được rồi, nhập gia tùy tục, ngậm lại bánh bao hấp da mông nhiều thịt, không không3, ngậm lại thân thể hoàn mỹ chân chính của cô còn nằm trên giường bệnh làm người thực vật, Lâm Văn bỗng nhiên vén chăn lên, ý chí chiến đấu tràn đầy sục sôi!

Lấy hết dũng khí, Lâm Văn lại lần nữa đứng ở trước chiếc gương to.

Thời điểm lần đầu vừa bước lại đây, trên chiếc gương to Lâm Văn nhìn thấy đầu tóc dài do vừa ngủ lại càng thêm lộn xộn của Béo Muội, trên mặt bởi vì thức đêm xem truyện tranh mà xuất hiện vài viên đậu đậu, màu da cũng ám trầm(kiểu da hơi tối màu nhiv).

Nhìn đến những viên đậu đậu đó cùng với cánh tay, đôi chân tròn tròn lộ ra ngoài váy ngủ, Lâm Văn liền chạy tới cân thể trọng, phát ra một tiếng thét chói tai dọa người mà Lâm baba và Lâm mẹ mụ đã nghe được, vì thế lần này Lâm Văn rút kinh nghiệm

Sau khi xây dựng đủ tố chất tâm lý vững vàng, Lâm Văn mới dũng cảm mà ngẩng đầu lên.

Mới từ trên giường bò dậy, tóc đương nhiên vẫn là chiếc tổ chim quen thuộc ∩ (' ∇ ') ∩, nhưng ngoại dự đoán, Béo Muội khuôn mặt tự nhiên lại trắng nõn nà, mấy viên đậu đậu kia cũng chỉ dư lại một chút dấu vết. Lâm Văn có chút không thể tin được, đôi tay xoa xoa mấy sợi tóc, đưa đầu tới gần mặt kính, rốt cuộc thấy rõ ràng ngũ quan của Béo Muội, Lâm Văn không nhận được sung sướng.

Béo Muội này cư nhiên còn khá xinh đẹp.

Đem so sang với cánh tay, đôi chân siêu to khổng lồ, mặt Béo Muội cũng không phải quá béo, thịt dỏ dỏ? trên mặt càng thích hợp để hình dung, tưởng tượng về gương mặt trắng trắng mềm mềm của trẻ con, lập tức liền có vẻ đặc biệt ngoan ngoan ngoan ngoan.

Môi của Béo Muội điển hình bờ môi anh đào nhỏ xinh, hồng hồng thực no đủ. Mũi Béo Muội cũng rất thanh tú..... Bởi vì bên cạnh mũi còn vài cái tàn lưu tiểu đậu đậu, Lâm Văn nhanh chóng dời tầm mắt đi, nhìn về thứ vô cùng quan trọng, đôi mắt.

Béo Muội thể nhưng lại có một đôi mắt nai con đặc biệt thanh thuần, xinh đẹp động lòng người!

Lâm Văn kinh hi phát hiện, kỳ thật nền tảng của Béo Muội cũng không tồi, nếu gây xuống hẳn cũng là tiểu mỹ nhân đầy khả ái và gây ngất lòng người*(≥ ∇ ≤)*.

Càng hiểu thấy hơn đó chính là, cho dù trên người Béo Muội nhiều thịt, mặt cô ấy vẫn là thật sự rất thanh thuần đáng yêu, chỉ là Béo Muội ngày thường quá lười thôi lười thối, hơn nữa cô ấy mới cận thị có một độ lễn đeo một bộ kính đen, che đầy mắt chiếc cửa sổ tâm hồn xinh đẹp nhất trên người cô ấy, vậy nên mới làm lộ ra vẻ âm đạm không chút ánh sáng.

Tới giờ phút này rồi, Lâm Văn bỗng nhiên cảm thấy nhiệm vụ theo đuổi giáo bá cũng không phải quá gian khổ.

Đang đối diện gương, ảo tưởng về tương lai, Lâm mami lại ở phòng khách rống lớn: "Sắp 7 giờ rồi, con rớt cuộc còn muốn đi học nữa không!"

Lâm Văn.....

____ Thứ năm, 8/8/2019 ____

☐☐✱☐Thấy ba mẹ nhà mình có vẻ khá thích hổ này nên quyết định siêng năng thêm một chút♥☐☐☐

Mau tới súng ái tui đi (*~*~*)

Tui chủ thích nhẹ cho những ai chưa biết nha!!!

1 cân = 1/2 kg

136 cân = 68kg (☆_☆)

Nữ chủ đang học cao nhị là học lớp 11 ><

Nam 9 là giáo bá và tui dễ nguyên vì chưa nghĩ ra từ thay thế (・ω・)

☐☐☐☐Yêu mn đọc truyện vui về nhoa♥☐☐

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2-1: Vị diện vườn trường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Được rồi, thời gian cấp bách, cuối tuần cô lại cần thận nghiên cứu cải tạo lại hình tượng của Béo Muội!

Rửa mặt đánh răng chải đầu mặc quần áo mất mười lăm phút, hoàn thành việc nuốt bánh bao hấp của Lâm baba trong vòng năm phút, chạy nhanh ra cửa còn bị Lâm mami gọi lại mạnh mẽ đeo cặp kính đen kia lên sống mũi cho cô, thẳng đến tận 7 giờ hai mươi lăm phút, Lâm Văn cùng Lâm baba mới lên xe.

Một chiếc bong đen chạy băng băng, lao vọt ra khỏi tiểu khu, hai cha con đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

"Văn Văn đừng nóng vội, mười phút sau nhất định có thể tới trường, vẫn còn kịp mà." Sợ con gái lo lắng bị đến trễ, Lâm baba vừa lái xe vừa nói.

Lâm Văn không lo lắng đến vấn đề trễ học, ngồi ở cạnh ghế tài xế, Lâm Văn tháo chiếc kính xuống. Vừa mới ra cửa quá gấp gáp, cô phải kiểm tra lại một chút mới được.

Lâm baba ngồi bên cạnh.....

Mỗi ngày hầu như đều là ông đưa con gái đi học, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bé con nhà mình soi gương!

Thật sự không còn chút huyền tiếc cuộc sống nào nữa sao!

Lâm giáo sư thật sự sâu muốn thú ruột.(;´Д`;)”

Ông thử hỏi thăm, giọng điệu từ ái phảng phất như đang cổ vũ học sinh: "Văn Văn tại sao lại bắt đầu soi gương vậy con gái?"

Lâm Văn lấy mắt kính xuống, nháy một đôi mắt ngập nước đầy long lanh hỏi: "Ba à, ba không cảm thấy con quá béo sao? Con lớn lên đáng đáng xinh đẹp như vậy, ba với mẹ vì cái gì sao lại phông tung con tự sa ngã như thế chứ?"

Lâm baba.....(・ω・)

Con gái hỏi nghiêm túc như vậy, Lâm baba không hổ danh là giáo sư đại học, ông thực nhanh lẹ đã tổ chức xong đáp án trả lời thật tốt: "Đầu tiên, con chỉ là hơi béo, tiếp theo, con lớn lên xác thật rất xinh đẹp. Cuối cùng, ba và mẹ con vẫn đều thường xuyên khuyên con giảm béo, là chính con không muốn đó, chúng ta mỗi lần khuyên con, con liền chất vấn chúng ta có phải ghét bỏ con hay không, chúng ta không chê con, cho nên không khuyên nữa."

Lâm Văn hừ hừ: "Ba mẹ đây là yêu chiều con quá mức!"

Lâm baba không còn lời nào để nói. Thật sự rất cạn lời đó. Cha mẹ quá khó làm nhaa, thời điểm quán giáo hải từ thì bọn nó ngai mình dong dài, dung túng chúng thì quay đầu lại chúng nó liền trách bọn họ cưng chiều quá mức. (■_■)

"Được rồi, ba ba nhất định sửa lại." Giáo sư Lâm khiêm tốn thừa nhận sai lầm

Lâm Văn chỉ là thuận miệng nói vậy, thấy baba Lâm trịnh trọng mà nghiêm trang thuận theo lời nói của con gái mình như thế, Lâm Văn không khỏi nghĩ tới cha ruột đại lão mô than của cô.

Mặc dù ông ấy là lão đạo mô than nhưng lại chỉ có duy nhất một đứa con gái là cô, thương cô khẳng định chắc chắn là tình thương thật sự, nhưng làm một đại lão ông ấy thật sự quá bận rộn, một năm thời gian ở bên cạnh cùng cô nhiều lắm cũng không vượt quá một tuần.

Khi còn nhỏ, Lâm Văn mỗi ngày đều khát vọng được gặp ba ba, sau khi lớn lên Lâm Văn chỉ cần thề của baba lão cho cô xoa xoa cả cà liền rất vui vẻ.

Nhưng mà, nếu thật sự cho cô chọn lựa, cô càng có khả năng muốn chọn một người ba như Lâm giáo sư vậy.

Aiz..., không nghĩ nữa, chuyện cũ thương tâm đau buồn gì đó cứ mặc cho nó theo gió mà bay đi.

Lâm Văn bắt đầu lục lại cặp sách của Béo Muội, muốn tìm một chút xem có nhìn thấy hộp trang điểm không, để cô xử lý mấy cái dấu vết của đậu rở hoa trên (mụn mụn đáng ghét đó bà con).

Hôm nay bắt đầu, cho dù cô có béo đi chăng nữa, cũng muốn làm một tiểu tiên nữ mập mập.

"Con quên lấy tập à?" Lâm giáo thụ hỏi.

Lâm Văn lắc đầu: "Hộp trang điểm của con đâu?"

Lâm giáo sư đẩy kính ngạc: "Con có bao giờ mua hộp trang điểm đâu?"

Lâm Văn đứng tay lại, tìm tòi lục soát lại ký ức của Béo Muội, đứa nhỏ này ngoại trừ khi học nhà trẻ tham gia lớp biểu diễn, thế nhưng ngay cả son môi cũng chưa từng xài qua!

"Con muốn mua." Lâm Văn quay đầu, làm nũng, mỉm cười nhìn Lâm giáo sư.

Lâm baba lập tức thỏa hiệp: "Con lên mạng chọn đi, ba trả tiền."

Lâm Văn rất vừa lòng đó o(^▽^)

Lâm giáo sư ngừng xe ở cổng trường, chỉ còn bảy phút nữa là vào tiết một, hần uyển chuyển mà nhắc nhở nữ nhi nên chạy thì nhất định phải chạy đó.

Hiện tại là cuối tháng năm, buổi sáng cũng thật nóng nực, Lâm Văn nghĩ thầm, bản thân cô đến trường chính là để đảm đương vai trò bạn gái của giáo bá, đến trễ thì đến trễ thôi.

Cho nên, tay ôm cặp sách, Lâm Văn chậm rãi ung dung mà bước chân lên lầu chuẩn bị đi học.

Lâm giáo thụ nhìn bóng lưng của con gái vẫn khi định thần nhàn(ung dung, bình tĩnh, tự tại, nhàn nhã:3), quyết định lập tức chạy đến nhà sách mua một quyển tâm lý học của thanh thiếu niên.

__ Thứ bảy, 10/8/2019 __

☐❁☐ Góc xoát nhẹ độ hạo cảm của tui ☐❁☐

Chương sau là nam chủ lên sân rồi đó bà con ☺☐。|(3 |)

Tui thích nghe Âu Mỹ nhưng vẫn đi tìm nhạc Trung cho mọi người nghe đó (▽▽)

☐☐Hôm nay tui siêng hông tới nơi tới chốn nên tách chương nhỏ nhỏ ra đăng lên cho chòm xóm xem đỡ đỡ hihi ♥☐☐

Bài viết

10.471 lượt thích

mr.lixian 🤔

Xem tất cả 816 bình luận

🌟💖👤 Hình đáng yêu nhe của anh nhà 🍻🍻

🍻🍻 Bà con đọc truyện vui về nhà!!!! 🍻🍻

□Cuối tuần hạnh phúc o(^▽^)^o

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-2: Vị diện vườn trường

Editor: Song Hoạ ♥□□

Từ cửa chính của trường tam trung đi vào không xa, bên tay trái có một cái siêu thị, khi Lâm Văn bước vào siêu thị, thấy một cái nam sinh xách theo một túi đồ ăn vật đi ra.

Chàng trai đó rất cao, nhìn ra ít nhất cũng 1 mét 8, mặc một chiếc quần tây đen dài, trên người mặc một chiếc áo ngắn tay rộng thùng thình màu trắng.

Lâm Văn nhìn theo cặp chân dài kia, mãi cho đến khi chàng trai ấy đẩy chiếc xe đạp leo núi đứng ở trước cửa siêu thị kia chuẩn bị xuất phát, Lâm Văn nhìn chăm chăm vào sườn mặt lạnh nhạt lại mang theo vài phần lệ khi kia của hắn, mới đột nhiên nhận ra, đây còn không phải là giáo bá Chu Thừa mà cô muốn công lược hay sao!

"Chu Thừa!" Lâm Văn theo bản năng mà nói to lên.

Chu Thừa đã ngồi lên chiếc xe đạp, vừa muốn chạy đi, bỗng nhiên nghe được có người kêu hắn.

Chu Thừa nhú mày, nghiêng đầu, nhìn thấy bên cạnh cô có nữ sinh mập mạp đang kinh hi, ngạc nhiên và mừng rỡ mà nhìn chăm chăm vào hắn.

Chu Thừa cảm thấy dường như Béo Muội này có chút quen mắt.

À, hình như là người ngồi phía trước hắn, ummm.....

Chu Thừa không nhớ nổi tên của Béo Muội.(ˉˊˋ)

Trong trường học không ai dám vô cớ trêu chọc hắn, Béo Muội cũng không giống những đứa con gái hoa si muốn đưa thư tình cho hắn, Chu Thừa một chân dẫm lên chân bàn đạp, một chân chạm đất, không quá kiên nhẫn hỏi: "Có việc?"

Lâm Văn cảm thấy có chút ngại, cô, cô chỉ là nhìn thấy giáo bá quá hưng phấn mới theo bản năng mà la lên.(*~~~~*)

Béo Muội ngo ngác, Chu Thừa quét mắt nhìn đồng hồ, còn lại năm phút đồng hồ.

Chủ hai đã nói qua, hắn dám đến trễ một lần nữa, ông ta liền đánh hắn một tuần không bỏ xuống giường được đó.(´_`.)

Chu Thừa không sợ trời không sợ đất, lại sợ duy nhất một người chính là vị Võ Cảnh thúc thúc kia.

Chân đạp đất lấy đà, Chu Thừa cưỡi chiếc xe đạp leo núi chạy đi mất rồi, không có chút thời gian nào để lảng phí trên người Béo Muội.

Giáo bá rời đi nhanh như con gió, Lâm Văn ngăn người, có lẽ là bị giáo bá lây bệnh gấp gáp, sợ hãi đến trễ kia, cô cũng ôm cặp sách lên chạy.

Đây lâu dạy học của lớp 11 khá xa, Lâm Văn chạy hồng hộc đến trước cửa bạn sáu, bên trong đã bắt đầu đi học.

"Báo cáo!" Ôm bụng, Lâm Văn thở hổn hển mà hô.

"Vào đi."

Lâm Văn đẩy cửa ra, nháy mắt nghiêng đón ánh nhìn chăm chú của hơn năm mươi bạn cùng lớp.

Chỗ ngồi phía nam gần cửa sổ đếm ngược từ dưới lên hai bàn, Chu Thừa đang dựa vào tường nhét trong miệng ổ bánh mì, nghe được giọng nói truyền tới, cũng quay đầu chuyển tầm mắt sang.

Ở cửa lớp Béo Muội mặt đỏ rực, ra sức thở hổn hển, dường như đến trễ làm cô thật ngượng ngùng, cúi đầu đi vào trong, chút thịt trên khuôn mặt bụ bẫm giống như đều hơi rung động theo bước chân của cô.

Chung quanh có nam sinh lên nói thầm.

"Béo Muội hôm nay không có mang mắt kính kia."

"Không nghĩ tới Béo Muội không mang mắt kính còn khá xinh đẹp, đáng tiếc trên người quá béo, mày nhìn cặp chân kia đi!"

"Béo cũng có cái tốt của béo, sóng gió nhấp nhô....."(Chắc kiểu đòi núi chấp trùng đó bà con_ (´_`")_)

Lời này vừa nói ra, mấy cái nam sinh đang xì xào bàn tán đều bật cười.

Chu Thừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lâm Văn rất nhanh đã đi tới chỗ ngồi của cô, sau đó cô ngoai ý muốn phát hiện, bạn ngồi cùng bàn với Béo Muội cư nhiên lại là hoa khôi của lớp.

Nhìn đến người bên cạnh, ký ức về đối phương trong đầu bỗng hiện lên: Trần Đình Đình, được bạn sáu công nhận là hoa khôi của lớp, người đẹp đáng chuẩn hơn nữa còn biết khiêu vũ, từng dùng điệu múa Không Tước quang vinh lấy được danh hiệu tiết mục được hoan nghênh nhất trong tiệc tối của lớp vào Tết Nguyên Đán.

"Chân cậu không có việc gì chứ?" Trần Đình Đình ngồi ở bên ngoài, thời điểm đứng lên cho Lâm Văn đi về chỗ lững lờ quan tâm cô.

Lâm Văn cười lắc đầu.

Hai ngày trước cô không chịu nổi đã kích bị biến béo không đi học, Lâm mami đành phải xin nghỉ nói là do chân con gái bị thương.

Trần Đình Đình lui ra chỗ ngồi đằng sau của một nam sinh cũng chính là bạn cùng bàn với Chu Thừa tên là Hứa Cường, đây cũng là một bạn học thường xuyên cản trở nguyên chủ, ngày thường việc hắn thích làm nhất chính là khi dễ Béo Muội.

Trần Đình Đình mới vừa tránh ra, Hứa Cường lập tức đẩy bàn học về phía trước, sau đó ngẩng đầu, về mặt vồ cùng thiếu đánh mà nhìn Lâm Văn cười: "Bị bệnh hai ngày không gặp, người liền gầy đi đó."

Trong trí nhớ, Béo Muội gặp được chuyện này chỉ biết đỏ mặt tức giận.

Nhưng Lâm Văn không giống thế[[\[email protected\]](mailto:([redacted])@)]

Nhìn thấy ở giữa hai chiếc bàn học là một khe hở chật hẹp, đầu tiên Lâm Văn nghiêng người đi vào đi, sau đó dùng sức khẽ lật liền đem chiếc bàn của Hứa Cường chao đảo nghiêng qua.

Trên bàn, sách giáo khoa rơi xuống tới tấp, Hứa Cường "Ồ hyyyy" một tiếng, luống cuống tay chân mà che lại tập sách đang có dấu hiệu tiếp tục trượt xuống.

"Hứa Cường người kêu lên cái gì vậy?" Trên bục giảng, lão sư Triệu dạy Ngừ vẫn nổi tiếng nghiêm khắc banh mặt nhìn về hướng này.

Hứa Cường da mặt dày, chỉ vào Lâm Văn đã ngồi xuống ghế, cáo trạng: "Bạn học quá béo, đem cái bàn học của ta đụng nghiêng ngã."

Trong lớp tức khắc phát ra một trận cười vang.

Trần Đình Đình đồng tình mà nhìn về phía Lâm Văn, lại thấy người đã từng bị Hứa Cường chọc giận tới phát khóc vô số lần, về mặt lại đầy đặn đứng lạnh nhạt, sau khi mở sách giáo khoa ra liền bày ra dáng vẻ muốn chuyển tâm nghe giảng, nghiêm túc học bài.

Trần Đình Đình ngầy ngẩn cả người, Hứa Cường ngầy ngẩn cả người, không chi thế, các bạn học vây xem náo nhiệt cũng đều ngầy ngẩn cả người, hôm nay Béo Muội hình như không đúng lắm đó!

Triệu lão sư dùng sức gõ gõ bảng đen.

Các bạn học đồng loạt mà đem đầu chuyển hướng nhìn về phía trước.

Tiếp tục bài giảng trước đó, Triệu lão sư quét mắt nhìn về phía Chu Thừa đang an tĩnh ăn bánh mì.

Tuy rằng đều là học sinh cá biệt, nhưng nếu so sánh với Hứa Cường chuyện gây chuyện phiền phức đau đầu kia, ông càng thích Chu Thừa, chính mình không chăm lo học tập, nhưng cũng không quấy rầy người khác.....

Suy nghĩ vừa dứt, Triệu lão sư bỗng nhiên híp đôi mắt lại nhìn xuống. (◡‿◡)

Lâm Văn lại mở to đôi mắt nai kia, ngơ ngác mà nhìn ô bánh mì từ phía sau bay lên bàn cô!

Ai ném?

"Vừa nãy cô kêu tôi làm gì?" Chu Thừa không coi ai ra gì mà hỏi, trong miệng vẫn còn tiếp tục nhai bánh mì.

Hứa Cường, Trần Đình Đình đều giật mình mà nhìn qua, ánh mắt nhìn về trên người Chu Thừa và Lâm Văn đầy vẻ do dự, dao động.

Lâm Văn nghĩ, đây có lẽ là cơ hội tốt để cô làm quen với Chu Thừa đó nha!

Vì thế cô quay đầu lại, nhìn về giáo bá đang ngồi phía sau, mỉm cười đầy ngọt ngào: "Không có việc gì đâu, bạn học gặp mặt, tôi gọi tên cậu để chào hỏi, tiếp đón thôi."

Chu Thừa:.....

Mọi nó, ai kêu cô chào hỏi? Bọn họ rất quen thuộc sao?

"Lân."

Nhìn vào khuôn mặt quen thuộc kia, Chu Thừa bực bội nói.

Lâm Văn:.....

Đồ giáo bá cay gà!

Nếu không bị bắt buộc phải hoàn thành nhiệm vụ này, cô thật muốn đem cái bàn kia của Chu Thừa nhấc lên! (*Lộn cái bàn nha ==))

__ Chủ nhật, 11/8/2019 __

(☆_☆) Góc bé tạo của tui ☐☐

* ☐Hôm nay tui lại chăm chỉ nè bà con ơi ☺☐

o(^▽^oCầu yêu thương, cầu bao dưỡng ♥☐(>^ω^<)

Mọi người phải biết yêu thương tui đó nha (￣▽￣)

Mỗi cmt and vote của quý đị đều là động lực nhỏ bé cho tớ (ノ 3 ㄣ) Chỉ cần nhấn nhẹ vào nút ☐☐ nhỏ bé bạn đã tiếp thêm nghị lực cho tui ngời ồm lap mấy tiếng rồi đó ☺☐(*~~~~*)

Tui dễ dãi lắm nên mau tới sủng ái tui đi (*~*~*)

Chương này dành tặng cục cưng đáng yêu của tui @Quythanhtien ☐☐

☐☐Yêu nm >< Đọc truyện vui về ♥☐☐

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-1: Vị diện vườn trường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Đã từng gặp qua người đến gần, bắt chuyện với lão đại, nhưng chưa từng thấy qua kẻ béo nào lại không biết xấu hổ mà mở miệng như thế."

"Đầu năm nay thật là!!! Thế nhưng cái dạng nữ sinh gì cũng đều dám theo đuổi lão đại rồi!"

"Béo Muội hôm nay không mang mắt kính chính là vì câu dẫn lão đại chứ gì? Nói không phải chứ, thật ra nếu không nhìn từ cổ trở xuống, Béo Muội cũng rất xinh đẹp đó."

Chu Thừa là giáo bá, cũng là lão đại trong cảm nhận của mấy tên học sinh lưu manh của ban sáu, cứ cho là thế nhưng mà Chu Thừa cũng chưa từng phản ứng với bọn họ, chẳng chút quan tâm.

Mấy nam sinh chính là muốn chế nhạo Lâm Văn, giọng nói đầy tính chất "cà khịa", gây khó dễ kia lại rất thỏa đáng, có thể bảo đảm Lâm Văn nghe được, đồng thời lại tuyệt đối sẽ không thể nào truyền tới bực giảng trên kia.

"Các người đều cảm nhận!" Hoa khôi của lớp Trần Đình Đình đột nhiên quay người lại, đôi mắt hoa đào, thanh liệt động lòng người kia đầy tức giận mà trừng mắt nhìn đám nam sinh nói xấu Lâm Văn.

Mấy tên nam sinh kia cùng nhau nhìn về phía Hứa Cường, ánh mắt đầy vẻ ái muội.

Hứa Cường nhìn về phía Trần Đình Đình mỉm cười vô lại: "Được rồi, đều nghe theo cậu."

Nói xong, Hứa Cường còn làm bộ làm tịch mà phê bình mấy tên nam sinh khác: "Đều thành thật mà dừng lại đi, đừng quấy rầy người khác nghe giảng bài."

Chu Thừa là lão đại ban sáu, Hứa Cường là lão nhị.

Hứa Cường thích Trần Đình Đình, đám hồ bầy cầu hữu của hắn liền đặc biệt để lại một mũi cho Trần Đình Đình, còn có ý kêu Trần Đình Đình là chị dâu.

Đáng tiếc Cường ca cố ý, Đình muội vô tình, Trần Đình Đình yêu thầm lại là một đối tượng hoàn toàn khác.(￣▽￣)

Bị các nam sinh đùa giỡn, mặt Trần Đình Đình liền đỏ lên, không biết là vì ngại ngùng hay tức giận.

Sau đó, cô lập tức quay trở lại, nghiêng đầu về phía bên này Lâm Văn, nhỏ giọng an ủi cô: "Tình bọn họ như vậy thôi, cậu đừng để ở trong lòng."

Lâm Văn vừa định nói cô không sao, vừa ngẩng đầu lại, đã thấy ánh mắt của Trần Đình Đình trôi về hướng sau lưng cô.

Lâm Văn cũng nhìn về phía sau, chỉ thấy mỗi đỉnh đầu đen nhánh của Chu Thừa, giáo bá ăn xong bánh mì cũng bắt đầu đi ngủ.....

Lâm Văn bỗng nhiên cũng có chút buồn ngủ.

Có điều không nên nha, hai ngày trước cô vẫn luôn ăn và trên giường, đã đem lần da bị gãy vò đến hồng khi thức khuya đọc truyện manga của Béo Muội ngủ thật ngon, phục hồi đến bảy tám phần luôn đấy!

Gấp một cái, Lâm Văn thuận theo yêu cầu của thân thể, thân thể rất thành thật, khoanh hai tay lên trên bàn nằm xuống.

Trên bục giảng Triệu lão sư.....(■_■)

Này, đàn học sinh kia, từng đưa từng đưa trong chúng bây đều muốn lật trời rồi phải không?

Buồng sách giáo khoa xuống, Triệu lão sư trầm mặt đi về phía Lâm Văn.

Đây là có trò hay để xem đó nha!

Bọn học sinh đều vui sướng khi thấy người gặp họa mà ngoái đầu nhìn xuống, Trần Đình Đình trông thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Triệu lão sư, lại nhìn về phía bạn cùng bàn đang chôn mặt ngủ, trên khuôn mặt mỹ lệ lộ ra vẻ muốn nhắc nhở Lâm Văn lại sợ hãi Triệu lão sư sẽ răn dạy cả cô ta, thần sắc đầy vẻ điềm đạm đáng yêu.☺(〃_〃)

Lâm Văn đương nhiên không thấy được, thậm chí cũng chưa phát giác được nguy hiểm đang tới gần.

Ngay lúc Triệu lão sư đi đến dừng lại ngay lối nhỏ cạnh bàn Trần Đình Đình, Lâm Văn còn cọ cọ cánh tay, thay đổi tư thế thoải mái hơn.

Triệu lão sư không thể nhịn được nữa: "Lâm Văn!!!"

Lâm Văn giật mình, phất cái đã ngồi thẳng lưng lên!

Triệu lão sư cảm giác vô cùng hài lòng với quyền uy của mình, lạnh giọng phê bình cô học sinh thoát nhìn rất dễ bắt bớ, gây khó dễ này: "Tôi hôm qua ngủ còn chưa đủ phải không?"

Lâm Văn cúi đầu, bày ra dáng vẻ nhỏ nhen, đáng thương "Con biết sai rồi".

Triệu lão sư lại tiếp tục: "Hôm nay em đến trễ tôi cũng chưa nói gì, em còn dám ngủ, xin nghĩ hai ngày từ khi nào lại nhiễm phải thói hư tật xấu? Cha mẹ cực cực khổ khổ cho các em ăn học, chính là để các em tới đây ngủ à?"

Bàn thân Lâm Văn trước đây chính là thiên kim hào môn, trước nay chỉ có cô đi bắt bớ người khác, không ai dám bắt đến giáo huấn cô như thế, bởi lẽ cô tuyệt đối sẽ không dễ yên.

Vị Triệu lão sư này nếu là đối với tất cả học sinh của mình đều đối xử bình đẳng Lâm Văn cũng liền nhịn, nhưng cô mới nằm sắp xuống một lát đã bị mắng, còn tên giáo bá ngồi sau lưng cô thì sao?

Lâm Văn rất ủy khuất mà chỉ chỉ phía sau: "Chu Thừa cũng đang ngủ, sao thầy lại mặc kệ cậu ấy?"

Triệu lão sư:.....

Các bạn học:.....

Còn chưa ngủ thẳng giấc đã bị người khác quấy rầy, vẫn luôn yên lặng chịu đựng tap âm Chu Thừa:.....

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy bàn tay nhỏ của Lâm Văn đang chỉ về phía hắn, bàn tay nhỏ kia vừa trắng nõn lại bụ bẫm, tròn tròn đầy thịt.

Bốn ngón tay còn lại nắm chặt lại, chỉ có ngón trỏ lộ ra, thoát nhìn giống như nếu lột bỏ tầng tầng lớp da bên ngoài sẽ lộ ra búp măng non nhỏ nhắn đáng yêu bên trong, căn thô tiêm té*, thoát nhìn đặc biệt..... Ngon miệng. ("η"]
ヾ_)

(*Căn thô tiêm té: ý chỉ rễ thô đầu nhọn, theo mình thì ý ở đây là miêu tả về bàn tay búp măng của nữ chính ấy>>)

Chu Thừa thích ăn măng.

Nhưng hắn đã lâu lắm rồi không ăn vị măng nào lại hợp khẩu vị như thế.

Nhìn chằm chằm vào ngón tay mập mập trắng trắng mềm mềm của Lâm Văn, Chu Thừa đột nhiên muốn ăn măng...

Đối mặt với ánh mắt dường như muốn ăn thịt người của Chu Thừa, Lâm Văn sợ tới mức vội vàng rút tay về!

Cô biết hắn là giáo bá, nhưng giáo bá cũng không nên hung dữ đến mức chỉ vì một chút việc nhỏ như vậy liền muốn ăn thịt người chứ?

Lâm Văn có chút hối hận vì trêu chọc Chu Thừa, sớm biết rằng giáo bá hẹp hòi như vậy, ngay cả nữ sinh cũng muốn đánh, cô đã nhịn Triệu lão sư rồi.

Ngón tay béo béo không còn nữa, Chu Thừa lại lần nữa nằm sắp xuống đi ngủ, coi Triệu lão sư như không khí.

Triệu lão sư nổi giận, đột nhiên vỗ một cái thật mạnh lên bàn của Hứa Cường, chỉ vào cửa quát lên: "Hai cô cậu mau ra ngoài đứng hết cho tôi!"

Đây là thật sự rất tức giận nha!

Người ở dưới mái hiên, Lâm Văn ngoan ngoãn mà cúi đầu, xoay người về hướng Trần Đình Đình.

Triệu lão sư đang đứng ở bên cạnh, Trần Đình Đình nếu đi ra ngoài nhường chỗ chắc chắn sẽ đụng vào thấy ấy, cho nên cô ấy chỉ có thể cố gắng hết sức kéo ghế sát vào bàn, ngồi thẳng lưng.

Cùng lúc đó, Hứa Cường nhìn Lâm Văn cười cười, vô cùng sốt sắng mà đem bàn học kéo xuống chứa một con đường lớn.

Lâm Văn:..... Tôi cảm ơn cậu nha!

"Còn cả cậu nữa!" Triệu lão sư cúi người, gõ gõ lên mặt bàn Chu Thừa.

Có lão sư dám khiêu khích giáo bá, toàn bộ bạn học trong lớp đều nín thở ngưng thần, tập trung tư tưởng hít drama; ngay cả Lâm Văn đang đứng ở ngoài cửa cũng len lét chui vào nhìn xem.

☹(〃▽〃")☹

"Chu Thừa, tôi kêu cậu đó, cậu có nghe thấy không?" Đàm lao thì phải theo lao, dù sao đã cười lên lưng cộp làm sao có thể leo xuống. Triệu lão sư chỉ có thể kiên định, gõ bàn.

"Phanh" một tiếng, giáo bá đá một cái, đập chiếc bàn học bay về phía trước, đứng lên.

Cái đập kia của hắn đầy thủ bạo, hung dữ, đã đem cái bàn đá lên dựng vào bàn trên của Lâm Văn, khiến Hứa Cường, Trần Đình Đình cùng với hai học sinh phía trước đều bị do sợ đến mức run lập cập.

Chu Thừa nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn về phía Triệu lão sư.

Triệu lão sư cũng không cao bằng hắn, bị giáo bá nổi danh tam trung trùng mắt nhìn, ông bất an mà nuốt xuống một ngụm nước bọt, nhưng nhiều học sinh nhìn chằm chằm như vậy, Triệu lão sư chỉ có thể giả vờ trấn định, tránh vị trí kia ra, nói: "Ra ngoài phạt đứng."

Chu Thừa nhìn chằm chằm ông ta vài lần, ngay khi tất cả mọi người đều lo lắng rằng giáo bá sẽ động thủ, Chu Thừa móc ra một hộp thuốc lá từ trong học bàn, mặt vô biểu tình mà đi ra ngoài.

Đến nỗi, tên lão nhị Hứa Cường ngoài bên ngoài, ngay khi Chu Thừa đứng lên, lập tức liền thông minh mà nhanh chóng lên đến bàn cuối ngồi, miễn cho bị tai bay vạ gió. (〃_〃)

Đang ở cửa phòng học, Lâm Văn rón ra rón rén mà đi chuyển đến bên cạnh cửa sổ trên hành lang, ngoan ngoãn đứng thẳng lưng.

Lâm Văn nhin không được suy đoán, ánh để Phó Việt nhìn như cao lãnh, nội tâm khẳng định chính là vô cùng muộn tao*, nếu không sao hẳn lại đi ảo tưởng chính mình làm giáo bá cơ chứ?

"Lâm Văn cũng mang theo điện thoại di động, trước mặt cô già vô xem tin tức, sau đó nhắm màn hình ngay Chu Thừa, trộm chụp ảnh.(๑ω๑)

Cô mới không phải là hoa si, hảo sắc gì đó đâu, mà thật sự là bởi vì thiếu niên phía bên kia quá mức bắt mắt, chính là cái loại chói muốn mù mắt cô luôn ấy.

"Tách" một tiếng, di động của Béo Muội thể nhưng lại mở âm thanh!Σ(´д`lll)

Thế này thì vô cùng xấu hổ đó.....

Lâm Văn giờ điện thoại lên, cứng đờ mà ngẩn đầu.

Chu Thừa trong miệng ngậm điều thuốc, đôi mắt hẹp dài lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cô. (••?)

Lâm Văn cũng xem như cơ trí, lập tức làm về mặt chân chó: "Câu quá soái, vô cùng đẹp trai đó (>^ω^<), nên tôi không chế không được."

Giáo bá chắc chắn sẽ không thể nào lại đi theo đuổi cô, vậy thì vì hoàn thành nhiệm vụ yêu đương với tên Tiểu bá vương kia, Lâm Văn đành phải chủ động xuất kích rồi, chọn ngày không bằng nhắm ngày, vậy thì hôm nay dứt khoát đi thổ lộ thôi!

Buồng điện thoại xuống, nhìn thấy thuốc lá màu đen kia vừa mới còn trong miệng Chu Thừa lúc này lại rơi trên mặt đất, Lâm Văn lớn mật lại ngượng ngùng mà thông báo:

"Chu Thừa,... thật ra, thật ra thì tôi đã thích cậu lâu lắm rồi, cậu có thể đồng ý làm bạn trai của mình không?"

Lâm Văn chưa từng thổ lộ với người khác bao giờ, hiện tại cô chỉ có thể bắt chước đồng phim thần tượng thanh xuân vườn trường đã từng xem qua, ngượng ngùng mà cúi đầu, đôi tay khần trương mà nắm chặt điện thoại.

Chu Thừa nhìn bàn tay bụ bẫm, tròn tròn đầy thịt của cô đang nắm chặt lấy quần jeans.

Có chút cay mắt.(͡- ͡-)

Đầu năm nay thật sự là cái dạng nữ nhân nào cũng đều thích hấn đó nha!

Thích hấn như thế à?

Thế nhưng tại sao khi bị lão sư phê bình cô còn dám kéo hấn xuống nước?

Đây không phải là trí tuệ bị thiếu năng thì là cái quý gì cơ chứ?

Chu Thừa cảm thấy vô cùng bức bối đến mức muốn đánh người luôn ấy (͡o ͡-), một chân đạp lên trên đồng tăn thuốc kia, hung hăng xoay người rời đi.

Lâm Văn thấy mặt hấn đầy vẻ không nở nài thẳng, cô đương nhiên cũng biết khuyết điểm của Béo Muội.

Nhưng có câu nói nói rất đúng, hảo lang sợ triền nữ, chi cần cô nỗ lực đối xử với Chu Thừa thật tốt, mỗi ngày khen hấn, cổ vũ hấn, dâng ra sự chân thành, nhiệt tâm mà những nữ sinh khác cũng không dám biểu hiện, nói không chừng Chu Thừa sẽ từng chút, từng chút một mà rung động với cô đó!

"Này, cậu không nói lời nào chính là ngầm đồng ý sao?"

Lâm Văn chạy đuổi theo, đứng cản ở trước mặt Chu Thừa, ngửa đầu hỏi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Lâm Văn đã định ra kế hoạch theo đuổi Chu Thừa: Đủ lớn mật, đủ nhiệt tình, đủ chủ động!

Nữ sinh trong trường tam trung này yêu thầm Chu Thừa nhiều như vậy, trong đó cũng không thiếu các loại mỹ nữ xinh, nếu các nàng cũng chưa thành công, đã nói lên việc Chu Thừa chắc chắn không thích loại mỹ nữ tầm thường kia rồi!

Nói về sự đặc biệt, phóng tầm mắt khắp tam trung này, cũng chỉ có Lâm Văn có thể trở hét tài năng!

Nội tâm nóng bỏng, sục sôi, Lâm Văn chớp đôi mắt nai sáng lấp lánh mà nhìn Chu Thừa.

Chu Thừa.....

Đôi mắt của Béo nha đầu này quả nhiên rất đẹp.

Nhưng mà... cho dù đẹp thì béo nha đầu này cũng là một cô nhóc thiếu năng trí tuệ nha!

"Nói thêm một chữ một chữ nữa, có tin tôi đánh cô luôn không hả?"

Cổ nển sự nhẫn nại đã đến ranh giới sắp bộc phát, đôi mắt đen của Chu Thừa đầy vẻ âm trầm

Lâm Văn cắn môi, tên Tiểu bá vương này sẽ không thật sự đánh người chứ?

Chu Thừa coi như cô thức thời, vòng qua người cô, bước nhanh về phía trước.

Lâm Văn không cam lòng, nhìn vào bóng lưng của hấn, cả giận quát lên đối với hấn:

"Còn không phải là cậu ghét bỏ tôi béo hay sao? Tôi nói cho cậu biết người mập mập đều ẩn chứa một cô tiềm lực to lớn đấy, chờ tôi gây xuống, tôi nhất định sẽ lấy sự xinh đẹp đó đè chết cậu!" (͡- ͡-)Σ

Lâm một đại tiểu thư hảo môn từ nhỏ, Lâm Văn đang sớm hình thành nên thói quen tuý tâm sở dục, giờ khắc này, trong mắt cô chỉ có Chu Thừa đang ở phía trước kia, trong tâm trí cô cũng chỉ có nhiệm vụ phải chinh phục được Chu Thừa, vì thế cô đã hoàn toàn quên rằng mình đang đứng trên hành lang lớp đầy an tĩnh...

Hành lang im lặng chỉ là chiếc loa phát thanh tốt nhất, tiếng hét này của Lâm Văn, học sinh lần thấy cô trong các phòng học lân cận đều nghe thấy hết, không sót một chữ!

Sau vài giây an tĩnh, từ trong mấy phòng học kia đồng thời truyền đến giọng nói bàn tán ồn ào của mấy thanh thiếu niên vừa hít thấy drama kia!

Ngao ngao ngao, có cảm giác giống như người ngồi trong mấy phòng học kia không phải là học sinh, mà là mấy trăm con vượn người trên núi Thái Sơn.

Lâm Văn.....

Sau khi ý thức được chính mình đã làm cái quý gì, thoát cái mặt già của Lâm Văn đã đỏ bừng lên, mặt mặt, quá mặt mặt rồi!=[_,_,,]:3

Mà tên Chu Thừa đang đứng cách xa có mấy chục nước kia, lại đang dùng một loại ánh mắt kì dị như thấy người ngoài hành tinh mà nhìn chăm chăm vào cô.

Dùng khí vào mới này mồm ki của Lâm không còn sọt lại chút gì, đầu rũ xuống đất, dường như hận không thể tìm thấy một cái lỗ để chui vào.

Chu Thừa khác sâu nhận thức về sự điên cuồng này của Béo Muội.

Hắn không muốn bị cái nha đầu Béo vừa điên cuồng lại thiếu năng trí tuệ này dây dưa.

Vì thoát khỏi béo nha đầu, Chu Thừa lại lần nữa quét mắt đến chân của Lâm Văn, bỗng nhiên cười.

Trong tiếng ồn ào vang dội khắp xung quanh kia, Chu Thừa một tay cắm vào túi tiền, đi đến trước mặt Lâm Văn, dùng một loại ngữ khí đầy vẻ bổ thí, rồi nói:

"Chờ cô gây còn một trăm cân, có lẽ tôi sẽ suy xét lại một chút."

Gửi

Lưu

THUẬT NGỮ TRONG NGÔN TÌNH

Muộn Tao Nam

Chỉ nam nhân bề ngoài lạnh lùng
xa cách, khó tiếp cận, kỳ thực tình cảm
nội tâm mãnh liệt như lửa

Sưu Tầm - Dằm Cá Nhỏ

Muộn Tao Nam

Dằm Cá Nhỏ

9,3k người theo dõi

Đang theo dõi

Muộn Tao Nam

Truy cập

Nhận xét

☐☐☐Bé có giỏi hông nè ☹☐☹☐

*☐☐Ha ha, các tiểu khả ái mau đoán xem liệu giáo bá sẽ động tâm với Văn Văn vào thời điểm bao nhiêu cân nè? (>^ω^<)

☐☐☐P.s.: 520, yêu các cậu nga ~*~☐☐

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đế Yêu Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-1

Editor: Song Hoạ

Đến giờ tan học buổi chiều, toàn bộ tất cả học sinh đều nghe nói Lâm Văn công khai theo đuổi giáo bá Chu Thừa.

Kết quả chính là, cho dù Lâm Văn đi đến bất kì nơi nào, đều có thể thu được ánh mắt đầy khác thường của bọn học sinh chung quanh...

Ngay từ đầu, Lâm Văn cũng có chút buồn bực, thế nhưng thật nhanh cô đã tự khai thông tư tưởng cho mình.

Đầu sao cô vẫn là đại tiểu thư hào môn thế gia, xuyên vào các loại kịch bản ảo tưởng của Phó Việt nhiều nhất cũng chỉ là vượt qua các loại trò chơi, chẳng qua cũng chỉ khác nhau về hình thức.

Cho nên, mọi người trong trò chơi này bao gồm cả Chu Thừa và các đối tượng trong nhiệm vụ cũng chỉ như NPC mà thôi. Thế thì tại sao cô lại phải đi cạnh tranh, phân cao thấp cùng với một đám NPC cơ chứ?

Vì vậy, nên vui về thì vui về, nên đi học thì đi học, Lâm Văn lại biến thành một Béo Muội đầy lạc quan, vui sướng.

Tiết học cuối cùng của buổi chiều kết thúc, tiếng hoan hô ồn ào náo nhiệt được lan truyền khắp các dãy lớp, bởi một lễ gần đơn... Ngày mai là thứ bảy đó!!

Hầu như tất cả đồng học đều khắp khối lại gấp gấp mà ùn ùn chạy ra khỏi phòng học, Lâm Văn ngược nhìn sau đó lại chậm rãi thu dọn lại cặp sách giúp Trần Đình Đình, sau đó xách cặp đứng lên.

Trần Đình Đình cười cười nhường lối đi cho cô.

Lâm Văn lại không đi về, mà đi ngược về phía sau, sau đó trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ của Trần Đình Đình và Hứa Cường, gõ gõ mấy cái lên bàn Chu Thừa.

Chu Thừa vẫn còn đang ngủ, nên không nhúc nhích.

Lâm Văn kêu hân: "Chu Thừa."

Chu Thừa vẫn bất động.

Lâm Văn liền kéo kéo mớ tóc trên đỉnh đầu của hân.

("▽")/

Trần Đình Đình và Hứa Cường đang đứng bên cạnh kia đều sợ đến ngu người luôn rồi Σ(°□° ;)

Hứa Cường vô cùng bội phục mà vươn ngón tay cái về phía Lâm Văn. ☐

Chu Thừa đã sớm tỉnh rồi, chỉ là hân không thích cùng một đám học sinh chen lấn nhau để ra về, cho nên mới tiếp tục nằm bò như thế.

Nha đầu Béo này khiêu khích hân mãi như thế, Chu Thừa vẫn yên lặng không lập tức giáo huấn cô chẳng qua là bởi vì hân không đánh phụ nữ.

Nhưng hân cũng tuyệt đối không thể chịu đựng thêm việc nha đầu Béo này tiếp tục kéo mớ tóc của hân như thế.

"Muốn tìm chết có phải không?" Chu Thừa đột nhiên ngắt đầu, nắm lấy tay Lâm Văn, cô sợ tới mức lùi về sau mấy bước.

Lâm Văn không muốn chết, đón nhận ánh mắt muốn ăn thịt người kia của Chu Thừa, cô lắp bắp mà giải thích: "Tôi, tôi ngày mai đi xem phim, cậu có muốn đi cùng không?"

Chu Thừa:.....

Tại sao nha đầu Béo này lại có thể điên cuồng đến xuất hiện ảo giác rằng hân sẽ đồng ý đi xem phim cùng cô ấy chứ nhỉ?

"Đụng vào người tôi lần nữa, tôi sẽ gãy ngón tay cô đó."

Nhìn chằm chằm Lâm Văn như nhìn thấy UFO, sau đó, Chu Thừa đột nhiên dùng sức, nắm chặt lấy tay Lâm Văn.

Lâm Văn đau đến nổi kêu la đầy thảm thiết, vừa khom lưng có ý đồ nhằm tránh thoát Chu Thừa, lại vừa uỷ khuất mà oán giận:

"Không đi thì không đi, tôi cũng không ép buộc cậu đi, tại sao lại động thủ chứ? Đau quá, cậu mau thả tôi ra coi!"

Chu Thừa không buông ra, nhìn đáng vẻ gãy giữa phí sức của nha đầu Béo này, tâm tình đột nhiên có chút vui sướng lên.

Lâm Văn không thấy sung sướng chút nào, ngón tay càng ngày càng đau, đôi mắt cô cay cay, nhìn Chu Thừa rồi khóc rống lên: "Đau....."

Cô thật sự rất đau đó, là một đại tiểu thư chưa từng phải chịu đựng qua loại uỷ khuất nào như vậy, nước mắt nói đến là đến, hốc mắt tràn đầy giọt lệ, khó rung rung đến đáng thương.

Bởi vì đau đớn, Lâm Văn cong eo, khuôn mặt trắng nõn đầy bụ bẫm vừa lúc nghiêng về phía Chu Thừa. Trong nháy mắt khi cô vừa khóc, Chu Thừa bỗng chốc buông lỏng tay ra.

Lâm Văn liền ôm cặp sách chạy đi rồi.

Chu Thừa theo bản năng nhìn chằm chằm vào bóng lưng cô, ngay khi Lâm Văn bước ra khỏi phòng học, dường như hân nhìn thấy cô gơ tay lau giọt lệ tràn nơi khoé mắt.

Chu Thừa nhấp môi.

Xứng đáng lắm, biết rõ hân là người như thế nào còn tới trêu chọc hân.

"Lão đại yên tâm, lúc nãy cậu ta đã nếm mùi bị giáo huấn, lần sau khẳng định sẽ không dám lại đến đây đùa với cậu nữa." Hứa Cường tràn đầy vui sướng khi thấy người gặp họa.

Chu Thừa nghiêng người, liếc mắt nhìn hân một cái, một chân đá văng ghế dựa của Hứa Cường, sau đó cũng rời đi.

Trần Đình Đình nhìn theo bóng lưng cao lớn đầy lạnh nhạt của Chu Thừa, nghĩ đến việc vừa rồi Chu Thừa niết ngón tay của Lâm Văn tận hai ba phút, đáy lòng liền dâng lên một loại cảm giác ần ần đầy bất an.

☐☐. Lời nói của tác giả: o(^▽^°)*~☐

P.s: Lần trước thế nhưng các tiểu khả ái đã quên phát bao lì xì cho ta đó, quả thật là hành vi đại nỡm heoo mà (￣へ￣)o, hôm nay mau đến tiếp thêm năng lượng yêu thương cho ta nào!!!*~☐

Chương nóng hổi vừa thổi vừa đọc đây ><

□□□Tám nhâm của tui ai hông thích có thể bỏ qua ♥□□

□□□Có rất nhiều chuyện muốn tâm sự với các tiểu thiên sứ nhưng lại hông có time (:"🙄")

□□Đạo này tui đang là con người bận bịu □□

□□Đi học thêm về và bị trễ xe buýt =))□□

Chiếc xe buýt màu xanh thăm thẳm ấy xẹt ngang cuộc đời tui như một con gió<

Chiếc xe buýt vẫn đang chạy và tui đã bắt trượt nó (■_■) Có cảm giác nó bay qua còn nhanh hơn cả vận tốc ánh bóng đào rơi)

.....

.

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-2: Vị diện vườn trường

Editor: Song Họa

Chu Thừa cười chiếc xe đạp vượt địa hình của mình, chạy như bay ra khỏi cổng trường.

Chạy qua khu khu dạy học, Chu Thừa đột nhiên ngừng đầu, không biết vì sao, lập tức nhận ra đôi chân "vòi" của người con gái khi này trong đám đông phía trước.

Nha đầu Béo kia đang ôm cặp sách, đi cùng một đồng học nữ so ra còn muốn béo hơn cô, hai người vừa ung dung lại nhàn hạ mà chậm rãi đi về.

Khi sắp chạy qua mặt hai người, Chu Thừa thả chậm tốc độ lại một chút...

Lâm Văn đang cùng khuê mật tốt* của Béo Muội sắp xếp lịch trình ngày mai: "Mười giờ ngày mai chúng ta sẽ đi xem phim, xem xong rồi lại đi tìm chỗ, ăn một bữa thật no nê, ăn xong lại....."

Giữa lúc hứng khởi lập kế hoạch, Lâm Văn nhìn thấy Chu Thừa, giáo bá không thêm liếc nhìn cô một cái, cứ thế lướt qua như một con gió, hòa vào dòng người phía trước.

"Người kia hình như là Chu Thừa phải không?" Hà Miêu kích động mà chỉ về phía tàn ảnh của Chu Thừa.

Lâm Văn ừ một tiếng, thu hồi tầm mắt, tiếp tục nói với Hà Miêu: "Ăn xong chúng ta liền đi mua quần áo."

Béo Muội quả thực là điển hình cho kiểu người tự sa ngã, không chịu cầu tiến, rõ ràng có đôi chân thô to như thế, cô ấy còn nhất định phải mặc quần jeans, hơn nữa còn là cái loại quần jeans bó sát người ấy, không hề có chút mỹ cảm

Nữ hài tử đều thích mua quần áo, cô cũng không ngoại lệ.

Hà Miêu thống khoái mà đồng ý, chỉ là cô có chút nghi vấn: "Không phải cậu muốn theo đuổi Chu Thừa sao? Vậy không phải cậu nên nỗ lực giảm béo đến một trăm cân sao, như thế nào lại còn dám ăn một bữa no nê?"

Lâm Văn cười: "Đúng là bởi vì tớ muốn giảm béo, cho nên trước khi thật sự bắt đầu tớ phải đi ăn một bữa thật no nê, bằng không tớ lấy sức lực từ đâu ra để đi giảm béo? Dù sao thì có thực mới vực được đạo nha!!!"

Hà Miêu:.....

Được rồi, kỳ thật cô căn bản không tin Lâm Văn sẽ vì tình yêu mà giảm béo, dù sao thì hai người cũng đã ăn cùng nhau từ nhỏ đến lớn.

Ngày hôm sau, Lâm Văn đầu tiên là lôi kéo Hà Miêu đi xem bộ phim Marvel "hót hөн hөн" vừa được công chiếu, giữa trưa lại đi ăn một chậu lẩu đầy cay nồng thơm lừng, sau đó, cả buổi chiều, hai người đều "chìm đắm", "ngâm mình" trong khu trung tâm thương mại.

Buổi tối về nhà, trên hai cánh tay Lâm Văn đều treo đầy quần áo.

Lâm giáo sư đang ngồi trên sofa đọc sách, giật cả mình, đột nhiên cảm thấy tim đập vô cùng nhanh. (´ °Д´) ∩ ∕ (。□)

Ngay khi ông chuẩn bị chạy vào thư phòng trốn, mẹ Lâm vừa phoi đồ trên ban công xong vừa đúng lúc phát hiện con gái mang về một thắng lợi trở về.

Đi đến phòng khách, mẹ Lâm nhìn chằm chằm con gái mình, sau đó liên tục tung ra ba vấn đề:

"Con mua nhiều quần áo như vậy làm gì?"

"Con lấy từ đâu ra nhiều tiền tiêu vặt như vậy?"

"Có phải do ông cho con bé không?"

Vấn đề cuối cùng của bà chính là để hỏi ba Lâm.

Lâm giáo sư nhìn lão bà đang bạo nộ, giận dữ, lại nhìn về phía con gái đang xách theo bao lớn bao nhỏ chạy như bay về phòng ngủ, trong lòng hối hận vô cùng.

Cung chiều quả nhiên không có kết cục tốt!

Con gái chạy rồi, hai vợ chồng liền triển khai hội nghị bàn bạc kịch liệt về vấn đề tiền tiêu vặt của con gái, mẹ Lâm thao thao bất tuyệt, trái ngược với ba Lâm nhác tay đầu hàng.

Năm phút sau, phòng ngủ bên kia đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

Lâm Văn mặc một chiếc đầm hoa nhỏ màu đen mờ cửa bước ra, nhìn hai người họ mỉm cười đầy ngọt ngào.

Thân hình cao một mét sáu, Béo Muội có một "địa phương" phi thường tinh tế mà các thiếu nữ hằng mong mỏi, đó chính là làn da đặc biệt trắng nõn nà thủy nộn, chính là cái loại hình có thể véo một cái ra nước trong truyền thuyết ấy.

Hiện tại, Lâm Văn mặc chiếc váy liền thân màu đen kìa, lại càng thêm vẻ toàn thân da thịt đều trắng nõn nà như sữa dê, phảng phất "băng thanh ngọc khiết" đến độ muốn chọc người phạm tội.

Khuôn mặt nộn nộn thanh tú như trẻ con, bỏ mắt kính xuống, đôi mắt biếc của cô lại càng thêm vẻ linh động, to tròn ngập nước; môi anh đào không son cũng đỏ, thanh thuần, khả ái động lòng người.

Nửa người trên của Béo Muội cũng không tính là quá béo, cánh tay thậm chí có thể coi như tinh tế, hơn nữa lại còn có vòng 1 vô cùng to lớn.

Lớn đến mức không quá phù hợp với tuổi tác hiện tại của cô. Béo nhất vẫn chính là mông và đùi, nhưng lúc này đùi lại bị làn váy che đi, từ đầu gối trở xuống chính là đôi chân dài trắng nõn nà cân xứng, hiệu quả gây đi đạt được có cùng rõ ràng.

Quả thật chính là mình chứng rõ ràng cho câu nói "Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân."

Quần áo hiện gầy như thế, Lâm Văn bỗng nhiên sinh ra cảm giác tự tin, sẵn sàng, quyết chiến để thay đổi khí chất tự ti trước kia của Béo Muội.

Có thể nói, lúc này Lâm Văn xinh đẹp, tự tin lại điểm nẩy đáng yêu.

Lâm giáo sư và Lâm mami đều sợ đến ngáy người.

Lâm Văn cố ý xoay một vòng, sau đó nháy nháy mắt với mẹ Lâm: " Thế nào, con gái của mẹ mua quần áo không sai chút nào có đúng không?!"

Mẹ Lâm nhìn từ trên xuống dưới lại nhìn từ dưới lên trên, nhìn tới lại nhìn lui đánh giá những biến đổi của con gái, vô cùng vui mừng.

Kính hi qua đi, trong lòng lại bỗng dưng trầm xuống...

Xong rồi, con gái bà sẽ không thật sự yêu đương qua mạng đi?

♥◻️☀️◻️Góc tâm sự◻️◻️◻️

◻️Bản thân tớ rất thích bộc bạch những cảm xúc, tâm sự của mình như cách để giải tỏa tâm sự.

Nếu bạn thấy không thích hoặc cảm thấy mạch truyện bị đứt khúc thì có thể lướt qua.☹️◻️

◻️Các tiểu thiên sứ có thắc mắc hay góp ý gì về tớ và tác phẩm tớ đang edit thì cứ việc cmt hỏi nha ><◻️

Đạo này tớ đang bận nên chỉ dám báo trong tuần nhất định sẽ ra một chương cho các cậu (☆_☆)

♥◻️Mong bà con chiều cố (*~::~~*)

◻️☹️◻️<< Đạo này tớ đang đọc " Chớ quấy rầy phi thăng" của Nguyệt Hạ Diệp Ảnh

Bang phái của nữ chính và nữ chính siêu đáng yêu luôn ấy*:◻️ Tinh giải trí khá ổn, hơi dài> *◻️◻️>>

Yêu mọi người◻️

Đọc truyện vui về o(^▽^)

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-1: Vị diện vườn trường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Song Hoà

Ăn cơm tối xong, Lâm Văn đưa thực đơn đồ ăn giảm béo trong vòng một tuần mà cô đã sớm soạn sẵn ra cho đầu bếp tài năng nhất nhà_ Lâm giáo sư.

Khi vẫn còn là tiểu thư hào môn, thân hình tinh tế, thân cao một mét sáu, cân nặng cũng vừa vặn 100 cân.

Thân hình thon thả như thế nhưng khi biểu diễn bộ phim thanh xuân vườn trường kia, vì để đạt được hiệu quả trên ống kính tốt nhất, đạo diễn vẫn hi vọng cô lại giảm thêm vài cân.

Đoàn làm phim vì cô mà an bài huấn luyện viên thể hình, bằng vào việc kết hợp giữa vận động và ẩm thực thích hợp, Lâm Văn rất nhanh liền đạt hiệu quả đáng người hoàn hảo như mong muốn của đạo diễn.

Béo Muội lười nhác giảm béo, cũng là bởi vì cô ấy chưa từng gầy qua, khuyết thiếu động lực.

Mà bây giờ, Lâm Văn giảm béo, động lực chủ yếu nhất của cô chính là một tương lai tương sáng rạng ngời, lại một lần nữa trở thành nữ thần như xưa, để những nữ sinh đã từng chế giễu Béo Muội phải ghen ghét hăm mộ, những tên nam sinh đáng ghét đã từng trêu chọc cô ấy phải yêu mà không được, cầu cũng chẳng xong, theo đuổi Chu Thừa gì đó cũng chỉ là thứ yếu thôi.

Lâm giáo sư đẩy đẩy gọng kính, nhìn chăm chú vào thực đơn giảm béo của con gái cưng nhà mình.

" Sáng thứ hai: Một hũ sữa chua, hai lát bánh mì. Cơm trưa: Cơm khoai môn, ức gà áp chảo, bông cải xanh. Bữa tối: Salad rau. Sáng thứ ba..."

Từ thứ hai đến chủ nhật, bữa sáng, cơm trưa đều rất đa dạng, không hề bị trùng nhau, chỉ có buổi tối không phải salad rau thì chính là nước ép trái cây, rau củ quả.

Ba Lâm gật gù đầu, giảm béo khoa học hợp lý như vậy, rất tốt!!

Ông sợ nhất chính là con gái tuyệt thực để giảm béo hoặc là ăn các loại trà, thuốc giảm cân gì gì đó.

Mẹ Lâm cũng vô cùng ủng hộ kế hoạch giảm béo của con gái nhưng bà vẫn rất tò mò nguyên nhân: "Đang rất tốt đẹp như thế sao con lại đột nhiên muốn giảm béo thế?"

Lâm Văn đương nhiên không thể nói là do cô muốn theo đuổi Chu Thừa, đối mặt với ánh mắt quan tâm kỳ thật lại đầy sắc bén của mẹ Lâm, Lâm Văn biu biu môi, tức giận nói: "Trong giờ học có người kêu con là Bội Kỳ*, mọi người xung quanh đều cười cợt trêu đùa chế giễu con!!"

Bội Kỳ.....

Mẹ Lâm "đứng hình mất 5 giây" mới phản ứng lại, rốt cuộc cũng hiểu được Bội Kỳ ở đây là ai.

Bà cũng vô cùng tức giận đóa, kêu Văn Văn nhà bà là Bội Kỳ, kia chẳng phải bà cũng trở thành mẹ của Bội Kỳ hay sao?

" Giảm đi, mẹ sẽ bồi con giảm!" Mẹ Lâm không hề truy cứu việc con gái mua nhiều quần áo như vậy, quyết định toàn lực ủng hộ con gái.

Lâm Văn dường như chỉ chờ những lời này, nghe thấy thế, cô liền chỉ về phía ban công nói: "Mẹ, con thấy gần tiểu khu chúng ta có phòng tập thể hình đó, về sau cuối tuần chúng ta đi đi?"

Còn muốn đi phòng tập thể hình?

Mẹ Lâm dờ dờ chiếc bụng nhỏ hơi nhô "nhẹ" ra của mình, quay đầu hỏi ba Lâm: "Ông cảm thấy tôi có nên đi tập thể hình luôn không?"

Vừa rồi, bà cũng chỉ nghĩ đến việc bồi con gái ăn thực đơn giảm béo mà thôi.

Ba Lâm vô cùng thức thời vì nhu cầu sống sót và ngủ lại bên giường bà xã:

"Không cần đâu, bà đã gầy như vậy rồi."

Mẹ Lâm cười cười: "Tôi cũng cảm thấy như thế, nhưng mà để Văn Văn đi tập một mình như vậy tôi không yên tâm chút nào, sau này cuối tuần ông bồi con bé đi đi."

Ba Lâm....

Buổi sáng hôm sau, Lâm giáo sư dựa theo thực đơn của nữ nhĩ chuẩn bị buổi sáng, sữa chua + hai lát bánh mì nguyên chất, sau đó ông tự nấu cháo thịt gà nấm hương ăn một mình. (*●-●*)

Sau khi chụp ảnh sữa chua bánh mì, Lâm Văn mới bắt đầu ăn.

Giữa trưa cũng là như thế này.

Ba giờ chiều, hai cha con Lâm Văn đi bộ đến phòng tập thể hình, Lâm Văn vốn định chọn một tiểu ca ca soái khí, đẹp trai đến tập cho mình, nhưng Lâm ba ba lại sợ con gái nhà mình bị người ta chiếm tiện nghi, liền lựa chọn cho con gái một nữ huấn luyện viên thân thiện hình vóc đẹp, cân đối.

Giang hồ thường đồn đại rằng nữ nhân cang đồng tình, thương cảm người khác hơn nam nhân nhiều, nhưng ở trong phòng tập thể hình này, vì cứ gì lại không có lấy một huấn luyện viên thiện lương nào, chỉ có người so với người càng tàn nhẫn hơn.

Sau khi tập suốt một giờ, xương sống thắt lưng gì đó của Lâm Văn đều muốn rụng rời cả rồi, đến tận khi cô ngồi trên ghế nghỉ ngơi, hai cái đùi vẫn còn vô cùng "nhiệt tình" run rẩy.

Lâm giáo sư cũng không tốt hơn con gái bao nhiêu.

"Huấn luyện viên Cao rất đáng tin cậy, về sau con tiếp tục cố gắng tập luyện đi."

Nhưng sâu thẳm trong nội tâm ông đang không ngừng gào thét, ông thà rằng làm ba ba của Bội Kỳ cũng không muốn nghĩ đến việc giảm béo.(;´Д`")

Lâm Văn thật thần mắt tập trung, không nghe thấy lời ông nói. Cánh tay giờ lên tìm góc độ "seo-phì", điện thoại liên tục vang lên tiếng "tách tách".

Lâm giáo sư yên lặng cảm khái, người trẻ tuổi nha!

Buổi tối Lâm Văn lại tiếp tục chụp ảnh rau xà lách, ăn xong cô liền trốn trong phòng ngủ, nghĩ caption đăng lên vòng bạn bè. o(^▽^)

☐☐☐ Chào cả nhà yêu của Hoạ ☐♥☐

Tui lại ra chương cho các tiểu thiên sứ đây (☆_☆)

Tên món ăn siêu khó luôn huhu (T^T)

Thà nhệ con ảnh đồ ăn vì tui đang đói ☐☐

*Chuyên mục chú thích (￣▽￣):

Bội Kỳ là do phiên âm Tiếng Hoa nha mn ☺☐

Peppa Pig là một bộ phim dài tập nổi tiếng của Anh, với nhân vật chính là một cô heo mặc đầm hồng, các câu chuyện quanh heo Peppa đặc tả những hoạt động xoay quanh lứa tuổi mầm non. Mỗi tập phim Peppa Pig kéo dài khoảng 5 phút, nói về một câu chuyện nhỏ của nhà Peppa.

Những bộ phim về heo Peppa rất phổ biến tại Trung Quốc. Khán giả Trung Quốc cũng rất yêu thích heo Peppa kể từ khi bộ phim hoạt hình về cô heo hồng có khuôn mặt hình dạng giống với một chiếc máy sấy tóc được công chiếu đầu tiên ở nước này vào cuối năm 2015.

Và đây là gia đình heo Peppa Pig ψ(`▽")ψ

Cartier

@李现ing

Sợ mọi người dài cổ quá lâu đó

Chương hơn 3k chữ, lại khá bận nên nay tui tách ra làm ba phần.

Dạo này tui stressed quá bà con>

Chắc là tuần sau sau nữa sẽ có chương 5.3 thôi:3

✱☐☐Mọi người đọc vui vẻ ☺☐☐

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Dương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5-3: Vị diện vườn trường

Editor: Song Hoạ

Chu gia.

Chu Thừa buông đi động trong tay xuống, mở phong bưu kiện trong tay ra.

Nội dung bưu kiện cùng với nội dung trong điện thoại ban nãy trên cơ bản là giống nhau như đúc, chiến đội câu lạc bộ Tinh Diệu 《Ngân Hà thời đại》mời hần gia nhập, trở thành chức nghiệp của một tuyển thủ.

Câu lạc bộ Tinh Diệu là câu lạc bộ hạng nhất vô cùng đỉnh cấp trong nền esports hiện nay của cả nước, 《Ngân hà thời đại 》 là trò chơi điện tử vô cùng nổi danh trong suốt mấy năm nay.

Nhìn nội dung bưu kiện, Chu Thừa dựa trên lưng ghế, nhìn trần nhà đến xuất thần.

Hần khẳng định sẽ trở thành một tuyển thủ, chỉ là, liệu đây có phải là thời cơ thích hợp không?

"Tiểu Thừa giỏi quá, bài kiểm tra được hạng nhất, về sau chắc chắn có thể đậu Thanh Hoa Bắc Đại."

"Những thứ khác ta mặc kệ, hiện tại việc cần thiết nhất của ngươi chính là học xong cao trung."

Khuôn mặt tươi cười đầy kiêu ngạo, tự hào của lão thái thái cùng gương mặt đầy nghiêm khắc của Võ Cảnh thúc thúc liên tiếp hiện lên trong đầu hần.

Chu Thừa mỉm cười, xóa bưu kiện.

Tốt nghiệp xong rồi nói sau.

Mang tai nghe lên, Chu Thừa vừa muốn tiến vào trò chơi, màn hình di động đặt bên cạnh phát sáng lên.

Hứa Cường gửi một tấm hình cho hần.

Chu Thừa nhủ mảy, click mở Wechat, nhìn đến một tấm ảnh hư hư thực thực, dường như là nội dung mười tám còng. Chu Thừa nhìn thoáng qua chiếc cổ trắng ngần của một nữ nhân liền ném đi động đi, chuyển tâm chơi tiếp.

Từ lúc lên cao nhất, Chu Thừa trải qua những ngày tháng loạn thất bát tao, ngày đêm điên đảo.

Ban ngày thì ngủ nghỉ ngơi, buổi tối lại thức suốt đêm chơi điện tử, vẫn luôn chơi đến rạng sáng 4-5 giờ mới ngủ.

7 giờ 10 phút, Chu Thừa ngáp dài một hơi, sau đó rời giường, dùng mười phút giải quyết vấn đề vệ sinh cá nhân, chuẩn bị đầy đủ điện thoại cùng chìa khoá, đẩy chiếc xe đạp leo núi đi chờ thang máy.

Đi ra đại sảnh chung cư, Chu Thừa leo lên xe chuẩn bị rời đi.

"Chu Thừa!"

Có người kêu hần, thanh âm có chút quen thuộc, Chu Thừa nghiêng đầu, nhìn thấy một nữ sinh mặc chiếc áo tay ngắn trắng tinh tươm, váy dài màu lam nhạt dường như đang đứng chờ hần, bên cạnh là chiếc xe đạp màu hồng nhạt.

Mái tóc cô dài đến tận eo, vài lọn tóc theo làn gió thổi bay bay.

Hai mắt nhìn nhau, cô có chút bất mãn mà trách cứ hần:

"Tại sao bây giờ cậu mới xuống vậy, hôm nay khẳng định lại bị muộn rồi."

Chu Thừa:.....

Giọng điệu lớn mập này, giống như cái người cùng lớp với cậu kia...

Dường như vừa mới nghĩ đến nha đầu Béo kia, chu Thừa bỗng nhiên phát hiện, cái người trước mặt này còn không phải là Béo nha đầu hay sao!

Chu Thừa nhìn không được, quét mắt nhìn Lâm Văn từ đầu đến chân.

Cô không mang mắt kính, làn da trắng nõn nà, đôi mắt nai to tròn, trên người tràn đầy hơi thở thanh xuân tươi mát, thanh thuần ngoan ngoãn.

Ngực lớn, mông cũng lớn, nhìn như eo cô có vẻ đặc biệt thon gọn.

Làn váy rất dài, chỉ lộ ra một đoạn cẳng chân, cẳng chân cũng xem như tinh tế, khá thon thả, làm cho người khác bất giác cảm thấy cả người cô đều gầy đi rất nhiều.

Cho dù là Chu Thừa trước kia chưa từng quan sát cẩn thận béo nha đầu, hần cũng có loại cảm giác, lúc này phảng phất như cả người béo nha đầu đều thay đổi.

Nhưng mà dù sao việc đó cùng hần cũng đâu có quan hệ gì với nhau cơ chứ?

Chu Thừa thậm chí còn lười hỏi làm sao béo nha đầu có thể biết được địa chỉ nhà hần nữa kia.

Chân dài sải bước lên chiếc xe đạp leo núi của mình, Chu Thừa lạnh mặt, xuất phát.

Một bộ đang băng sơn nỷ năm này của hần đã sớm nằm trong dự kiến của Lâm Văn, vì thế cô cũng không tức giận, phóng xe đạp chạy nhanh đuổi theo.

Chu Thừa chạy nhanh như bay, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng lớn.

Lâm Văn không cam lòng mà hô to: 'Chu Thừa, cậu chậm chút đi! Chu Thừa cậu chạy từ từ đợi tôi với! Vì cùng cậu đi học, tôi đã đợi cậu dưới lầu từ lúc 6 giờ đó!'

Cô không kêu còn tốt, sau khi cô kêu, tốc độ của Chu Thừa lại càng ngày càng nhanh.

Khi hần quẹo phía trước, Lâm Văn chửi ầm lên: "Chu Thừa, lòng tâm của cậu chắc chắn đều bị cậu ăn cả rồi!"

Thần ảnh của Chua Thừa đã sớm biến mất ở phía trước, già trẻ lớn bé trong tiểu khu cùng nhóm người đi đường đều soi nổi nhìn về phía Lâm Văn.

Lâm Văn tự tẩy não mình rất tích cực "Đó đều là NPC, đó đều là NPC".

Cô giữ vững tâm thế, làm như không có việc gì xảy ra, giữ vững hình tượng đại lão của mình, chậm rãi mà đạp xe ra khỏi tiểu khu.

Hứa Cường vẫn nằm trên bàn, ghé mắt nhìn chằm chằm về phía Lâm Văn.

Mắt nhìn về Chu Thừa vẫn còn đang ngủ phía sau, lại nhìn về phía đông đảo nữ sinh đang nhiệt liệt "hoan nghênh" mình, cô thở dài một hơi, chỉ vào cửa phòng học, nhỏ giọng nói: "Chúng ta ra bên ngoài trò chuyện đi, đừng làm phiền đến Chu Thừa."

Các nữ sinh:.....

Hứa Cường:..... Tháo*, Béo Muội lại biết sẵn sóc như vậy?

(Chắc là kiểu Chòi đầu ý3)

Lâm Văn nói được thì làm được, lập tức dẫn một đám các nữ sinh ra ngoài hành lang nói chuyện phiếm.

Hứa Cường quay đầu xuống, cảm khái cùng với các anh em chiến hữu ở phía sau: "Béo Muội tuy rằng béo, lại đối với lão đại rất thiết tình."

Đám nam sinh "ý tưởng lớn gặp nhau", đều đồng thời gật đầu, còn có một câu chưa nói ra, Béo Muội tuy rằng béo, chính là sau khi trang điểm xong thật sự rất xinh đẹp.

Trần Đình Đình đương nhiên cũng xinh đẹp, nhưng lại là hoa khôi của lớp suốt một thời gian dài, bọn họ nhìn nhiều cũng muốn chết lặng.

Hình tượng đại biến của Béo Muội lại giống như một đoá kiêu hoa mới vừa nở rộ trong rừng rậm, càng thêm có sức hấp dẫn đối với đàn đả thú như bọn họ.

Tiểu nuôi duy nhất chính là, trong lòng đoá kiêu hoa này chỉ có mỗi lão đại, muốn yêu đương với một muội tử đang theo đuổi lão đại đó chẳng khác nào là đang đâm lão đại một dao. Bọn họ có ngu mới hạ thủ.

♪——○ ((˘ ˘ ˘)) ○——♪

Giữa trưa tan học, Lâm Văn đi đến lớp bệnh cạnh chờ Hà Miêu cùng đi nhà ăn ăn cơm, Trần Đình Đình cư nhiên cũng đi theo bên cạnh cô.

Lão sư lớp ban năm bên cạnh vẫn còn đi đi lại lại, giảng bài, trên hành lang, Trần Đình Đình xuyên qua cửa phòng học vẫn còn đang mở nhìn về phía Chu Thừa vẫn còn đang ngủ, nhỏ giọng hỏi Lâm Văn:

"Giữa cậu và Chu Thừa có phải đã xảy ra chuyện gì không? Nếu không thì sao đột nhiên cậu lại thích hần như vậy thế?"

Trần Đình Đình vô cùng hiểu biết về bạn cùng bàn của mình, đó rõ ràng chính là một trạch muội tử tí, lại cô cùng dễ hoà mẫn.

Lên cao trung, nữ sinh bắt đầu có những biến đổi lớn, đa số đều lục tục muốn tìm "crush", yêu đương, bắt đầu chú ý việc trang điểm, Lâm Văn và Hà Miêu lại như hai con người thuộc về tiểu thế giới riêng của mình.

Lâm Văn một chút cũng không thích Trần Đình Đình.

Mặt ngoài Trần Đình Đình đối xử với Béo Muội vô cùng tốt, nhưng trong trí nhớ, Béo Muội đã từng đề nghị cùng Trần Đình Đình trao đổi chỗ ngồi, như vậy miễn cho mỗi lần Béo Muội đi vào đều phải phiền hà cô ấy, lại không cần phải chịu sự ức hiếp của Hứa Cường.

Nhưng Trần Đình Đình lại lấy lý do cô ấy sợ hãi Chu Thừa rồi cự tuyệt.

Béo Muội ngây ngốc mà tin, nhưng dù sao đôi mắt của Lâm Văn vẫn còn rất sáng (hông có đôi âu □).

Trần Đình Đình chỉ còn thiếu việc viết lên mặt bốn chữ "Yêu thầm Chu Thừa", cô ấy sẽ sợ Chu Thừa sao?

"Hắc hắc*, không nói cho cậu." Lâm Văn trực tiếp cự tuyệt, nhưng lại cười thực tự nhiên, giống như cô vẫn luôn xem Trần Đình Đình là bạn bè tốt từ trước đến giờ.

(Hắc hắc là tiếng cười giống như hí hí thôi3)

Trần Đình Đình liền lúi kéo tay Lâm Văn, làm nũng:

"Nói đi nói đi mà, tớ tò mò chết mất."

Lâm Văn lại tiếp tục lắc đầu.

Ban năm rồi cuộc cũng tan học, Hà Miêu chạy ra, nhìn đến một diện mạo cùng trang phụ hoàn toàn mới của Lâm Văn, tức khắc hét lên, reo hò vui vẻ, ôm Lâm Văn không ngừng kêu mỹ nữ.

Đây mới là hảo khuê mật chân chính nhà cô nha!

Lâm Văn liền lúi kéo tay Hà Miêu đi, cũng không quản xem Trần Đình Đình có chạy theo kịp hay không.

Nhà ăn đương nhiên không có thực đơn chuyên môn dùng để giảm béo rồi.

Lâm Văn liền tự chọn cho mình thịt gà, rau cần, mộc nhĩ*, bông cải xanh; đi ở căn tin cho cô rất nhiều cơm, Lâm Văn chỉ ăn một phần ba.

(* Nấm mèo á)

"Có thể ăn no không đó?" Hà Miêu quan tâm hỏi, lượng cơm trước kia Lâm Văn ăn gấp bốn năm lần hôm nay.

Lâm Văn vỗ vỗ ngực, về mặt kiên định: "Vì tình yêu!"

Hà Miêu trả lời bằng một biểu tình nôn mửa (°_°).

Ăn cơm trưa xong, hai người trở về phòng học của mình.

Trần Đình Đình đã trở lại từ lâu, không thể nào cao hứng mà nhường chỗ cho Lâm Văn đi vào chỗ ngồi.

Lâm Văn mới vừa ngồi xong, liền thấy Hứa Cường giơ hai lu kem chocolate bước vào lớp, về mặt nịnh nọt nhìn về phía các cô.

Thấy hần đang tiếp tục đi về phía chỗ ngồi của Trần Đình Đình, Lâm Văn cúi đầu chơi đi động.

Trần Đình Đình banh mặt, đứng dậy, chuẩn bị đi vòng phía cửa sau ra khỏi lớp.

Nàng ghét nhất việc Hứa Cường làm trò theo đuổi nàng trước mặt Chu Thừa.

Kết quả, cô ta còn chưa đi ra khỏi phòng học, đã nghe thấy Hứa Cường lớn giọng hỏi Lâm Văn: "Lâm Tiểu Béo, tôi mua ly kem cậu thích ăn nhất này, thế nào, tôi ăn một phần đi?"

Trần Đình Đình khó thể nào tin vào tai của mình mà quay đầu lại.

Hứa Cường đã ngồi vào chỗ phía trước Lâm Văn, nhìn Lâm Văn với vẻ mặt tươi cười đầy xấu xa, gian xảo, còn đem ly kem giơ lên trước mặt Lâm Văn.

Kem ly không phải đưa Trần Đình Đình, cô ta lại càng tức giận, bước thật nhanh rời đi.

Kem ly tàn ra khí lạnh cùng hương vị chocolate đầy mê người, Lâm Văn đầu cũng chưa nâng, tiếp tục chăm chú vào màn hình đi động:

" Sao đây, kem ly đưa không đến tay người ta, liền đem đưa cho tôi à?"

Cô cho rằng Hứa Cường muốn đưa Trần Đình Đình, cô ấy đi rồi nên mới đưa lại đây cho cô.

Thật ra, Hứa Cường cũng chẳng tính toán đưa Trần Đình Đình, trước kia đều đã đưa qua vô số lần, người ta cũng chẳng thèm thu, Hứa Cường cũng liền vô cùng tự giác mà không đi tìm mất mặt cho mình.

"Thật sự đưa cho cô đó, nhanh ăn đi." Hứa Cường lại đem ly kem đẩy đẩy về phía trước.

Lâm Văn bỗng nhiên hiểu rõ, sao đó cười cười:

"Cậu biết rõ tôi đang giảm cân, lại còn lấy cái này đến dụ dỗ tôi, có phải chơi rất vui không?"

Hứa Cường cười ha ha nãy tiếng, không có biện pháp nào nha~, hẳn chính là cảm thấy khi để Béo Muội rất thú vị.

Mặc dù Trần Đình Đình xinh đẹp, nhưng thông thường, đa số các thú vui "tao nhã" của Hứa Cường ở trường học, đều đến từ việc ức hiếp, khi để Béo Muội ngoan hiền, mềm mại này.

"Vậy cậu ăn hay không ăn đây?" Hứa Cường với về mặt đầy thiếu đánh mà lắc lắc ly kem.

Lâm Văn nghĩ nghĩ, nhận lấy.

Hứa Cường không chớp mắt mà nhìn chăm chăm cô, hẳn đã từng gặp qua Béo Muội ăn kem ly, về mặt hạnh phúc, làm cho người khác bất giác cảm thấy có lẽ ly kem kia thật sự rất thơm ngon.

Lâm Văn cảm ly kem xoay người về phía sau, dùng một tay khác nhẹ nhàng chọc đỉnh đầu đen nhánh của Chu Thừa.

Chu Thừa sớm bị bọn họ đánh thức, Béo nha đầu lại tới trêu chọc hắn, ánh mặt nặng nề mà ngồi dậy.

Lâm Văn cười thật tươi đem kem ly đưa cho hắn: "Cậu cũng chưa đi ăn cơm, ăn ly kem này đi."

.°°.°...°.*"(°"▽°)*".*...°°...°°.°

☞*☞Góc tâm sự mỏng *☞☞(╯╰╯)

(;"Д") Tuần rồi bạn quá:3

Máu lười của ta lại nhiều hơn máu não rồi các tình yêu ạ ~~~ z₁ (╯╰╰")_

Lịch đăng không cố định được rồi< 2 tuần / chương nhé!

Tui đang mê chất giọng siêu trầm ấm của Sou ấy ☞

Cần tuyển bỏ, bao giờ có bỏ tờ ra chương mới ☞☞

Hôm nay tui quá u mê bộ "Nhân vật phản diện nuôi tôi đều nghèo" của Mặc Thư Bạch

Gần như các thế giới đều SE, tui khóc hết nước mắt luôn ấy >< Truyện thật sự rất hay siêu cảm động luôn:3 Đề xuất cho bà con trong time hóng tui dài cổ o(^▽^°)

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Đường* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6-2: Vị diện vườn trường

Editor: Song Hoạ

Tầm mắt Chu Thừa liền chuyển từ gương mặt trắng hồng rạng rỡ của cô sang ly kem chocolate gần ngay trước mắt.

Bữa sáng chỉ ăn hai miếng bánh mì, uống một hộp sữa tươi, đang đứng giữa thời kì thanh xuân phơi phới tràn đầy sức sống, giáo bá xác thật khá đói bụng. (°▽°)

Quét mắt trừng tên Hứa Cường còn đang há hốc mồm ngây ngốc (´ °Д°)´ ~ /(,□,), Chu Thừa giờ tay đoạt lấy ly kem.

Lâm Văn cười cười, xoay người lấy một bao khăn giấy từ trong ngăn bàn học ra, bỏ lên bàn Chu Thừa.

Khăn giấy đóng gói bằng túi màu hồng nhạt, mặt trên có dòng chữ "Tâm đầu ý hợp".

Chu Thừa:.....

Khăn giấy này cũng nằm trong kịch bản sao?

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Chu Thừa rất nhanh đã xử lí xong ly kem do bạn ngồi trên đưa đến, khăn giấy không dùng đến, hẳn liền tùy tay ném lên bàn Béo nha đầu.

Buổi chiều tan học, Chu Thừa nghe thấy tiếng bọn học sinh đã thừa thốt không sai biệt lắm mới đánh cái ngáp, ngồi thẳng lưng dậy, kết quả vừa nhấc đầu lên, liền đối mặt với đôi mắt to tròn sáng lấp lánh của Béo nha đầu.

Chu Thừa:.....

Hắn lạnh mặt đứng lên.

Lâm Văn ôm cặp sách cũng đứng lên.

Chu Thừa bước chân nhanh như bay mà đi ra khỏi phòng học, Lâm Văn chạy đuổi theo suốt một đường cũng không chịu bỏ cuộc.

Nhưng Chu Thừa thân cao chân dài, xuống cầu thang khi khoảng cách còn mấy bậc nữa liền trực tiếp nhảy xuống, thực nhanh liền đem tiểu Lâm Văn chân thò ném lại phía sau.

Chờ Lâm Văn đuổi tới chỗ giữ xe đạp, bóng dáng Chu Thừa cũng đã biến mất, không còn chút thân ảnh.

Lâm Văn thờ phỉ phỏ mấy cái, nhưng cũng chẳng có cảm xúc gì gọi là thương tâm hay phẫn nộ.

Rốt cuộc, hết thấy chuyện này đều là diễn kịch, nếu cô không trả giá bằng hành động, giáo bá làm sao có thể tin tưởng một mảnh "chân tâm", thật lòng của cô cơ chứ?

Sải bước lên xe đạp, Lâm Văn chậm rãi về nhà, đạp xe đạp dù sao cũng rất tốt, là phương thức tốt để vận động giảm béo đó nha.

Ăn cơm chiều, lại làm bài tập xong, Lâm Văn lấy ra tấm lót yoga mới mua, ở phòng ngủ bắt đầu bài tập giảm cân.

Loại tập giảm cân này... xuất hiện nhan nhản trên các trang mạng, tìm kiếm một chút cũng có thể ra đến mấy trang, kỳ thật mỗi loại đều hữu dụng, mấu chốt chính là ở quyết tâm giảm béo của mỗi người mà thôi.

Lâm Văn một hơi làm năm động tác, làm xong cô ghé lên trên tấm lót yoga, trực tiếp ngủ luôn rồi.

Chu gia, Chu Thừa một bên ngồi ăn cơm hộp, một bên li lấy di động ra, xem tin tức từ chạng vạng hôm qua đến bây giờ.

Bạn tốt của hắn không nhiều lắm, xem xong tin tức quan tâm hằng ngày của nhị thẩm, tiếp theo là đến khung chat của Hứa Cường.

Vừa định buông di động xuống, Hứa Cường đã phát ra tin tức mới đến, vẫn là hình ảnh.

Lần này là một tấm hình chụp lên một bên sườn mặt của Béo nha đầu đến từ vị trí Hứa Cường.

Béo nha đầu đang nghe giảng, từ góc nghiêng thần thánh ấy, đôi hàng mi của cô cong vút, dài và đậm đến mức có chút không chân thực.

Hứa Cường: Lão đại, nha đầu này rất có tiềm lực đó nha, câu thật sự không suy xét một chút sao?

Không chờ Chu Thừa phản hồi, Hứa Cường lại gửi đến một ảnh chụp: Hôm nay toàn ban lớp chúng ta, cả đám khi đó đều nhìn tấm ảnh này, thi nhau liếm bình đó.

Chu Thừa lúc này mới phát hiện, tấm ảnh tối qua bị hấn nhận định là ảnh cấm 18+ cư nhiên là tấm ảnh của Béo nha đầu.

Đôi mắt to tròn, đầm đìa đáng yêu, đôi môi đỏ mọng như mời người đến hái, người đó ắt hẳn là Chu Thừa, nghĩ đến đây bụng nhỏ đột nhiên có chút nóng lên.

Hứa Cường lại gửi đến thêm tấm ảnh hôm nay Lâm Văn đã đăng lên vòng bảng hữu của cô, là bữa tối của Lâm Văn, một phần rau xà lách.

Hứa Cường: Ngay cả kem ly cũng không ăn, cậu ấy thật sự rất thích cậu đó, theo đuổi rất hăng hái.

Chu Thừa cười lạnh, hỏi hần:" Địa chỉ nhà tôi là cậu nói cho cô ấy biết?"

Hứa Cường: "Aaaaa, mẹ tớ kêu tớ đi tắm rửa cho em trai rồi, mai gặp sau nha lão đại!"

Chu Thừa lại ném đi động sang một bên.

Chơi game cả đêm, ngày hôm sau đồng hồ báo thức cũng chẳng reo, tiếng chuông di động bỗng nhiên lại vang lên.

Di động đặt trên bàn cách hần rất xa.

Chu Thừa nhắm lấy chiếc gối, bịt kín hai lỗ tai.

Tiếng chuông im lặng, rồi lại tiếp tục vang.

Chu Thừa ném phanh chiếc gối, đứng dậy cầm điện thoại lên, trên màn hình hiển thị một dãy số xa lạ.

"Ai đó?" Ánh mắt lúc này của hần đầy hung ác và nham hiểm.

"Có phải số Chu Thừa không? Tôi đến giao com hộp."

Chu Thừa: "..... Tôi không có gọi com hộp."

Một lát sau, trên điện thoại di động truyền đến thanh âm xác nhận của tiểu ca đưa com hộp: "Địa chỉ cũng không sai, có phải người nhà gọi giúp cậu không?"

Chu Thừa không khỏi nghĩ đến nhị thẩm thực quan tâm đến hần.

Hần giải giải đầu, treo di động, đi mở cửa.

Tiểu ca giao com hộp đem đồ vật đưa cho hần liền rời đi.

Chu Thừa xách cao túi com hộp trên tay, là bữa sáng do một cửa hàng trong tiểu khu này đóng gói, trên đơn đặt hàng viết tên của hần, ngoài ghi chú khẩu phần ăn, còn có một câu nhắc lại: Thân thể của cậu hiện tại đang ở thời điểm trưởng thành, nhất định phải ăn bữa sáng nha, nếu không thân thể suy sụp, cũng sẽ ảnh hưởng "Hạnh phúc" tương lai của lão bà nhà cậu đó.

Chu Thừa.....

Ngất khí thiếu đòn này, trừ bỏ Béo nha đầu, Chu Thừa thật sự cũng chẳng thể tưởng tượng đến người khác!

Còn việc hạnh phúc, tương lai lão bà nhà hần hạnh phúc hay không có quan hệ gì với cô cơ chứ?

Thật sự cho rằng hần thích cô sao?

Chu Thừa xoay người đem com hộp ném vào thùng rác.

Thời nóng, lúc xuống lầu, xác theo túi rác nặng trĩu, đôi mày kiếm của Chu Thừa nhăn lại càng sâu.

Bên ngoài tiểu khu có rất nhiều cửa hàng bán đồ ăn sáng, trước kia Chu Thừa đều chẳng để tâm mấy, sáng nay không biết vì sao lại có chút do dự.

Cái kia, không ăn bữa sáng thật sự sẽ ảnh hưởng đến phương diện kia của nam nhân sao?

Cười chiếc xe đạp vượt địa hình, thiếu niên đột nhiên ngừng lại trước một tiệm bán cháo, thời điểm ngồi chờ cháo, thiếu niên trên mặt đầy thần sắc phức tạp móc điện thoại ra, cúi đầu tra tư liệu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-1: Vị diện vườn trường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Song Hoạ

Khi tiếng chuông không hề dễ nghe chút nào vang lên, Chu Thừa cũng vừa lúc bước vào cửa lớp.

Hôm nay tiết đầu tiên vẫn là Ngữ Văn, Triệu lão sư lập tức liếc mắt nhìn về phía Chu Thừa đang bước vào, liên tục nhấp môi mấy lần, cuối cùng cũng chẳng nói gì.

Chu Thừa mặt vô biểu tình, ánh mắt đầu tiên lại hướng về chỗ hàng phía trước chỗ ngồi của hần, chỗ ngồi của béo nha đầu.

Béo nha đầu giờ cao quyền sách giáo khoa trong tay, mở rộng trang sách ra, cả khuôn mặt đều giấu sau trang giấy, giống như không dám nhìn hần.

Chu Thừa lập tức liên tưởng đến lời hần nói lớn mặt trên biên lai hộp com, cùng với nội dung mà hần tìm được khi ăn sáng trong tiệm cháo.

Một nữ sinh trung học ngày thường ngoan ngoãn, hiền lành lại đột nhiên nói ra loại sự tình hạnh phúc hay không hạnh phúc này, nếu cô còn dám đối diện với hần mà tươi cười, Chu Thừa thật sự sẽ rất bội phục cô.

Ngồi xuống vị trí, lưng dựa vào vách tường, Chu Thừa chuẩn bị nghỉ ngơi một lát lại đi ngủ.

Bởi vì tốn thời gian ở trong tiệm ăn bữa sáng, (trễ quá cũng ngại>), hần đành phải phi như bay đến đây, cả người cũng thấm đẫm mồ hôi.

"Lão đại không mua đồ ăn sáng à?" Hứa Cường chân chó hỏi.

Mặt nhìn về phía bảng đen, dư quang trong mắt lại thoáng nhìn quyển sách đã buông xuống, đặt ngay ngắn trên bàn của Béo nha đầu.

Hắn không trả lời Hứa Cường, Hứa Cường vẫn nhiệt tình như cũ, tiếp tục nói: " Không sao cả, đợi chút tan học tôi đi mua cho cậu."

Xem một đầu đầy mỡ hôi này của lão đại, chắc chắn là do buổi sáng ngủ nướng, vì không trễ học đành phải đập "hết tốc lực" rồi.

Tiểu đệ bỏ não quá nhiều, Chu Thừa lúc này mới lạnh lùng mà nói "Ăn rồi".

Hứa Cường thực ngoài ý muốn, cậu còn tưởng rằng lão đại chỉ thích ăn mỗi bánh mì kèm sữa bò thôi đấy. =))

Nghỉ ngơi hai ba phút, Chu Thừa vừa định nằm sấp xuống chuẩn bị đi đánh cờ với lão Chu, béo nha đầu ngồi phía trước đột nhiên để cánh tay trái ra phía sau, len lén đem một tấm giấy nhỏ bỏ trên bàn hắn.

Tờ giấy nhỏ a!☺☺

Hứa Cường hưng phấn mà nhìn chăm chăm tờ giấy nhỏ kia, xem bát quái của người khác chắc chắn là thú vị hơn vạn phần so với việc phát sinh trên người chính mình rồi.

Chu Thừa vẫn không nhúc nhích.

Hứa Cường xung phong nhận việc, duỗi tay đi lấy tờ giấy: "Đề tôi xem thay lão đại!"

Kết quả tay hắn còn không có đụng tới tờ giấy, một tiếng "Bộp" đang vang lên rõ ràng, Chu Thừa đập đại mống vuốt trên bàn của tên Hứa Cường như đập ruồi bọ.

Thanh âm quá vang dội, Triệu lão sư cùng bọn học sinh phía trước đều nhìn lại đây.

Hứa Cường ngượng ngùng mà thu hồi tay.

Chu Thừa vò loạn tờ giấy nhỏ lại, ném về trên bàn Lâm Văn.

Lâm Văn yên lặng mà thu hồi tờ giấy, thật là một thiếu niên cao lãnh, lạnh nhạt nha!

Bên cạnh, tâm tình Trần Đình Đình dường như đang tràn đầy vui sướng mà nhếch lên khoe miệng.

Kết thúc một ngày học, học sinh trong phòng dường như đã về gần hết, Chu Thừa ngẩng đầu, phát hiện béo nha đầu cũng đã đi rồi.

Coi như nàng thức thối.

Chu Thừa móc điện thoại ra để nhìn thời gian, lại phát hiện tối qua đã quên sạc pin, dĩ động đã "tự giác" tắt nguồn.

Đem điện thoại thả lại vào túi quần, Chu Thừa bước đến buồng vệ sinh rửa mặt, sau đó tỉnh thần sáng khoái mà bước xuống lầu.

Đi ra khỏi dãy lầu học, nhìn về nơi đỗ xe của mình, Chu Thừa từ xa đã trông thấy béo nha đầu đang đẩy chiếc xe đạp màu hồng nhạt, đứng trên đường cái, rõ ràng là đang chờ hắn.

Ánh mắt trầm xuống, Chu Thừa nghiêm mặt đi tới.

Lâm Văn vẫn luôn cúi đầu, chờ Chu Thừa đến gần, cô mới ngẩng đầu giơ lên đôi má đã bị cô lau đến đỏ hồng, vô cùng ngượng ngùng mà nhìn Chu Thừa, lại cúi đầu, đặc biệt nhỏ giọng mà nói: "Tớ, tớ lúc này sợ cậu không ăn cơm hộp nên cố ý nhấn lại như vậy."

Chu Thừa liền biết, cô có can đảm, lớn mặt thế nào cũng phải có giới hạn.

Hắn lạnh nhạt vòng qua Lâm Văn đi lấy xe của mình.

Lâm Văn chạy về phía trước hai bước, đuổi theo, hỏi với giọng điệu đầy mong đợi: "Cháo buổi sáng ăn ngon không? Nếu ngon cậu nói với tớ đi, ngày mai..."

"Ném thùng rác." Chu Thừa một bên mở khóa một bên lạnh giọng đánh gãy lời nàng.

Lâm Văn:.....

"Vậy mà buổi sáng cậu cũng không ăn bánh mì, đói bụng cả ngày chắc chắn là khó chịu lắm rồi phải không?." Nhanh chóng đổi sáng hình thức bạn gái đầy sẵn sóc, Lâm Văn đau lòng hỏi.

Chu Thừa phiền lòng, leo lên xe liền chạy đi, kết quả bánh xe lăn hai vòng hắn liền cảm thấy hình như không đúng chỗ nào đó, dừng lại cúi đầu lại nhìn thấy bánh xe phía trước đã xẹp lép, không biết bị bẻ bánh tự bao giờ.

"A, bánh xe của cậu bị bẻ rồi!" Lâm Văn đuổi theo, khiếp sợ mà kêu lên.

Chu Thừa đen mặt nhìn về phía cô, vô cùng hoài nghi rằng Béo nha đầu vì tiếp cận hắn, âm thầm động tay động chân với chiếc xe đạp vượt địa hình này.

Lâm Văn tựa như không thể nào hiểu nổi ánh mắt nghi ngờ của hắn, vô cùng tốt bụng, quan tâm nói: " Nếu không để tớ chở cậu về, dù sao tiểu khu của hai chúng ta cũng rất gần nhau, vô cùng tiện đường đó."

"Lăn." Chu Thừa tiếp tục đẩy xe đi phía trước đi.

Hắn đi nhanh cũng chẳng được bao nhiêu, Lâm Văn nhàn nhã cười xe đạp, đi theo bên cạnh hắn: " Cậu ngại ngồi xe tớ à? Vậy cậu đạp xe chở tớ không phải tốt rồi sao?"

Chu Thừa nắm chặt tay lái.

Chiếc xe đạp màu hồng nhạt xấu xí đó, tặng không cho hắn, hắn cũng không thèm nhận.

Các loại kiến nghị cùng nhau về nhà đều bị hắn vô tình cự tuyệt, lâm văn thờ dài, cuối cùng đành phải ra hậu chiêu cuối cùng: "Cậu cứ đi như vậy mãi cũng chẳng phải biện pháp tốt, hay là gọi xe đi."

Chu Thừa mím môi, hắn cũng rất muốn gọi xe, nhưng điện thoại đã hết em pin rồi.

Đi ra khỏi cổng trường, Chu Thừa bó thí ra lệnh cho Lâm văn: " Cậu thay tớ kêu xe, về đến nhà tớ lại chuyển tiền trả lại cậu."

Lâm văn một chân chống đất, tò mò nháy mắt: "Sao cậu không tự gọi đi?"

Chu Thừa có chút không kiên nhẫn: "Điện thoại hết pin."

Lâm Văn: "Aaaa."

Nhìn chiếc xe đạp kia của Chu Thừa, nghiêm túc suy xét vài giây, Lâm Văn mới lấy điện thoại ra kêu xe giúp hắn.

Lúc chờ xe, Lâm Văn vô cùng tự giác lấy ra tờ giấy ghi chú, viết cái gì đó giao cho Chu Thừa; " Đây là WeChat của tớ, cậu về tới nhà phải lập tức phát hồng bao* cho tớ đó."

*(*Gửi hồng bao là một trong số những chức năng thể hiện rõ nét nhất văn hóa truyền thống Trung Quốc, đại loại là dùng để chuyển tiền.)*

Chu Thừa nhấp miệng nhận lấy.

Lâm Văn tiếp tục cùng hắn chờ.

Bọn học sinh đi ngang qua bát quái, nhiều chuyện mà liếc nhìn, về mặt Lâm Văn mỉm cười đầy hạnh phúc, giống như cô cùng Chu Thừa đang là tình lữ yêu đương thắm thiết vậy. =))

Chu Thừa nhìn thấy có chút gai mắt, đoạt lấy điện thoại Lâm Văn ghi nhớ báng số xe, sau đó lại trở điện thoại lại cho cô, ra lệnh đuổi người: " Cậu có thể đi rồi."

Đi ngang qua bọn học sinh bát quái mà nhìn qua, Lâm Văn về mặt hạnh phúc mỉm cười, giống như nàng cùng Chu Thừa là tình lữ giống nhau.

Chu Thừa nhìn thấy có chút chói mắt, đoạt lấy điện thoại của Lâm Văn ghi nhớ bảng số xe, sau đó lại ném trả lại điện thoại cho Lâm Văn, ra lệnh đuổi người:

"Cậu có thể đi rồi."

Lâm Văn có chút nóng nảy: "Lỡ như tài xế hủy đơn....."

Chu Thừa: "Bị hủy đơn thì xem như tôi xui xẻo, không cần cậu quản."

Lâm Văn vừa tức giận lại ủy khuất, bấu môi chất vấn: "Cậu chán ghét tớ đến như vậy sao?"

Chu Thừa quay đầu đi: "Cô biết vậy thì tốt."

Nói xong, lại thấy phía sau chậm chạp không có âm thanh đáp lại, cũng chẳng có tiếng xe đạp rời đi.

Chu Thừa nhủ vậy, xoay người lại, thấy Béo nha đầu ôm cặp sách ngồi trên hè, mặt chôn trong cặp, bả vai run rẩy nhẹ nhẹ.

Chu Thừa:.....

Nhìn thấy học sinh và người qua đường ngày càng nhiều, cô lại không chó chút dấu hiệu muốn dừng lại, Chu Thừa cũng có chút đau đầu, đuổi chân đá đá chiếc hài trắng của Béo nha đầu: "Đứng lên."

Lâm Văn cũng không ngẩng đầu lên mà dịch chuyển người sang bên cạnh một chút, tiếp tục vùi đầu khóc.

Chu Thừa bị chọc giận, cười cười: "Mặc kệ cậu, tôi qua bên kia chờ xe."

Vừa nói dứt câu, hần cũng thật sự đẩy xe đi, đi đến đường cái phía đối diện, Chu Thừa mới dừng bước, xoay người lại.

Cách một con đường, Chu Thừa nhìn Béo nha đầu vẫn còn ngồi khóc, không biết có phải do cách khá xa hay không, lúc này thế nhưng trông Béo nha đầu có vẻ đặc biệt nhỏ xinh.

Chu Thừa dời tầm mắt đi nơi khác, chốc chốc lại nhìn lại xem, phát hiện cuối cùng Béo nha đầu cũng chịu ngừng đầu lên, thần sắc đáng thương mà nhìn hần.

Chu Thừa trầm mặt nghiêng đầu, bỗng nhiên nhìn thấy một biển số xe quen thuộc.

Hần theo bản năng mà phát tay.

Tài xế lái xe lại đây.

Chu Thừa xếp xe bỏ vào phía sau, khi kéo cửa xe chỗ ghế phụ ra, hần nhìn lại không nhận được nhìn về phía đối diện.

Béo nha đầu lại vùi đầu vào cặp sách khóc.

Chu Thừa cười lạnh, khom lưng lên xe.

Tài xế nhắc nhở hần thắt chặt đai an toàn, sau đó liền xuất phát, xuyên qua cửa xe, Chu Thừa nhủ vậy nhìn chăm chăm vào thân ảnh của Béo nha đầu, thẳng đến khi không nhìn thấy nữa, cô cũng chưa hề ngừng đầu.

00:00, Ngày 7/11/2003

Cô gái à sinh thân vui vẻ!!! (*^▽^*)

Bà con đọc vui vè (๑>~<๑)

Cầu yêu thương ("๑ω๑")

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7-2: Vị diện vườn trường

Editor: Song Hoà

Lâm Văn đương nhiên không có khóc, cô chỉ là đang đánh cuộc, đánh cuộc xem liệu đối với Béu Muội đau khổ theo đuổi hần, hần có thể xuất hiện một tia mềm lòng hay không.

Kết quả mà cô trộm quan sát được, phát hiện quả nhiên giáo bá không chút lưu tình nào mà rời đi rồi.

Lâm Văn thở dài, giáo bá quả thật không dễ theo đuổi nha!

Tình trường không được như ý, Lâm Văn mất hết hứng thú, vô cùng rã rời, cũng không muốn cực cực khổ khổ đạp xe giảm cân nữa, lấy điện thoại ra gọi xe.

Đáng tiếc hiện tại biến thành giờ cao điểm, gọi xe tốc hành cư nhiên cũng phải đợi hơn hai mươi phút, Lâm Văn chu chu miệng, chờ thì chờ thôi, cô ần mở trò chơi đã được Béu Muội download sẵn, chuyển tâm mà chơi trong đợi chờ.

Mười phút sau, Chu Thừa trầm mặt đi về phía sau lưng béu nha đầu, còn không kịp thấy rõ cô đang cúi đầu làm gì, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hoa si than thở: "Oa, Hứa Mặc này thật sự rất đẹp trai..."

Chu Thừa:.....

Hần xoay người đi.

Lại qua mười phút, xe Lâm Văn gọi rớt cuộc cũng tới rồi.

Cô vỗ vỗ mông đứng dậy, nhờ bác tài giúp mình đem chiếc xe đạp bỏ vào cốp xe, lên xe, Lâm Văn vẫn tiếp tục chơi trò chơi.

Trầm mê với giá trị nhan sắc của tú đại nam thần, Lâm Văn không hề phát hiện trên lề đường bên cạnh, có một tên giáo bá bị cô đâm bẻ bánh xe đang đứng lẻ loi một mình.

(๑"ω`๑) Tầm nhâm (*"▼`*)

Đây là phúc lợi sinh thần của tui đó:33 Moaahhhhh

Cầu vote (๑>.<๑) Tổng lượt vote là 520 tót tung chương 8 nha!!!!

Thiệt ra là vì bệnh lười nên tui đành đưa điều kiện (￣^￣)ゞ

Điều kiện rất dễ để thoả mãn đó ("๖ω๖")

Thiệt ra thì tách chương ngắn như vậy, chỉ để mấy câu thấy đáng về muộn tao của Boss Chu Thừa thôi. ˊ(๙~"๙*)ˋ/ ≡

Miệng thì nói không nhưng thân thể rất thành thật.>>>

Có thể nhiều bạn sẽ cảm thấy nữ9 hông thật lòng công lực, càng không dồn tình cảm vào nam9.

Không sao.

Câu chuyện vẫn còn phía sau mà. (๑>~<๑)

Xem rồi sẽ hiểu đây là một câu chuyện ngọt ngào siêu đáng yêu nha~ (๙"□"๙*)

Câu chuyện đáng yêu mà editor cũng siêu yêu nữa đó. ("๖ω๖")

Mau đến sung ái tót đi. 5O_5O?

Đạo này tót đang đọc "Kể sách công lực nam thần phản diện", cp Vân Khuynh và người yêu nhà cô ấy (*^▽^*)

Siêu mê muội luôn. (*"▽")♪

Ngọt ê răng, cầu lương ngập tràn (^▽^)

Đây là chương kèm tâm sự mỏng3

Mọi người cứ thoải mái tâm sự với tót đi (๑>.<๑)

Thật sự giữa những con người không biết mặt nhau lại rất dễ để bày tỏ nỗi lòng luôn ấy...

(๒ □ ■ ^) ๒ □

Hông nhịn được mà spoil nhẹ:3

(Đọc hay không là do các cậu đó nha!!)

"Tôi đã đáp ứng cô ấy, chờ cô ấy gầy đến 100 cân sẽ suy xét làm bạn trai cô." Chu Thừa nhàn nhạt mở miệng, tầm mắt đạo một vòng trên người Lâm Văn, lại lần nữa rơi xuống trên mặt Lăng Vũ

"Trước khi tôi suy xét ra kết quả, ai cũng đừng hông theo đuổi cô ấy."

Chương ngắn quá nên tót đưa list câu nói thanh xuân hay hay>

Cậu ấy của năm đó chính là cậu ấy tuyệt vời nhất. Nhưng tôi của mỗi sau này mới là tuyệt vời nhất. Giữa những con người tuyệt vời nhất của chúng tôi. Cách nhau một tuổi trẻ. Dù chạy thế nào cũng không thắng được thanh xuân. – Điều tuyệt vời nhất của chúng ta –

Tuổi 17, 18 đó cái gì cũng có. Chỉ là không đủ dũng khí để nói thích một người.

Năm tháng đó, tôi thích cậu là thật, còn việc cậu có đáp lại hay không, không còn quan trọng nữa. Vì vốn dĩ, thanh xuân là để bỏ lỡ. Dì / Tuổi thanh xuân

Tớ ước gì bây giờ được ngủ một giấc, mở mắt ra thấy mình vẫn ở lớp học cấp ba ngày ấy.

Thấy mình vẫn nằm dài trên chiếc bàn gỗ ép bóng loáng, trước mặt có quyển sách ngữ văn mở đến trang nào cũng không biết.

Vẫn nghe tiếng quạt trần kêu đều đều, lúc rảnh rỗi trong giờ học vẫn hay ngửa cổ lên thử tính xác xem cái quạt đó có rơi xuống không, mà có rơi thì có thiệt hại tính mạng hay chấn thương thân thể hay không, tính xong rồi quay ra nhìn nhau cười ha ha.

Nhìn xung quanh vẫn là các bạn, vẫn là chỗ ngồi đó, mọi người đều 17 tuổi. Vẫn thấy cậu bạn bàn đầu trong giờ lên lớp về bày lên bàn, vẫn thấy đứa bạn nhân lúc cô giáo viết bảng cho vội miếng bánh mì vào miệng,vẫn thấy cậu bạn bàn cuối ngủ gật trong tiết, vẫn thấy các bạn đùa nghịch vui vẻ hay lúc thì gian nan...

Ngोảnh đi ngोảnh lại các bạn vẫn luôn ở đây, đây đủ không thiếu một ai, thanh xuân vẫn còn ở đó. Tớ buồn, tớ vui vẫn luôn có các cậu, chúng ta đều có nhau.

Hồn nhiên của tớ, vội vã chạy qua ba năm trung học.

Hóa ra thanh xuân là nuôi tiếc. –

Không ai khóc, không ai buồn bã, không ai có ý uống say.

Chỉ dạt dào những lời chúc phúc và trò quậy phá tung trời.

Một dòng nước triều gọi là "tuổi trẻ" nhấn chìm tất cả chúng tôi.

Khi con sóng rút về, một đám mình mẩy ướt sũng ngồi trên bờ cát, nhìn cô gái chúng tôi yêu quý nhất đang vẫy mạnh hai cánh tay, hạnh phúc bước lên một chặng khác trong con đường đời. – Cô gái chúng tôi theo đuổi năm nào – Cừu Bà Đạo –

Thanh xuân là quãng thời gian đầy sống gió bởi vì lúc đấy chúng ta không biết câu trả lời là gì. Chúng ta không biết thật sự bản thân muốn gì, ai thật lòng yêu chúng ta và chúng ta thật lòng yêu ai. Đó là quãng thời gian chúng ta cứ quần quanh đây đó để tìm kiếm câu trả lời. Và rồi khi chúng ta bắt ngờ biết được câu trả lời, bắt gặp chúng ta đã trưởng thành, đã trải qua những lần ly biệt và chia ly khi ít khi nhiều. – Reply 1997 –

Trong mỗi chàng trai đều có một cô gái mà bạn không được đụng đến. Cô gái ấy mang tên "Mối tình đầu". – Reply 1994

Tôi thích sự hết mình của tuổi trẻ. Nó là một minh chứng cho những điều ngờ nghệch ngốc nghếch diễn ra chúng ta có thể làm, nhưng lại không thể làm vào độ tuổi khác. Vậy thì tại sao không sống hết mình? Khi mà chúng ta chỉ có thể sống một lần, và tuổi trẻ cũng chỉ có một lần mà thôi! – Những đêm không ngủ – Minh Nhật –

Mối tình đầu cũng như tiếng chuông vậy. Nó đã qua rồi đấy ta vẫn nghe như những âm vang của nó còn động mãi. Không ai có thể tìm một tiếng chuông, cũng không ai nên cố tìm cách giữ lại một tiếng chuông. Hãy để những con gió nguyên sơ mang thanh âm ấy đi. Nếu không thể tạo nên một điều gì tốt đẹp hơn, thì cũng đừng nên phá vỡ hiện tại. – Đặng Nguyễn Đồng Vy –

Nhiều năm sau khi nhớ lại những năm tháng trẻ trung nồng nức ấy, tôi mới phát hiện ra có rất nhiều thứ bản thân từng cố gắng kiên trì giữ lấy đến giờ cũng không còn quan trọng nữa. – Mùa hè xa xôi – Nhân Gian Tiểu Khả –

Trưởng thành không chỉ đơn giản là sự phân biệt trong độ tuổi, nhiều hơn nữa trong đó là khi bạn quay đầu lại, bạn phát hiện mình muốn quay trở lại cũng không thể nữa. – First Love – Cừu Dạ Hồi –

Tai trái gần với tim nhất

Lời nói ngọt ngào phải nói vào tai trái

Nếu yêu đúng là tình yêu đích thực

Thì yêu sai sẽ là thanh xuân.

— Tai trái — Nhiều Tuyệt Mạn —

Con đường trưởng thành sẽ luôn có sự rời xa nhau theo cách này hay cách khác. Khi đó chúng tôi luôn tin rằng rời xa nhau vì ngày mai gặp lại vì vậy mới nói hẹn gặp lại. Thật ra thế giới này quá rộng lớn, ban đầu những người nói mãi mãi không xa nhau. Một lần xa nhau rồi có thể sau này sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa. Rồi hai bên đều phải quên đi. Tạm biệt thực ra không phải là từ biệt mà là một lời hứa. — Năm tháng vội vã —

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8-1: Vị diện vườn trường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Song Hoa

Chương 8.1:

Sau khi hoàn thành xong năm bộ bài tập các động tác giảm cân, Lâm Văn nhật điện thoại đi động bên cạnh lên, WeChat cũng không có lời mời kết bạn nào cả.

Tắm rửa xong rồi lại sấy tóc, nửa giờ trôi qua, Lâm Văn lại nhìn điện thoại, vẫn như cũ không thu được lời xin bạn tốt nào từ Chu Thừa.

Lâm Văn nhủ mầy, tốt xấu gì Chu Thừa cũng là một tên giáo bá, chắc là sẽ không đến mức cả tiền gọi xe cũng không trả lại cho cô chứ?

Lục lại khung chat, Lâm Văn gửi tin nhắn cho Hứa Cường.

Hứa Cường phụng mệnh ba mẹ chơi đùa cùng em trai, nhận được tin nhắn từ Lâm Văn, hần liền tuý tay ghi âm giọng nói gửi qua cho Chu Thừa:

"Lão đại, Béo Muội nhờ tôi nhắc nhở cậu đừng quên tiền kêu xe của cô ấy."

Chu Thừa đang chơi game, màn hình di động sáng lên, hần cũng chẳng bận tâm đến, kết thúc một ván, hần mới cầm điện thoại lên.

Nghe xong nội dung đoạn hội thoại, Chu Thừa có chút tức giận, một cho hần còn lo lắng Béo nha đầu kia sẽ ngồi khóc mãi ở cổng trường, vì thế hần rời đi không bao lâu liền xuống xe, lắp ráp lại chiếc xe đạp lại đẩy xe trở về trường, kết quả Béo nha đầu cư nhiên còn đang ngồi ở đó chơi game yêu đương quý gì đó?

Tức giận thì tức giận, Chu Thừa cũng không quýt nộ.

Lấy tờ giấy Béo nha đầu cho hần ra, Chu Thừa tìm kiếm rồi xin bạn tốt.

Lâm Văn lập tức lựa chọn đồng ý.

Nickname của Chu Thừa chính là tên họ của hần, avatar là hình một chú cá voi nhảy lên khỏi mặt biển mang theo chút bọt sóng.

(Chú thích cuối chương ("▼`*))*

Khi Lâm Văn đang quan sát avatar của Chu Thừa, một cái bao lì xì đã hiển thị trên màn hình.

Lâm Văn vui vẻ bấm vào để mở hồng bao, kết quả chỉ có mười đồng tiền.

Lâm Văn cảm thấy có chút kì quái, dùng voicechat hỏi hần: "Thế nhưng chỉ tồn có mười đồng tiền?"

Thanh âm mềm mại ngọt ngào của Béo Muội cũng xem như là một ưu thế đúng không?

Lâm Văn tuyệt đối sẽ không buông tha bất luận điều gì có thể cấp thêm cho mình một chút cơ hội trước mặt Chu Thừa.

Chu Thừa băng lãnh, lạnh lùng trả lời cô: "Tôi xuống xe sớm, đây là bước khởi giá, không tin cô có thể đi xem đơn đặt hàng."

Trước kì, Lâm Văn ra cửa đều có tài xế nhà mình mở siêu xe ra đưa đón, cô mở phần mềm đặt đơn hàng gọi xe không quen thuộc kia, nghe Chu Thừa nói vậy, cô liền nhanh chóng mềm mại mà giải thích:

"Tớ chỉ là tò mò một chút thôi, làm sao có thể không tin câu được, đúng rồi, cậu ăn cơm chiều chưa?"

Nói xong, Lâm Văn cúi đầu xem màn hình điện thoại, lại thấy bên cạnh hiển thị thêm một dấu than màu đỏ đập thẳng vào mắt, hệ thống nhắc nhở cô cùng Chu Thừa còn chưa phải bạn tốt...

Chu Thừa cư nhiên xoá kết bạn với cô?

Lâm Văn ngã vào trên giường lớn, cảm giác nhụt chí trước nay chưa từng có.

Rốt cuộc là do cô theo đuổi sai phương thức rồi, hay vẫn là do thể trọng cơ thể kéo chân sau cơ chứ?

Nếu là do về phía sau, vậy thì cô vẫn là nên giảm béo trước đi!

Lâm Văn tiến vào trạng thái điên cuồng giảm béo.

Mỗi ngày chỉ ăn theo thực đơn giảm béo, mỗi ngày đều đạp xe đi học, mỗi đêm đều tập đủ các động tác giảm cân, mỗi hai ngày cuối tuần đều đến phogng tập thể hình ma quý để huấn luyện.

Một tháng sau, Lâm Văn thành công giảm heon bảy cân, từ cân nặng 133,2 lúc đầu của Béo Muội biến thành 125.6 cân, biến trở thành "hơi Béo Muội".

Mặt Lâm Văn vẫn trắng nõn mềm mại như trẻ con, nhưng song cằm* đã không nhìn thấy, trừ phi cô có ý ỷ cằm.

(theo tui nghĩ thì chắc chắn là cằm nọng rồi =)), nọng ra nên thành hai cái gọi là song cằm:3 (o"▼"o))*

Quần áo trước đây Lâm Văn mua đều đã có chút rộng, cô lại mua thêm mấy bộ quần áo mới, một kiểu phong cách tràn đầy vẻ thanh xuân tươi mát, lại hiện gầy rõ ràng.

Càng thần kỳ chính là, Béo Muội vốn dĩ cận thị khá nặng, có lẽ là do Lâm Văn sau khi đến đây không hề thức đêm xem truyện tranh, đọc sách, cũng chẳng nghiêm túc làm bài tập, chạy "deadline" trong trường lớp như vậy, số độ cận của Lâm Văn thế nhưng cũng giảm bớt đôi chút, đôi mắt lại càng thêm thư nhuận, long lanh long lánh động lòng người. (๖ˊˋˊ๖)

Toàn lớp ban sáu này dần dần lại thêm không ít nghị luận, bàn tán xôn xao rằng, chờ đến khi Lâm Văn thật sự gầy xuống nữa, nhất định có thể thay thế được Trần Đình Đình trở thành tân hoa khôi của lớp.

Trần Đình Đình thực không cao hứng, cho nên nếu không có việc gì quá cần thiết cũng không đi nói chuyện cùng Lâm Văn nữa.

Lâm Văn mừng rỡ tự do tự tại.

Chớp mắt đó, ngày mai liền phải thi cuối kỳ, sau khi kiểm tra là cả một khoảng trời mênh mông, rộng lớn của ngày hè.

Tan học, bọn học sinh lớp ban sáu lục tục rời đi, Lâm Văn thu dọn tốt cặp sách cùng đồ đạc của mình, sau đó lại tiếp tục ngồi xuống, thoải mái mà ngắm nhìn bộ dáng đang ngủ của Chu Thừa.

Trần Đình Đình nhấp nhấp môi.

Cô cũng thích Chu Thừa, nhưng cô vẫn luôn đang đợi Chu Thừa chủ động theo đuổi mình, giống như Lâm Văn mặt dày mày dạn như vậy mà đi theo đuổi người khác, Trần Đình Đình làm không được.

Mặc dù Trần Đình Đình khinh thường Lâm Văn, nhưng trong lòng lại không nịn được có chút lo lắng, Lâm Văn càng ngày càng xinh đẹp, hơn nữa xem chừng với quyết tâm của Lâm Văn, giảm đến một trăm cân (50kg) cũng không phải là chuyện không có khả năng, đến lúc đó Chu Thừa thật sự đáp ứng cùng Lâm Văn yêu đương thì làm sao bây giờ?

"Tớ cũng dọn xong rồi, cùng nhau về thôi."

Mang theo cặp sách, Trần Đình Đình mỉm cười, mời chào Lâm Văn.

Lâm Văn cũng cười lắc đầu: "Cậu đi trước đi, tớ chờ Chu Thừa."

Trần Đình Đình nhìn không được ở trong lòng thầm mắng Lâm Văn một tiếng da mặt dày.

Ngày 7/11/2019, phúc lợi siêu to khổng lồ gửi tới các tiểu thiên sứ a~~

** Chủ thích về avatar của Chu Thừa:*

Họ Cá heo đại dương là các loài cá heo thuộc họ có danh pháp khoa học là Delphinidae. Đây là các loài động vật có vú thủy sinh có họ hàng với cá voi và các loài cá heo thuộc các họ khác.

Các loài cá heo này chủ yếu sinh sống ngoài biển cả, không giống như các loài cá heo sông, mặc dù một số loài như cá heo Irrawaddy sinh sống ven bờ và hay đi vào các cửa sông.

Sáu loài lớn trong họ Delphinidae là hổ kình, cá voi hoa tiêu, cá voi đầu búp, hổ kình lùn và hổ kình già, nói chung được coi là cá voi chứ không phải là cá heo.

Thật ra chủ thích cho mọi người là vì trong convert ghi là hổ kình> Nghe có vẻ lạ lắm nên quảng cáo cho bà con (●"ω`●)

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8-2: Vị diện vườn trường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Song Hoạ

Hoa khôi da mặt mòng của lớp đi rồi, người theo đuổi hoa khôi của lớp Hứa Cường lại vẫn còn yên vị trên chỗ ngồi, cột nhà hỏi Lâm Văn:

"Lâu như vậy không có động tác gì, tôi còn tưởng rằng cậu đã từ bỏ lão đại của chúng ta rồi, thì ra vẫn còn chưa chết tâm a."

Lâm Văn nhìn bóng dáng Trần Đình Đình chưa đi xa, xoa xoa cằm:

"Cậu theo đuổi người ta đến hai học kì, không phải cũng chưa chết tâm sao?"

Hứa Cường ra vẻ đầy phong lưu, cười cười nói:

"Muội từ dễ dàng đuổi đến tay không phải là muội từ tốt, cô ấy càng không đáp ứng, tôi theo đuổi lại càng hăng hái chứ sao."

(Muội từ ý chỉ một cô gái, cô em nào đó:3 Tại tớ nghĩ dễ vậy hay hơn:>>, Viết hoá quá cũng kì hi hi:>>)

Tại sao Lâm Văn lại cảm thấy trong lời nói của hắn có ẩn ý chứ nhỉ?

"Vậy chúc cậu theo đuổi cả đời, truy đến già vẫn còn là một dũng sĩ nhiệt tình năng động mười phần như bây giờ."

Lâm Văn không cam lòng yếu thế.

Hứa Cường nhìn nhìn lão đại đang nằm sấp trên bàn, thấp giọng đánh trả:

"Tôi cũng chúc cậu theo đuổi cả đời, đuổi tới bảy tám chục tuổi còn có thể có cơ hội sinh hài tử cho lão đại."

Lâm Văn nổi giận, nắm lấy một quyển sách trên mặt bàn Hứa Cường ném qua.

Hứa Cường nhảy dựng lên, tránh né nhanh như khi, sau đó xách theo cặp sách đã sớm thu dọn xong xuôi đuổi theo Trần Đình Đình, căn bản không chút để bụng quyển sách rơi xuống đất kia.

Lâm Văn thờ phỉ phò mà nhìn chằm chằm Hứa Cường, sau khi thấy đám người kia biến mất ở cửa, Lâm Văn mới xoay người, cố ý vỗ vỗ lên bàn Chu Thừa:

"Chu Thừa, cậu nói xem cậu sẽ không thật sự để tớ theo đuổi đến bảy tám chục tuổi chứ?"

Chu Thừa nghiêm mặt đứng lên, nhìn cũng không nhìn Lâm Văn, trực tiếp đi ra ngoài.

Lâm Văn đương nhiên phải chạy đuổi theo.

Chu Thừa đi rất nhanh, Lâm Văn cũng nặc kên khu dạy học còn nhưng NPC học sinh chưa ra về hết, vừa chạy nhanh vừa hỏi với theo Chu Thừa:

"Aizzz, tớ lâu như vậy cũng không quan tâm đến cậu, có phải cậu tức giận hay không? Kỳ thật cậu không cần giận đối đầu, chỉ là tớ định giảm cân trước rồi lại đến tìm cậu sau, thế nhưng ngày mai đã kiểm tra rồi, thi xong lại được nghỉ hè, chúng ta có lẽ thật lâu sẽ không được gặp nhau, hôm nay tớ mới muốn nói nhiều lời với cậu hơn một chút."

Bởi vì cô cao giọng, không coi ai ra gì mà lớn tiếng quát lên, nên bọn học sinh trên hành lang đều nhìn về phía hai người.

Lâm Văn mặt không đổi sắc.

Chu Thừa đen mặt.

Béo nha đầu thành thật, ngoan ngoãn suốt một tháng trời, hẳn thật sự cho rằng cô đã hết hy vọng, không nghĩ tới cô thế nhưng lại còn có kế hoạch khác nữa.

Chu Thừa càng đi nhanh hơn, nhanh đến mức Lâm Văn mới đi đến cầu thang lầu hai, Chu Thừa đã đi hết là một.

Chu Thừa đi được càng nhanh, mau đến Lâm Văn mới đi đến lầu hai cửa thang lầu, Chu Thừa đã tới rồi lâu một.

Lâm Văn không có biện pháp, chạy đến bên cửa sổ lầu hai, đợi một lát, nhìn thấy Chu Thừa đi ra khỏi khu dạy học đến chỗ lấy xe, Lâm Văn vận hết "nội công", nhìn về phía Chu Thừa hô to lên:

"Chu Thừa, tớ là muốn nói cho cậu biết, tớ đã gầy bảy cân, xem ở việc tớ vì thích cậu mà nghiêm túc giảm cân như vậy, cậu có thể cho tớ một khen thưởng nhỏ được không?"

Ngoài khu dạy học, bọn học sinh lại càng nhiều, theo tiếng kêu to này của Lâm Văn, tất cả mọi người đều nhìn về phía giáo bá đang muốn chạy tới chỗ để xe.

Chu Thừa lại già vờ giống như không nghe thấy cái quý gì cả, cười lên xe liền đi mất.

Nam chính vô tình mà rời đi, bọn học sinh vây xem hoặc đồng tình hoặc quay sang chế giễu pháo hôi nữ xứng đang ghé vào cửa sổ kia.

Lâm Văn đuổi cổ nhìn theo bóng dáng Chu Thừa, không thể không nói, giáo bá lớn lên xác thật rất soái, ngay cả bóng dáng đập xe cũng rất tuần tú.

Xem ở việc giáo bá lớn lên vô cùng soái khí, Lâm Văn quyết định tha thứ cho sự lạnh nhạt của hắn. (｡・ω・｡)

Ngày hôm sau là thời điểm thi cuối kỳ, toàn thể học sinh ban khoa học tự nhiên đều được sắp xếp phòng thi dựa theo xếp hạng thành tích.

Thành tích của Béo Muội thuộc loại phổ thông, cho nên phòng thi của Lâm Văn cũng nằm ở vị trí trung gian.

Cô cho rằng mỗi ngày đều ngủ như Chu Thừa khẳng định sẽ thi ở phòng thứ nhất từ dưới đến lên, không nghĩ tới khi cô cungg các thí sinh khác đều đã ổn định chỗ ngồi xong xuôi, cũng đến lúc thầy giám thị phải phát bài thi, Chu Thừa bỗng nhiên vọt vào, mặt vô biểu tình mà đi đến vị trí còn trống bên cạnh Lâm Văn.

Lâm Văn..... Đây chẳng lẽ là duyên phận trong truyền thuyết?

Chu Thừa cuối cùng cũng thấy được vẻ mặt kinh ngạc của Béo nha đầu.

Thật ra, bản thân hẳn cũng không thật sự ngoài ý muốn, bởi vì đợt kiểm tra lần trước Hứa Cường từng lớn tiếng hỏi qua phòng thi của Béo nha đầu cùng Trần Đình Đình.

Ngồi vào chỗ ngồi, Chu Thừa lấy đầy đủ dụng cụ học tập, sau đó liền nằm bò trên mặt bàn.

Thẳng đến khi thầy giám thị đã phát bài thi, Chu Thừa mới ngồi thẳng dậy, cầm bút lên nhanh chóng làm bài.

Lâm Văn nhìn đến ngáy người, nhìn sùn mặt tựa như đang nghiêm túc suy tư làm bài của Chu Thừa, Lâm Văn bỗng nhiên lục lọi từ trong trí nhớ của Béo muội một tin đồn.

Nghe nói trước đây giáo bá từng là học bá, thời điểm học cấp hai đều là xếp hạng nhất, kết quả thi tuyển sinh, thành tích của Chu Thừa cũng là thủ khoa. Thủ khoa có nghĩa là gì? Đó chính là trong giữa đám người thi chuyên cấp, thành tích của hắn ở vị trí No.1 tối cao.

Hoá ra trước khi sa đoạ thành giáo bá, hắn đã từng có một thời học bá huy hoàng a!

Lâm Văn khâm phục từ tận đáy lòng.

"Vị nữ đồng học kia, trong thời gian kiểm tra vui lòng không nhìn đồng nhìn tây."

Chính mình đang đắm chìm trong sùn mặt lãnh khốc, soái khí cùng phong cảnh học bá trong lịch sử, Lâm Văn bỗng nhiên phát hiện các thí sinh bên cạnh đều đang nhìn về phía cô.

Lâm Văn nhìn về phía trước, liền đối diện ngay với ánh mắt nghiêm nghị đang nhìn chằm chằm vào cô của thầy giám thị.

Hoá ra thầy giám thị cho rằng cô đang sao chép bài của Chu Thừa?

Lâm Văn cảm thấy bị vũ nhục thay cho Béo Muội, cô tốt xấu gì ngẫu nhiên có đôi khi vẫn sẽ nghiêm túc nghe giảng bài, như thế nào sẽ đi sao chép bài của một giáo bá mỗi ngày vào lớp đều đi ngủ?

Vì chứng minh thực lực của chính mình, Lâm Văn cúi đầu, múa bút thành văn.

Một giờ sau, Chu Thừa nộp bài thi đầu tiên.

Lâm Văn.....

May mắn, giọng nói nghi hoặc của thầy giám thị đã kịp thời cứu cô khỏi nguy cơ tràn đầy tự ti, tràn đầy bi phẫn: "Đồng học, mấy câu hỏi ở mặt sau hình như cậu vẫn chưa trả lời hết..."

Chu Thừa ngừng khí nhàn nhạt trả lời: "Em sẽ không."

Giám thị lão sư.....

Chu Thừa xoay người rồi đi.

Lâm Văn cúi đầu, nhìn xem vài câu nhìn thấy liền đã biết ngay là vô cùng khó, cô do do dự dự, lại vẫn chẳng có được chút dừng khi, hiển ngang mà bước ra ngoài như Chu Thừa.

Ngoan ngoãn chờ đợi qua qua hai giờ đồng hồ, Lâm Văn cuối cùng cũng có thể nộp bài thi cùng các bạn học sinh khác.

Buổi chiều cùng buổi sáng ngày hôm sau, Chu Thừa đều là người nộp bài đầu tiên.

Cuối cùng, Lâm Văn chọn những câu mình có thể làm, nhanh chóng điền đáp án vào bài thi, sau đó lại nhanh chóng "quánh lự" những câu còn lại, rồi cuộc đoạt được việc nộp bài đầu tiên, nộp trước cả Chu Thừa.

Chu Thừa nhú nhú mày.

Khi đi ra khỏi khu dạy học, quả nhiên hần liền nhìn thấy Béo nha đầu đang đứng cạnh chiếc đạp của hần.

Hần banh mặt đi qua.

Lâm Văn sớm đã lấy điện thoại ra sẵn, mở ra ảnh chụp chiếc cân đo thể trọng cho hần xem: "Tớ thật sự gầy hơn bảy cân đó, cậu xem đi!"

Chu Thừa không xem, đẩy cánh tay đang giữ điện thoại của cô, tiếp tục dắt xe đi.

Lâm Văn nắm lấy tay lái hần một phen, chờ mong nói:

"Chu Thừa, tớ mua hai vé xem phim vào 7 giờ tối nay, là bộ phim "Thanh xuân trong kí ức của cô gái ấy", địa điểm là ở rạp chiếu phim trong tiểu khu phụ cận của chúng ta, cậu đi xem cùng tớ đi mà, coi như là khen thưởng giai đoạn cố gắng vừa qua của cậu, được không?"

Nàng lấy lòng mà vỗ tay, ngập nước mắt to chờ mong mà nhìn hần.

Chu Thừa nhanh chóng nhận cơ hội dắt ra, cười lên xe liền chạy đi.

Lâm Văn đứng tại chỗ, lớn tiếng bổ sung:

"7 giờ tối nay, cậu không tới tớ không về! Thuận tiện nói cho cậu biết, tớ đã nói sẵn với mẹ là đêm nay tớ sẽ ở nhà bạn học, không sợ không có thời gian chờ cậu!"

Chu Thừa.....

Chò đi, hần đi liền xem như hần thua cuộc!

__*Thứ năm, ngày 7 tháng 11 năm 2019*__

Tác giả có lời muốn nói:

Hắc hắc, ngủ ngon ~

p.s.: Tên phim điện ảnh bọn hon muốn xem đều là ta nói bữa nha~

<<<: **Góc tự bóc phốt:**>>>

Đưa ra điều kiện để lười biếng 1 chút)))

Cuối cùng tui lại tự hỏ tui aaaaaaa~~

(□´3´~)(=°ω`)/ Tui tức áaaaa

Nhưng mà...

Dù sao cũng thật sự rất cảm ơn mọi người đã yêu thương và ủng hộ tớ *cúi đầu* (*°ω`*)

Nhất định phải đợi tổng cộng 600 vote và 34 vote chương tớ mới up chương mới. ↳(*°~°*)' ≡

Ta Cùng Với Anh Để Yêu Đường

3K Lần đọc 520 Bình chọn 16 Phần truyện

Sửa

Xem trước

#59 - belinda

Xem tất cả các bảng xếp hạng

Tóm tắt

Hán Việt: Ngã dữ ảnh để đàm luyện ái

Tác giả: Tiểu Giai Nhân

Tình trạng convert : Hoàn thành 62 chương

Tui phải tranh thủ lười biếng một xíu nha~~~~

(Khoảng cách 80 vote nữa lặn áaaaa (*~*~*), tui mới hông lại đi hồ chính mình lần nữa đầuuu~)

Lâm Văn mở màn hình, nhìn thấy tin nhắn của Chu Thừa: Sợ thì rút về nhà.

Tuy rằng ngữ điệu nói chuyện của giáo bá thật ác liệt, cũng dùng từ đầy thô bạo, khiếm nhã, nhưng Lâm Văn vẫn từ trong năm chữ này thấy được ánh sáng hy vọng đầy ắp.

Không sợ giáo bá nói chuyện tàn nhẫn, chỉ sợ giáo bá tâm địa cứng rắn.

Lâm Văn vô cùng đáng thương mà trả lời lại: Tôi đây không sợ chút nào. chừng nào cậu mới tới?

Chu Thừa:.....

Hắn lạnh nhạt phản hồi: Tôi lập tức đi ngủ, cậu thích lăn hay không thì tùy, đừng làm phiền tôi.

Lâm Văn: Cậu ngủ đi, tôi tiếp tục chờ, chỉ cần trước hừng đông cậu xuất hiện, chờ lâu thêm chút nữa cũng chẳng sao, tôi đều không sợ chút nào.

Chu Thừa đột nhiên nhìn thấy một tia cơ hội có thể thoát khỏi Béo Muội: Nếu trước hừng đông tôi không xuất hiện, cậu liền hết hy vọng?

Lâm Văn: Đúng vậy, nếu một người con trâu có thể nhẫn tâm để một cô gái một mình ở bên ngoài chờ đợi suốt đêm, đó chẳng phải chính là heo chó không bằng sao, tôi dù sao cũng không phải đồ ngọc, vì sao lại phải cứ mãi thích một người con trai ngay cả cậu cũng không bằng cơ chứ?

Chu Thừa:.....

Béo nha đầu thật sự đang theo dõi hắn sao? Thế tại sao hắn lại cảm thấy dường như cô đang đá xéo mà mắng hắn thế này nhỉ!?

Chu Thừa không trả lời.

Đứng cạnh máy gấp thú một lúc lâu, cuối cùng Lâm Văn cũng bắt được một chú thỏ tai dài mặc váy màu hồng phấn.

Lại nhìn đồng hồ, thật nhanh đã tới 12 giờ.

Lâm Văn chạy vào buồng vệ sinh, gọi điện thoại cho Chu Thừa.

Tiếng chuông vang lên, đôi mắt lim dim khẽ mở, cúi đầu xuống nhìn, quả nhiên là dây số của Béo nha đầu.

Chu Thừa không nghe máy.

Tiếng chuông dừng lại.

Sau đó lại tiếp tục vang lên, như một cuộc gọi đoạt mệnh, reo lên mãi giữa đêm hôm khuya khoát.

Chu Thừa bực bội bất máy, còn chưa nói lời nào, từ trong điện thoại đã truyền đến âm thanh khăn trương xen lẫn chút sợ hãi của Béo nha đầu.

"Chu Thừa.... Chu Thừa... cậu mau tới đây đi, lúc này vừa mới 0 giờ, mọi người đều đi vào rạp, một tên nam người đầy hình xăm đột nhiên lại ngồi gần tôi, còn muốn số điện thoại của tôi, tôi không cho hắn liền giết lấy đi động, còn sờ tay tôi, tôi lớn tiếng kêu lên hắn mới dừng lại, nhưng khi tôi đi chỗ khác ngồi, hắn cũng lại chỗ đó ngồi, tôi giả vờ đi sang phải hắn cũng đi theo...."

Nào tôi đây, trong giọng nói tự thuật đầy thấp thòm lo âu lại bất an sợ hãi của nữ hài, đột nhiên truyền đến một tiếng.... hư hư thật thật như là tiếng dội bồn cầu. □□

Chu Thừa nhủ vậy.

"Tôi sợ hãi quá, nên đến trốn ở nhà vệ sinh, Chu Thừa cậu mau chạy đến đây có được không, tôi sợ hắn còn ở bên ngoài...."

Nữ hài từ nói xong liền bắt đầu khóc, ô ô ô.

Chu Thừa thật sự chẳng có cách nào xác định lời nói này của cô là thật hay giả.

Khi hắn còn đang trầm mặc, Béo nha đầu lại mở miệng:

"Cậu mau tới đây đi, điện thoại của tôi lập tức không...."

_____ Thứ bảy, ngày 9 tháng 11 năm 2019 _____

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9-2: Vị diện vườn trường 2

Editor: Song Hoạ

Tiếng khóc đột nhiên im bặt.

Dù sao việc này cũng không gây trở ngại cho sự phán đoán của Chu Thừa về lời chưa kịp nói hết của cô, cô đã đợi ở rạp chiếu phim suốt mấy tiếng đồng hồ, điện thoại phòng chừng hết pin.

Chu Thừa thử gọi lại, quả nhiên từ trong di động vang lên tiếng nói quen thuộc từ tổng đài.

Điện thoại có thể đã tự động tắt nguồn.

Nhìn cuộc trò chuyện đã bị cắt đứt kia, Chu Thừa một chân sảy ở cái bàn trên đùi.

Đòi trước hắn nhất định thiếu nợ cô mà!

Rạp chiếu phim Hải Thiên ước chừng cũng chỉ cách tiêu khu của Chu Thừa khoảng mười lăm phút lộ trình, thế nhưng Chu Thừa vẫn gọi xe đến.

Đêm đã khuya, hầu hết các thang máy trong khu trung tâm thương mại này đều đã ngừng vận hành, chỉ còn mỗi thang máy bên cạnh rạp vẫn còn hoạt động phục vụ khán giả xem suất sau 0 giờ.

Chu Thừa đi vòng đến bên này, rạp chiếu phim im ắng, chỉ có năm sáu người an tĩnh ngồi chơi di động ở khu chờ.

Trong đó có ba nam nhân, đều ăn mặc ngắn tay, Chu Thừa liếc mắt qua nhìn một, phát hiện trong đó thực sự có một vị có hình xăm màu đen trên cánh tay.

Nhưng chủ nhân của hình xăm này lại nhỏ nhò gầy gầy, tựa hồ cũng không có cảm giác gì có thể khiến người khác liên tưởng đến hai chữ nguy hiểm.

Chu Thừa nhìn chăm chăm đối phương vài lần.

Tên xăm hình bỗng nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, ngẩng đầu lên, liền thấy phía trước có một nam sinh mặc một thân quần áo vận động màu đen ăn mặc gọn gàng.

Trên gương mặt lạnh lùng của nam sinh kia, hầy còn vương vài phần trẻ con, ngây thơ của thiếu niên, nhưng cánh tay lộ ra bên ngoài của hắn cùng hai chân kia lại đầu cơ bắp, cân xứng tràn ngập lực lượng, chính là loại hình mà nam nhân nhỏ gây hăm mộ nhất.

Ai ngờ khi sinh ra liền lùn hơn mọi người một cái đầu cơ chứ?

Làm một nam nhân, nam xâm hình vẫn luôn hy vọng chính mình có thể lại "dài ra", cao thêm ít nhất mười centimet, nhưng mà theo thời gian chậm rãi trôi qua, ba mươi tuổi rồi thân hình hắn vẫn cứ duy trì thể trạng như lúc học đại học, đến nỗi cơ bắp mà hắn đam mê, đầu có kì vòng cơ bắp trở nên cường tráng mạnh mẽ, cuối cùng hắn vẫn chẳng có đủ quyết tâm.

Yên lặng mà thường thức xong thân thể thanh xuân cường kiện chắc khoẻ của nam sinh, nam hình xâm lại nhìn lên phía trên, liền đối mặt với ánh mắt sắc bén mà không có chút hảo ý nào của thiếu niên.

Nam hình xâm ngo trái ngo phải, rốt cuộc xác định được đối phương thật sự chính là đang nhìn hắn.

Nam xâm mình bắt đầu hoảng hốt, hắn có quen biết gì với vị thiếu niên này sao?

Chu Thừa căn cứ vào ánh mắt của nam xâm hình, tròn lòng đã có chút phán đoán, có lẽ là tên xâm mình trong lời nói của Béo nha đầu là một người khác, hoặc chính là do Béo nha đầu lừa dối hắn.

Nếu là về sau, Chu Thừa quyết định sẽ cho Béo nha đầu hiết rõ kết cục khi trêu chọc hắn.

Thu hồi tâm mắt, Chu Thừa đi về phía nhà vệ sinh của rạp chiếu phim.

Hắn đã từng đến đây xem phim, cũng biết rạp chiếu phim có ba buồng vệ sinh.

Đứng ở cửa buồng vệ sinh thứ nhất, nơi dành cho nữ giới, Chu Thừa lạnh lùng mà gọi "Lâm Văn".

Hô hai tiếng, đợi hai phút, không có người nào đáp lại.

Chu Thừa liền tiếp tục đi đến hướng vệ sinh thứ hai.

Sau khi get kĩ năng lắng lo "Điện thoại hết pin", gọi một tiếng cho Chu Thừa, Lâm Văn lót mấy tấm khăn giấy lên bồn cầu, an vị ngồi thường thức tác phẩm bé thò bông hồng tai dài mà cô đã gấp được thành công sau n lần nếm trải thất bại.

Cảm tạ cửa hàng chất lượng phục vụ tốt, hậu cần chu đáo, nên hơn mười phút đồng hồ ngồi chờ trong buồng vệ sinh Lâm Văn dường như cũng chẳng cảm thấy đây là điều gì quá khó khăn đến mức không thể chịu đựng được.

"Lâm Văn!"

Buồng vệ sinh trống vắng đột nhiên vang lên tên của mình, Lâm Văn hoảng sợ, sau đó lại chợt nhận raddaya là thanh âm của giáo bá, Lâm Văn cao hứng nhảy dựng lên!

Không uông công cô ngây ngốc đợi ở đây từ 7 giờ, giáo bá cuối cùng cũng xuất hiện!

"Chu Thừa!" Lâm Văn một bên nhanh chóng thu thập đồ đạc, một bên kích động mà đáp lại.

Cư nhiên thật sự ở buồng vệ sinh.

Chu Thừa nhấp môi, thối lui ra bên ngoài cửa lớn của nhà vệ sinh.

Suy đoán từ góc đội của diễn viên, Lâm Văn lùn này nên có phản ứng gì đó, vì thế, một phút đồng hồ sau, Lâm Văn nhanh chóng xoa đồ mặt, lại hưng hăng nhéo một cái thật chuẩn lên đùi, sau đó nước mắt lưng tròng mà lao ra buồng vệ sinh, nhìn đến thân sắc âm trầm của giáo bá đang đứng ngoài cửa, Lâm Văn trực tiếp hướng đến lòng ngực hắn nhào tới.

Chu Thừa:.....

Hắn đương nhiên nhanh chóng né sang bên cạnh.

Lâm Văn không đạt được mục tiêu, lại thiếu chút nữa đụng vào tường phía đối diện.

Cô cần môi, vô cùng uỷ khuất mà nhìn về phía Chu Thừa, đôi mắt to tròn tràn đầy u oán.

Đập vào mắt Ch Thừa chính là đôi mắt long lánh đầy hơi nước, lại có chút mị mị của Béo muội.

Sau đó hắn mới chú ý tới, Béo nha đầu cư nhiên mặc một bộ váy liền thân mà đen, lộ vai, lún váy cách đầu gối một khoảng lớn.

Sân nhà cùng tường gạch ở nơi đây đều là màu tối, Béo nha đầu lại mặc loại trang phục này, bà vải trắng nõn cùng cặp đùi thon gọn kia liền phá lệ chói mắt.

"Mặc thành như vậy cô còn dám một mình ở nơi hỗn tạp này?" Chu Thừa nhin không được mắng.

Lâm Văn cúi đầu, đáng thương vô cùng mà biện giải: "Chúng ta lần đầu tiên hẹn hò, tớ muốn trang điểm thật xinh đẹp."

Chu Thừa: Ai mẹ nó cùng cô hẹn hò?

Hắn lạnh giọng cường điệu: "Tôi lại đây, không phải lo sợ cậu xảy ra chuyện, mà là sợ cậu xảy ra chuyện gì phiền phức, sau đó cảnh sát lại đến làm phiền tôi."

Lâm Văn cúi đầu nhìn giò xách màu trắng tinh xong trong tay mình, ngay cả một chữ cũng không tin, giáo bá đối với cô khẳng định đã có một chút động tâm.

Thế nhưng Lâm Văn vẫn tiếp tục gục đầu xuống, một bộ dạng cái gì cũng đều nghe theo lời giáo bá.

"Người nọ ở đâu?" Chu Thừa nhìn về phía khu chờ đợi.

Lâm Văn nghĩ mà sợ lại lắc đầu: "Tớ không biết, hắn vẫn luôn đuổi theo tớ, tớ liền trốn đi."

Chu Thừa liếc nhìn cô một cái, sau đó bước vội đến khu chờ đợi.

Lâm Văn như cái đuôi nhỏ, gắt gao đi theo phía sau hắn.

"Là hắn sao?" Chu Thừa chỉ chỉ tên xâm hình nhỏ gầy kia.

Chu Thừa chỉ chỉ nam xâm hình nhỏ gầy lúc này.

Lâm Văn liếc mắt một cái liền nhận ra đây là suối nguồn cảm hứng lúc này của cô, liền lắc đầu, Lâm Văn sợ hãi mà tìm một vòng, không quá xác định mà nói với Chu Thừa: "Giống như, giống như đã đi rồi."

Chu Thừa càng thêm hoài nghi do cô giả vờ.

Hắn xoay người, đi đến cuối đường là cửa ra về của rạp chiếu phim.

Lâm Văn tiếp tục đi theo hắn.

Trong thang máy, Lâm Văn ngửa đầu nhìn Chu Thừa, Chu Thừa lại mặt vô biểu tình, thờ ơ mà nhìn chăm chăm cửa thang máy.

Tới lầu một, hai người một trước một sau bước ra thang máy.

Vào giờ này, cú đêm bên ngoài cũng chẳng còn nhiều lắm.

Nơi đây ban ngày thường xuyên kẹt xe, bây giờ cách thật lâu mới có thể nhìn thấy một chiếc xe chạy qua.

Chu Thừa một tay cầm vào túi tiền, đưa lưng về phía Lâm Văn đang đứng ở đường cái bên cạnh: "Gọi xe đi, tôi đưa cậu về nhà."

Lâm Văn cúi đầu khóc: "Ba mẹ tớ cho rằng tớ đến nhà Hà Miêu chơi, hiện tại tớ mặc thành như vậy trở về, còn không phải sẽ bị bọn họ đánh chết sao."

Chu Thừa bực bội mà chuyển bật lửa: "Vậy đưa cậu đến nhà Hà Miêu."

Lâm Văn vẫn khóc: "Nửa đêm nửa hôm, tớ ăn mặc như vậy đi đến nhà Hà Miêu, ba mẹ cậu ấy sẽ nghĩ gì cơ chứ?"

Chu Thừa quay đầu lại, ánh mắt chăm chọc mà đảo qua hai đầu vai nõn mà cùng với cái đuôi trắng treo lớn mặt bại lộ ra bên ngoài của cô: "Cậu cũng biết mặc thành như vậy không thể nào gặp người khác à?"

Lâm Văn cắn môi, đôi mắt to tròn long lanh nhìn hắn, dường như có chút thẹn thùng lại có phần thoả mãn mà nói: "Tớ cố ý mặc như vậy cho cậu xem đó, cậu đã đến rồi, thật sự xem như không uống công."

Bóng tối trải dài trên con đường, ở địa phương ọi ánh trắng ánh đèn đều chẳng chiếu tới, có một cô gái trẻ tuổi, trần ngập hơi thở thanh xuân, bộ dạng ngoan hiền đứng khép hai chân lại, thế nhưng lời nói lớn mật cùng kích thích thị giác mãnh liệt kia, như một dòng điện đánh trúng vào đại não Chu Thừa, lại đột nhiên truyền xuống bụng nhỏ.

Có ước chừng ba giây, giáo bá dường như đã quên chuyển động bật lửa trong tay hắn.

__ Thứ bảy, 16/11/2019 __

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Dương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 10: Vị diện vườn trường

Editor: Song Hoà

~~~~~

Ném không xong cái của nự mạng tên Béo nha đầu này, lại chẳng thể nhẫn tâm ném cô ở bên ngoài một thân một mình, Chu Thừa rút xong liều thuốc, lấy điện thoại ra gọi xe.

Xe tới rồi, Chu Thừa dẫn đầu, ngồi yên vị xuống ghế phụ.

Lâm Văn cũng không hỏi hắn muốn đi đâu, vô cùng thừ thờ mà ngoan ngoãn ngồi cuống ghế sau.

Hai người ai cũng không để ý tới ai.

Tài xế âm thầm suy đoán, đây đại khái chắc hẳn là một đôi tiểu tình nhân đang cãi nhau rồi.

Hai mươi phút sau, xe tốc hành ngừng bên cạnh một tiệm lẩu.

Xuống xe, Lâm Văn nhịn không được hỏi Chu Thừa:

"Cậu muốn mời tớ ăn lẩu à?" (๑>~<๑)

Chu Thừa mân mê đôi môi mỏng, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn cô một cái.

Lâm Văn rụt rụt cổ.

Tiệm lẩu còn có năm người khách, người phục vụ muốn mang bọn họ đến bàn nhỏ dành cho hai người, Chu Thừa lại bá đạo mà chọn chiếc bàn lớn ba mặt đều là ghế sofa.

Khách hàng chính là thượng đế, người phục vụ tiếp tục bảo trì nụ cười chuyên nghiệp, mời bọn họ quét mã gọi món.

Chu Thừa lười nhác mà tựa lưng vào ghế sofa, ngón tay thon dài, trắng nõn hoa động* trên màn hình, liên tục chọn món.

(* Theo tui thì hoa động có nghĩa là kiểu mấy ngón tay lướt trên màn hình cảm ứng ấy:3 Dùng giống vậy luôn cho sang> Chứ bé hông nghĩ ra từ phù hợp (๑ ' ๑ ' ๑))

Lâm Văn chờ nửa ngày ở rạp chiếu phim đã sớm đói "meo rầu", lúc này cũng chọn thêm vài món ăn chay.

Đuôi mắt khẽ liếc nhìn động tác của Béo nha đầu, Chu Thừa cười lạnh, cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi: "Không giảm béo?"

Lâm Văn cười hắc hắc: "Lần đầu tiên cậu mời tớ ăn cơm, tớ nhất định phải cho cậu vài phần mặt mũi rồi."

Chu Thừa rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt tràn đầy kỳ ba và quái dị mà nhìn cô.

Lâm Văn sung sướng mà lắc lắc đầu, tiếp tục gọi món ăn.

Chu Thừa có chút đau đầu, muội tử theo đuổi hắn không ít, về sau khẳng định cũng sẽ vẫn còn, nhưng Béo nha đầu nhất định chính là người có da mặt dày nhất trong đó.

Ít người trong quán, hiệu suất làm việc liên tăng cao, đảo mắt một cái, đồ ăn của hai người liền được dọn lên đầy đủ hết trên bàn.

Nồi lẩu là do Chu Thừa gọi, mặt trên nồi liền một tầng ớt cay đỏ tươi thoạt nhìn vô cùng kích thích vị giác, nước lẩu sôi trào, tầng ớt cay kia sôi sục, quay cuồng như ốc xoáy, nóng hổi hổi, chỉ cần nhìn thôi, nước mắt Lâm Văn đều muốn rơi ra bên ngoài.

Cô có thể ăn hơi cay, nhưng loại siêu cay này cô lại chưa từng khiêu chiến qua.

Có chút sợ sệt mà nhìn chằm chằm nồi lẩu, trên mặt cô đã chẳng còn sót lại chút đắc ý nhỏ khi vừa mới tìm được lý do để đêm nay không giảm béo.

Tâm tình Chu Thừa nháy mắt liền tốt lên.

Hắn gấp vài món mặn ném vào nồi, thịt bò cuộn đầy quen thuộc trước mặt cũng được Chu Thừa gấp một miếng đưa cho Béo nha đầu: "Ăn đi."

Lâm Văn cắn môi, đôi mắt to tròn đầy vẻ lên án mà nhìn chằm chằm hắn.

Chu Thừa nhiu mày, không kiên nhẫn hỏi: "Ăn hay không?"

Lâm Văn đương nhiên cho dù bằng bất cứ giá nào cũng phải bung chén lên tiếp thịt bò cuộn hắn gấp cho cô rồi.

Thật cẩn thận đem thịt bò cuộn nấu chín thơm nồng bỏ vào trong miệng, Lâm Văn thui nhai một ngụm, chỉ một lần thử, nước lẩu siêu cay còn đọng lại trên đầu lưỡi, cay nóng đến muốn nổ tung, khiến cho căn người Lâm Văn đỏ đầy mồ hôi, nước mắt chảy ròng ròng.

Lâm Văn cảm lý trà uống ừng ực liên tục một ly trà rồi lại một ly trà nữa, trà lạnh như thế lại dường như chẳng thể xoa tan cảm giác nóng rát này.

Uống xong lại với tay lấy khăn giấy gạt lệ... (;'▽'")

Chu Thừa một bên ngồi ăn, một bên lại vô cùng vui sướng khi thấy người gấp hoạ, vô cùng vui vẻ mà xem diễn.

"Không ăn nữa!"

Lâm Văn tuy rằng rất muốn nhanh chóng qua cửa hoàn thành nhiệm vụ, nhưng cô cũng không muốn gây khó dễ cho cơ thể của chính mình, thờ phỉ phò trùng mắt nhìn Chu Thừa, Lâm Văn ôm cánh tay ngồi dựa lên ghế sofa.

Chu Thừa đã đạt được mục đích, tự ăn một mình, phảng phất như phía đối diện kia chẳng có ai.

Lâm Văn vừa thêm lại vừa đói, không cam lòng bị Chu Thừa lừa dối, cô dứt khoát chạy đến bàn bên cạnh, tự gọi một phần ăn riêng cho mình.

"Tớ nói nhỏ cho cậu nghe, buổi tối ăn quá cay thật sự không tốt cho cơ thể chút nào đâu, có muốn qua bên này ăn với tớ không?"

Đồ ăn đã được dọn đầy đủ, Lâm Văn ngồi thẳng sống lưng, nghiêm túc mà nhiệt tình mời giáo bá cách vách.

Chu Thừa nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái.

Lâm Văn minh bạch, nếu giáo bá không cảm kích cô, vậy cô cứ việc ăn phần của mình thôi, ăn xong cô lại chạy về tìm hân.

Mới vừa ăn không được mấy ngụm, ngoài cửa tiệm lâu đột nhiên truyền đến vài tiếng lớn tiếng ồn ào, Lâm Văn tò mò ngừng đầu lên, liền nhìn thấy ba tên từ trang phục đến kiểu tóc đều nồng nặc mùi xã hội đen.

Trong đó có một tên đầu trọc* mang một sợi dây chuyền vàng to như dây xích, trên cánh tay đầy những thứ hình xăm, tựa hồ là lão đại trong đám người kia, hai tên cao gầy bên cạnh chắc có lẽ là tiểu đệ.

(* Tui in hoa cho ông này có tên hen>>; ông tên là... Ngốc Đầu Nam*))

Lâm Văn có chút giật mình, đêm nay cô cùng với nam xãm hình thật sự rất có duyên phận nha.

Ba tên đại ca giang hồ xã hội đen kia dường như mới vừa uống rượu, thanh âm nói chuyện đặc biệt lớn, Lâm Văn vừa ăn bên cạnh, có chút không yên lòng mà nghe ngóng, thực mau liền bắt được một ít tin tức nhỏ.

Ngốc Đầu Nam tựa hồ như đã cho ai đó mượn một số tiền, đối phương đã quá hạn mà vẫn không trả hân, tên Ngốc Đầu Nam này thật tức giận, hai cái đồ đệ liền tò vò bọn họ vô cùng nguyên ý thay lão đi đòi nợ.

Tiếng nói chuyện càng lúc càng gần, Lâm Văn nghĩ đến gai cánh tay to đầy thô trắng của Ngốc Đầu Nam, quyết định thật cẩn thận, dè dặt không hề ngừng đầu lên.

Rap chiếu phim nhiều người, cho nên Lâm Văn mới dám mặc váy lộ vai ngồi ở đây chờ Chu Thừa. Nhưng cô tuyệt đối không hề có cảm giác bất an trước nguy cơ nào đó, thế nhưng ba tên nam nhân say rượu trước mắt này lại cho cô cảm giác nguy hiểm, thiếu an toàn.

Lâm Văn cũng đã nghĩ kỹ rồi, chờ ba người kia đi khỏi chỗ cô, cô liền chạy trốn về bên người Chu Thừa.

Nhưng mà Ngốc Đầu Nam đã sớm chú ý tới tiểu mỹ nhân trắng trẻo xinh đẹp đang ngồi bên này.

Lúc 130 cân (65kg), nếu chỉ nhìn nửa người trên, Lâm Văn cũng chẳng lộ ra chút béo nào, hiện tại cô chỉ có 125 cân (62,5kg), lại an an tĩnh tĩnh mà ngồi một mình ăn lẩu, không chọc người khác chú ý mới là lạ.

"Tiểu muội muội, tại sao lại ăn lẩu một mình thế này nha?" Khi sắp đi ngang qua bàn Lâm Văn, Ngốc Đầu Nam đột nhiên dừng bước, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt đầy dâm tà mà đánh giá Lâm Văn.

Lâm Văn ngồi ở bên cạnh, mỗi lần Ngốc Đầu Nam mở miệng chính là mùi rượu nồng đậm cùng mùi hôi nơi khoang miệng, Lâm Văn thiếu chút nữa đã nôn ra.

Cô nhìn về phía cách vách.

Chu Thừa đang bỏ huyết vệt vào nồi lẩu.

Giáo bá cũng đã nguyên ý bởi cô qua đêm, Lâm Văn tin tưởng nếu Ngốc Đầu Nam khi dễ cô, Chu Thừa tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Hon nữa với giá trị vũ lực của Chu Thừa, lại căn cứ vào lời đồn thổi từ trong trí nhớ của Béo muối, cùng lúc này, lại thấy tư thái văn phong khinh đạm, khí định thần nhân* của giáo bá, Lâm Văn đương nhiên suy đoán ra ngay rằng Ngốc Đầu Nam cùng với hai tên lâu la đệ tử của hân chắc chắn đều không phải là đối thủ của Chu Thừa.

"Ai nói tôi ở một mình?"

Lâm Văn để chiếc đũa xuống, nhìn về phía Chu Thừa dương dương cầm: "Bạn trai tôi."

Ngốc Đầu Nam lúc này mới chú ý tới tiểu thịt tươi soái khi đang ngồi bên cạnh.

Tiểu thịt tươi quá "tươi sống", Ngốc Đầu Nam chỉ liếc nhìn hân một cái, lại tiếp tục đùa giỡn Lâm Văn: "Anh trai so với hân cường tráng, mạnh mẽ hơn nhiều, thế nào, đêm nay cùng anh vui đùa một chút chứ?"

Chu Thừa không động thủ, Lâm Văn lại chịu không nổi cách nói chuyện này của Ngốc Đầu Nam, cô đứng lên, muốn đi từ lhas khác vòng ra ngoài.

Kết quả, hai tên tiểu lâu la của Ngốc Đầu Nam lại chắn ở chỗ ra, cười tà nhìn cô.

Lâm Văn tức giận đến mức tìm người, gọi Chu Thừa: "Cậu rốt cuộc có quán không, hay muốn mặc kệ hả?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-2: Vị diện vườn trường

Editor: Song Hoạ

Chu Thừa nhủ mảy, về mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, không hề có chút phần nộ nào khi bạn gái bị khi dễ, chỉ có khó chịu khi bị quấy rầy lúc đang ăn.

Ngốc Đầu Nam xoay người qua, một tay để trên ghế sofa, tay còn lại gơ lên sờ vào đỉnh đầu lấp lánh ánh sáng của mình, thuận tiện đem cánh tay xãm hình bò cạp và chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay khoe ra, sau đó cười dữ tợn với Chu Thừa, nói:

"Bạn trai nhỏ đúng không? Đêm nay cho anh mượn bạn gái vui đùa một chút, về sau mày gặp phiền toái gì, cứ việc tới tìm anh, anh đây chống lưng cho mày."

Ngốc Đầu Nam giọng điệu phách lối, khẩu khí còn lớn hơn nữa, ngay cả Chu Thừa ngồi cách hân hai mét cũng bị hân hun khói muốn ngạt thở.

(Theo tui thì đại loại là ý bảo ông nỏ =>)) Phách lối quá mức ý>>>)

Chu Thừa tức khắc hết muốn ăn.

Buồng chiếc đũa, Chu Thừa mặt vô biểu tình đi đến trước mặt hai tên tiểu lâu la đang cản đường Lâm Văn: "Cút."

Hai tên tiểu đệ.....

Quá kiêu ngạo quá bừa bãi!

" Tên tiểu tử này cũng thật cuồng ngạo!"

Trong đó một tên tiểu đệ cúi tay bắt lấy bả vai Chu Thừa, nhưng không chờ hắn dựng tới Chu Thừa, Chu Thừa đột nhiên chế trụ cổ tay hắn vận xuống phía sau, tiểu đệ kia theo bản năng nghiêng đi bả vai, Chu Thừa liền chủ động bắt lấy bả vai hắn, hai tay đồng thời phát lực, tháo khớp cánh tay của tên tiểu đệ không may này.

"Rắc", một âm thanh giòn tan cứ thế vang lên, đang trợn mắt há hốc mồm - Lâm Văn liền hiểu ngay, cánh tay của tên tiểu đệ thứ nhất đã bị bẻ trật khớp!

Giải quyết xong một tên, Chu Thừa liền quét mắt nhìn về tên tiểu đệ số hai.

Tên tiểu đệ thứ hai theo bản năng mà lùi về sau hai bước.

Ánh mắt Chu Thừa lại lần nữa rơi xuống trên mặt Lâm Văn.

Lâm Văn nhanh chóng hoàn hồn, khẩn trương mà dịch người về phía hắn.

Hai tên tiểu lâu la, một kẻ bị phế đi, kẻ kia lại bị dọa sợ đến vỡ mặt, Ngốc Đầu Nam cười lạnh hai tiếng, đột nhiên quơ lấy cái chén đang nằm trong tầm tay kia ném đến đầu Chu Thừa.

Lâm Văn sợ tới mức thét chói tai, hai chân mềm nhũn ngã ở trên sô pha, cúi đầu xuống thấp, căn bản không dám nhìn xem, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm vào cái bàn dưới chân Chu Thừa.

Cô nhìn thấy Chu Thừa cùng Ngốc Đầu Nam đang bước nhanh về phía nhau, nhìn thấy hai người đẩy dũa tới lui với nhau, không chờ Lâm Văn thấy rõ động tác ra chiều của hai người họ...

Đầu Ngốc Đầu Nam đột nhiên đập vào cạnh bàn, ngay sau đó cả người đều ngã trên mặt đất!

Lâm Văn.....

Chặt vật ngã xuống đất, vừa nhấc đầu lên liền đối diện với đôi mắt khiếp sợ của tiểu mỹ nữ, Ngốc Đầu Nam.....

"Cậu vẫn còn chưa chịu đi?"

Phát hiện Béo nha đầu cư nhiên còn ngậy ngốc ngồi trên ghế sô pha, Chu Thừa không kiên nhẫn hỏi.

Lâm Văn vừa nghe giọng bá không cao hứng, lập tức nhảy dựng lên như lò xo, bởi gì sợ hãi gia tăng, cô gắt gao ôm lấy cánh tay Chu Thừa.

Cánh tay cô run lên, không khống chế được mà run lên.

Chu Thừa rũ mắt, quét mắt nhìn về cánh tay mập mạp trắng nõn như măng của Béo nha đầu, cũng chỉ mím môi.

Hai người sống vai đi ra ngoài, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng mắng tràn đầy ác độc của Ngốc Đầu Nam: "Đều đi tìm chết đi!"

Lâm Văn kinh hoàng quay đầu lại, chỉ thoáng nhìn thấy Ngốc Đầu Nam bắt lấy cái gì đó ném tới, giẫy tiếp theo, cô đã bị Chu Thừa gắt gao áp vào trong lòng ngực.

Tím đập thình thịch, Lâm Văn nghe được tiếng "Xèo xèo" phảng phất như âm thanh đồ ăn được bỏ xuống chảo dầu đang sôi.

Đã xảy ra chuyện gì?

Cả người Lâm Văn rét run, cô muốn từ trong lòng ngực Chu Thừa ngẩng đầu lên, mới vừa động, đỉnh đầu liền truyền đến tiếng kêu rên đầy áp lực của thiếu niên.

"Lão đại chạy mau! Bọn họ báo nguy!"

Một tiếng la vang lên, Chu Thừa đột nhiên đẩy Lâm Văn ra, đồng thời xoay người quơ lấy chiếc ghế dựa, không nghiêng không lệch mà đập trúng đầu Ngốc Đầu Nam, tốc độ cực nhanh, Ngốc Đầu Nam cũng ngu người luôn rồi>, tạt cho đến khi có cái gì đó từ trán chảy xuống, hắn ta mới ngo ngắc mà sờ sờ đỉnh đầu sáng chói của mình.

Chát lòng ảm áp đồ tươi, là máu.

Ngốc Đầu Nam khó tin mà ngẩng đầu.

Trái ngược với khuôn mặt non nớt của thiếu niên, cậu ta thế nhưng lại nắm lên một chiếc ghế dựa mà ném mình.

Ngốc Đầu Nam đột nhiên phản ứng lại, tên này nơi nào là tiểu thị tươi, rõ ràng là một nhân vật tàn nhẫn mà!

Kéo qua bên cạnh tiểu đệ đương tâm mộc, Ngốc Đầu Nam nhanh chân liền chạy.

Chu Thừa một chân đá văng chặn đường tiểu đệ, vừa muốn đuổi theo, phía sau đột nhiên truyền đến béo nha đầu run rẩy khóc kêu: "Chu Thừa....."

Chu Thừa dừng động tác lại, tro mắt nhìn Ngốc Đầu Nam phá tan vòng vây cản trở của người phục vụ chạy ra ngoài.

Nơi này vẫn còn lại hai tên tiểu đệ lúc này, hắn không thể nào ném Béo nha đầu ở lại đây một mình.

Chu Thừa xoay người.

Hai tên tiểu đệ của Ngốc Đầu Nam cả người run rẩy, sau đó gắng gượng bò dậy, nhanh chóng bỏ chạy.

Chu Thừa lúc này mới ném ghế dựa, nhìn về phía béo nha đầu.

Kết quả lại nhìn đến một cái đầy mặt đều là nước mắt béo nha đầu.

Chu Thừa ghét bỏ mà nhú mày, nữ nhân chính là phiền toái mà.

Lâm Văn tầm mắt mơ hồ, nhưng nàng biết thiếu niên đối diện này là ai, cũng biết hắn ngạo nghễ đứng thẳng lưng che chắn cho cô, phía sau lưng lại bị Ngốc Đầu Nam tạt một bát nước sôi nóng hổi.

Hắn không kêu đau, thậm chí đều không có biểu hiện ra ngoài, nhưng Lâm Văn có thể tưởng tượng ra được hắn có bao nhiêu đau đớn.

Nếu không phải cô hồ nháo chơi xấu buộc hắn ra cửa, đêm nay Chu Thừa đại nhưng thoải mái dễ chịu mà nhàn nhã ở nhà chơi game.

Nếu không phải cô mặc thành như vậy nước lấy họa từ Ngốc Đầu Nam, Chu Thừa cũng sẽ không bị thương.

Lâm Văn hối hận, càng nghĩ lại càng sợ hãi..

Từ lúc biến thành Béo Muội, Lâm Văn liền đem tất cả mọi người trở thành NPC trong thế giới trò chơi.

Nhưng Chu Thừa bị thương như vậy làm cho cô lần đầu tiên nhận thức được, những người đó không phải NPC, bọn họ đều sống sờ sờ có máu có thịt, cũng là một cá thể hoàn chỉnh đang tồn tại trong thế giới này.

Chu Thừa càng không phải tiểu Boss mà cô muốn công lược, thậm chí cũng không phải là ảnh đế độc miệng Phó Việt kia, hắn chỉ là một thiếu niên ngoài lạnh trong nóng, tính tình có chút tàn bạo lại chịu đựng một kẻ phiền toái như cô, nguyện ý ở lúc nguy hiểm buông xuống, tha thứ cho cô, đem cô bảo hộ vững vàng trong ngực đầy nhiệt huyết của thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đế Yêu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 11: Vị diện vườn trường

Editor: Song Hoa

Người phục vụ trong tiệm lẩu thực am hiểu cách ứng phó với việc bị phỏng, trước tiên liền nhanh chóng chạy tới giúp Chu Thừa chườm lạnh.

Ngốc Đầu Nam thật sự rất muốn giết chết Chu Thừa, nhưng cái nồi lẩu bên cạnh quá nóng, hần ta không cách nào ra tay, hần liền nghĩ đến việc lấy chén nước luộc lẩu.

May mắn chính là, đêm nay, đồ ăn mà Chu Thừa và Lâm Văn gọi đều là những món ăn nóng, trên mặt bàn cũng chỉ có vài chén nước chấm đỏ.

Dưới sự tức giận, Ngốc Đầu Nam trực tiếp dùng cái thìa múc một muỗng cay canh tạt vào hai người.

Lúc ấy khoảng cách hai bên có chút xa, cái muỗng bay tới, một nửa nước canh cũng đã văng hết ra ngoài, dư lại một nửa toàn bộ đều dừng lại trên lưng Chu Thừa.

Vết bỏng của Chu Thừa cỡ chừng một nắm tay, ở giữa nổi lên một vết rộp, xung quanh đỏ đều là vết thương nhỏ linh tinh nằm tán loạn, tất cả đều là những chấm đỏ.

Người phục vụ phán đoán thương thế thuộc về loại bỏng cấp 2, lấy ra túi lạnh hai mươi độ giúp Chu Thừa chườm lạnh 20 phút, lại dùng khăn giữ tươi dán sát vào chỗ bị thương, sau đó khuyên Chu Thừa nên đi bệnh viện khám kĩ càng hơn.

"Không cần." Chu Thừa trấn trụ nửa người trên, sắc mặt lạnh băng.

"Đi thôi, đều bong thành như vậy rồi."

Lâm Văn vẫn luôn yên lặng bên cạnh nhỏ giọng mở miệng, vành mắt đỏ hồng.

Dừng nói là bị bỏng một mảng lớn như vậy ở trên lưng, cho dù chỉ rơi một giọt canh ở trên người cô, Lâm Văn cảm thấy cô chắc chắn sẽ kêu la thảm thiết như heo bị thọc tiết, một cho Chu Thừa khi chườm lạnh cũng không hừ lấy một tiếng.

"Cậu là cái gì chứ, vì sao tôi phải nghe theo cậu?"

Chu Thừa lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, nếu không phải cô lăn lộn mù quáng, hần cũng sẽ không bị thương.

Lâm Văn nhìn ra hần ý trách cứ trong mắt hần.

Trước đêm nay, Lâm Văn chỉ xem Chu Thừa như một tiểu Boss nhất định phải công lược, cho nên Chu Thừa có nói nhiều lời khó nghe thế nào cô đều không để trong lòng, cũng chẳng mấy bận tâm.

Nhưng hiện tại, Lâm Văn thật sự áy náy và tự trách, cho nên chỉ cần một câu hỏi lại đẩy lạnh lùng của Chu Thừa cũng khiến cô cảm thấy tội lỗi của kinh không có đất dung thân.

Cô cúi đầu, nước mắt lặng lẽ rơi xuống: "Thực xin lỗi."

Chu Thừa vốn là bực bội, thấy cô khốc liệt càng phiền não, chỉ muốn nhanh chóng ném rớt cái của nợ này: "Đi, tôi đưa cậu về nhà."

Đã gặp phải Ngốc Đầu Nam, Chu Thừa không cách nào nhẫn tâm ném cô ở đây một mình.

Lâm Văn không tiếp tục càn quấy nữa, một bên lau nước mắt, ngoan ngoãn gạt đầu.

Ra khỏi tiệm lẩu, Chu Thừa hỏi Lâm Văn địa chỉ, gọi xe đến.

Xe tới, Chu Thừa vẫn như cũ ngồi ở ghế phụ phía trước, Lâm Văn thấy hần theo thói quen mà dựa lưng xuống phía sau...

"Đừng dựa!" Lâm Văn gấp đến độ sắp khóc, nhắc nhở hần.

Nhưng mà đã chậm, Chu Thừa đảo hút một hơi, phía sau lưng mới dán lên ghế dựa lập tức liền đạn chính.

Lâm Văn nghe thấy hần đau đến độ giật mình mà văng tục.

Tài xế kỳ quái mà nhìn bọn họ.

"Nhìn cái gì mà nhìn, lái xe!" Chu Thừa bắt đầu phát giận.

Tài xế đen mặt, thế nhưng vẫn xem ở việc thiếu niên kia đang bị thương mà nhịn lại khẩu khí.

Buổi tối, tình hình giao thông vô cùng thuận lợi, xe chạy thật nhanh liền đến tiểu khu của Lâm Văn.

Nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, Lâm Văn liền đối mặt với đôi mắt đầy hung dữ của Chu Thừa.

Cô hít hít chiếc mũi, một bên đẩy cửa xe một bên lại nhỏ giọng dặn dò hần: "Ít nhất cậu cũng phải đi tiệm thuốc mua chút thuốc trị bỏng đi."

Chu Thừa nhấp môi.

Lâm Văn đã đứng ở bên ngoài, đóng cửa xe.

Biết Chu Thừa lười liếc nhìn cô nhiều hơn một cái, Lâm Văn cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi vào tiểu khu.

Đèn đường mờ nhạt, bóng lưng cô đơn của nữ sinh kia in đậm trên con đường vắng lặng, một đôi chân trắng nõn nà, mặc dù có chút thô, vẫn như cũ thấp phàn mê người.

Tài xế lái xe liền nhịn không được nhìn nhiều thêm vài lần.

Chu Thừa phanh một tiếng, như muốn đá văng cửa xe.

Tiếng động quá lớn, Lâm Văn đang đi phía trước giật mình.

Chu Thừa trầm mặt đi đến bên cạnh cô, lại chỉ vào tài xế hỏi cô: "Ăn mặc như vậy, để cho bọn họ nhìn thêm nhiều lần cậu liền cảm thấy rất cao hứng phải không?"

Lâm Văn mới thu hồi nước mắt không lâu liền muốn rơi lệ.

Cô đã biết sai rồi mà!

Dù sao đi nữa, cô cũng không nghĩ tới lại phát sinh ra loại sự tình thế này, cô vốn là đại tiểu thư hào môn vô ưu vô lự, muốn cái gì chắc chắn sẽ có cái đó, lại bởi vì bị fans Phó Việt chửi rủa mới định đi Paris giải sầu, kết quả ở trên máy bay còn bị Phó Việt chính miệng phê bình một phen, thế này còn chưa đủ, cô còn xui xẻo gặp phải tai nạn hàng không.

Cuối cùng lại phải tiến vào thế giới ảo tưởng từ kịch bản của Phó Việt, từ một đại mỹ nữ người người hâm mộ biến thành Béo Muội kẻ kẻ cười chê, tên Phó Việt kia thì hay rồi, thiết kế cho chính mình thành giáo bá vừa khốc lại vừa soái quý gì đó!

Chỉ có mỗi cô là khổ thôi! (;"[T_T]")

(Tôi cũng khổ tôi bị mấy trang kia cop truyện tự động:<<. Truyện chính chủ tại Wattpad @__Eliash__)

Vì thế, Hứa Cường liền bắt gặp cặp mắt to tròn thủy nhuận của cô, thấy được đôi chân mày thon dài hình lá liễu, và gương mặt bầu bĩnh mỹ lệ còn vươn chút nét trẻ con, cũng nhìn thấy được đôi môi đỏ, kiều nộn như cánh hoa anh đào.

Ánh mắt gặp nhau, cô hơi mỉm cười nhìn cậu, sau đó lại cúi đầu đọc sách.

Mỹ lệ, an tĩnh, ngoan ngoãn, giống như một đoá mầu đơn trắng âm thầm nở rộ.

Hứa Cường ngo ngác đứng ở cửa, mãi một lúc lâu sau cậu ta mới đột nhiên phản ứng lại, đây chẳng phải là Béo Muội Lâm Văn sao!

Nhưng Lâm Văn bây giờ, một chút cũng không béo!

Hứa Cường kích động chạy qua, đặt mông ngồi xuống vị trí phía trước Lâm Văn.

Động tĩnh của cậu ta quá lớn, Lâm Văn nghi hoặc mà ngừng đầu.

Khoảng cách gần, Hứa Cường càng lĩnh giáo sâu sắc vẻ đẹp lúc này của Béo Muội, khuôn mặt kia thật sự là quá non mịn, cậu nhìn thôi cũng đã muốn sờ thử một chút.

Nuốt nuốt nước miếng, Hứa Cường nỗ lực biến thân sắc túc nhiên như trước mà nói giòn với Lâm Văn: "Béo Muội, cậu giảm béo thành công?"

Lâm Văn dường như thẹn thùng, cười một cái.

Hứa Cường:.....

Chẳng lẽ giảm béo thành công, tính cách Béo Muội cũng thay đổi luôn sao?

Bộ dáng động một chút là thẹn thùng, có chút điểm giống Trần Đình Đình, chỉ là, có thể là do cậu đã nhìn quen bộ dáng ngại ngùng ấy của Trần Đình Đình, nên khi Béo Muội trở nên xinh đẹp, lần đầu tiên thấy cô e thẹn như thế, thể nhưng lại phá lệ chọc người thương tiếc.

"Đứng lên tớ nhìn thử xem!" Hứa Cường không quá tin tưởng mà xúi giục, nói.

Giọng nói của cậu ta quá lớn, các bạn học khác trong lớp đều nhìn về phía này.

Lâm Văn không để ý đến yêu cầu của Hứa Cường, nhỏ giọng nhắc nhở cậu ta: "Đừng nào loạn, tớ muốn tự học."

Hứa Cường càng chán kinh và bất ngờ hơn nữa, theo hiểu biết của cậu với Béo Muội, cô cũng chỉ hiểu học hơn cậu một chút xiu thôi, đáng lẽ ra lúc này, cô nên một bên vừa ăn đồ ăn vặt thơm ngon, một bên vừa xem truyện tranh mới đúng!

Thế nhưng, từ khi Béo Muội cao điệu bày tỏ tình yêu với lão đại, cô liền vứt bỏ những thói quen xấu lúc trước rồi.

Nghĩ đến Chu Thừa, Hứa Cường lại càng tò mò, bộ dạng thần thiết như khuê mật, cướp lấy quyển sách trước mặt Lâm Văn, bất quai hỏi:

"Cậu với lão đại thế nào rồi? Thật không đủ ý tứ mà, nghỉ hè hai tháng đều chẳng thấy tiến triển mới mẻ gì cả."

Uổng công cậu mỗi ngày đều phải xoát vòng bạn bè, kết quả suốt hai tháng trời, Béo Muội tựa như bốc hơi khỏi thế gian, không đổi mới trạng thái nào.

Nhắc tới Chu Thừa, Lâm Văn thần sắc hơi âm đạm, sau đó rũ mắt cười khổ: "Sắp thi đại học rồi, tớ muốn nghiêm túc chuyên tâm ôn tập."

Ý ngoài lời nói, cô từ bỏ theo đuổi Chu Thừa.

Tiểu mỹ nhân nhu nhược đáng thương, Hứa Cường đương nhiên sẽ đồng tình với cô, đồng thời cậu lại có chút mừng thầm, tuy rằng cậu cũng chẳng biết bản thân mình vì cái quỷ gì là có chút cao hứng.

"Thật sự từ bỏ?" Hứa Cường không quá tin.

Lâm Văn vừa muốn trả lời, tầm mắt đột nhiên dời về phía cửa phòng học.

Hứa Cường quay đầu lại, liền nhìn thấy Trần Đình Đình, hoa khôi của lớp thế nhưng lại mặc quần áo có kiểu dáng và màu sắc đều tương tự chiếc váy của Lâm Văn.

Đồng thời trong thời gian đó, Trần Đình Đình cũng nhìn thấy được cạnh chỗ ngồi là Lâm Văn đã giảm cân, bên cạnh còn có Hứa Cường xum xoe chân chó.

Ngay đầu tiên khai giảng, Trần Đình Đình có ý trang điểm một phen mới đến trường học, kết quả mới vừa tiến phòng học, liền gặp phải hai luồng sát thương khổng lồ.

Một cái đến từ Béo Muội đã từng là background lá xanh của cô, bây giờ tựa hồ so với cô lại càng loá mắt hơn.

Một cái là đến từ Hứa Cường đã từng mặt dày màu dạn theo đuổi cô, hiện tại lại dời mục tiêu sang Béo Muội.

Tầm mắt lại thoáng dao động trên mặt Lâm Văn và Hứa Cường một hồi, giây lát sau Trần Đình Đình lại khôi phục hình tượng hoa khôi thông dong, ưu nhã, một bên mỉm cười chào hỏi cùng những đồng học khác, một bên chậm rãi bước đến chỗ ngồi.

Hứa Cường chột dạ mà chạy về vị trí của mình.

Trần Đình Đình cũng chẳng thèm nhìn cậu ta, cười cười rồi ngồi xuống, kinh hi mà hỏi bạn cùng bàn: "Lâm Văn cậu giảm béo thành công rồi sao? Chúc mừng, chúc mừng, bây giờ cậu thật xinh đẹp."

Lâm Văn cũng chỉ cười khiêm tốn.

Trần Đình Đình nhìn về phía chân bàn, dưới làn váy là đôi chân cân xứng tinh tế của Lâm Văn, chẳng thua gì so với cô, Trần Đình Đình áp xuống ghen ghét khó hiểu trong lòng, lại hỏi: "Cậu hiện tại đã xuống 100 cân (50kg) rồi sao?"

Lâm Văn lắc đầu, nhẹ giọng nói: "105 cân."(52,5kg)

Trần Đình Đình thở phào, còn kém năm cân, chỉ cần Lâm Văn không ồm đến một trăm cân, Chu Thừa chắc chắn sẽ không suy xét việc cùng Lâm Văn kết giao.

Bọn học sinh càng ngày càng nhiều, mọi người đều an tĩnh mà bắt đầu tự học.

Còn năm phút nữa đến giờ vào lớp, chủ nhiệm lớp Đái lão sư cũng đặc tới, tươi cười thân thiết, trò chuyện cùng bọn học sinh về "những thú vui tao nhã" trong kì nghỉ hè vừa rồi.

Ngay khi Đái lão sư chuẩn bị khích lệ bọn học sinh phải cố gắng chiến đấu hăng hái vào năm cuối cấp này, phòng học bỗng nhiên bị người nào đó không chút khách khí đẩy ra.

Là Chu Thừa.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm giáo bá, chỉ có Lâm Văn đã sớm cúi đầu.

Chu Thừa đi vòng đến bên này, đôi mắt nhìn chăm chăm chỗ ngồi, nên càng không thể tránh khỏi việc nhìn thấy Béo nha đầu ngồi phía trước hần.

Cô ấy một tay đang ấn sách giáo khoa, một tay đang viết cái gì đó, vô cùng tập trung.

Gầy đi, cũng hiểu học hơn rồi.

Cũng không biết có phải đang già vờ không!?

Sau khi Chu Thừa ngồi xuống, Đái lão sư lại tiếp tục diễn thuyết, diễn thuyết khoảng mười phút, phòng học cũng dần khôi phục lại sự an tĩnh.

Chu Thừa nằm trên mặt bàn, ngủ ngon lành cạnh đèn.

Tiết tự học đầu tiết kết thúc, Chu Thừa nghe thấy tiếng ghế động đậy, là từ phía Béo nha đầu ngồi trước.

Chu Thừa nghe thấy tiếng cô đi ra ngoài, cũng nghe thấy Hứa Cường khẽ huýt sáo: " Không tin được, ngay cả chân Béo Muội cũng thon gọn!"

Không hề dữ liệu, hình ảnh nữ hài tập thể hình rất có hơi thở mười tám cộng bỗng nhiên xông vào đầu óc Chu Thừa.

Cô ấy còn đang kiên trì giảm béo, là vẫn không chịu hết hy vọng sao?

Chu Thừa có chút muộn phiền.

Hắn ngồi dậy uống nước, tầm mắt khẽ đảo qua phía trước mặt, dừng ở trên người Béo nha đầu đang đứng cạnh chỗ ngồi của nữ sinh nào đó.

Cô đưa đôi tay đỡ chiếc bàn của nữ sinh kia, hơi khom lưng, cười cười nói gì đó với đối phương.

Một lọn tóc khẽ rơi xuống, khuôn mặt trắng nõn nhu mì như ẩn như hiện, có loại cảm giác mỏng lung như trong phim điện ảnh.

Bỗng nhiên, cô quay đầu hướng bên này chỉ chỉ.

Một chút dữ liệu cũng không có, một ngụm nước cứ thế sặc ở cổ họng Chu Thừa, khiến hắn ho khan kịch liệt.

MD*, thật mất mặt!

(Đại loại là một câu chửi tục>)

Uống xong nước, Chu Thừa tiếp tục nằm bò.

Không bao lâu, hắn nghe thấy Béo nha đầu nói với Trần Đình Đình:

"Tớ đã đổi chỗ ngồi với Vương Phương rồi, cậu chịu khó di chuyển bàn học xui nha."

__ Chủ nhật, ngày 25 tháng 12 ÂL ____

Lối nhỏ tìm tui

☐Áuuuuuuu

☐Tui lại hiện hồn dễ dyyy☐

☐Các cậu đã nghĩ Tết chưa nè????

☐☐Nếu được nghỉ rồi thì mau đi chơi and diễn cuồng mua đồ Tết đi nha!!!☐☐☐

☐Tại vì tui cũng đi đây =)))☐

☐Bỗng nhiên cảm thấy bão chương thiệp xa với một con heo lười như tui3 ☐☐

☐Sẽ có mà hahaha> Tuy hơi vô vọng (;☐☐

☐Chuyện là tui đú đờn quá nên làm gì có chương dự phòng (Chương dự phòng cuối cùng chính là chương này đó:))) Thấy lỗi sai nhớ hú tui nha^^

(;-::)Tui đang đứng giữa cân cân làm và chơi đây mn3☐☐

☐Dạo này, tui đọc được bộ "Xin lỗi nhé, cút rồi."

Truyện cũng ổn, thích hợp đọc giải trí, nam9 nhục một cách hài hước nhất tui biết:>☐

☐Thêm truyện quá cả nhà oie:3☐

☐Yêu các cậu o(^▽^o)♥☐

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12-1: Vĩ diện vườn trường

Editor: Song Hoạ

Chương 12.1

Nữ sinh trong ban Sáu yêu thăm Chu Thừa không ít, chỉ là không ai dám chủ động chạy đến bên người hắn xoát độ hào cảm.

Trong đó có thể nói, Vương Phương xem như cũng có gan tương đối lớn, cho nên Lâm Văn nhắc tới việc muốn cùng cô ấy đổi chỗ, Vương Phương liền đồng ý ngay lập tức.

Hai nữ sinh các cô làm việc cũng rất có hiệu suất, tiết tự học thứ hai bắt đầu, vị trí phía trước mặt Chu Thừa chính thức thay đổi người.

Chu Thừa vẫn còn đang ngủ.

Hứa Cường nhìn nhìn khoảng cách đường chim bay ít nhất ba mét của cậu và Lâm Văn, Béo Muội kia đã cùng hắn thành lập tình hữu nghị tốt đẹp suốt một năm qua, trong lòng thực khó chịu.

Vừa tan học, Hứa Cường nhảy lướt qua mấy tên đồng học, ôm cặp sách đuổi tới trước mặt Béo Muội mới vừa đi ra khỏi lớp.

"Nói đổi chỗ liền đổi chỗ, cậu thật sự rất tàn nhẫn!";(“𐄂”)

Biểu tình của cậu ta thật sự giống y như đức biểu tình của một tên chồng bị vứt bỏ.

"Cho dù cậu có từ bỏ lão đại đi chẳng nữa, nhưng tình hữu nghị của hai ta ở trong mắt cậu một chút cũng đều chẳng cần thiết, cũng không quan trọng gì đúng không?"

Lâm Văn:.....

Giữa Hứa Cường và Béo Muội còn có cái quan hệ hữu nghị quý gì đó sao?

Tình hữu nghị giữa một người đáng thương vô cùng muốn có một lối nhỏ đi vào trong vách ngăn và một kẻ quấy rối, đẩy bàn học lên che mắt con đường sống của người ta á??

Nhưng hiện tại Lâm Văn đang sắm vai của một cô gái bởi vì tình trường không như ý nà quyết định vô gắng chăm chỉ đọc sách, trở thành một thiếu nữ ngoan ngoãn, cho nên cô liền phát huy thực lực của mình, mỉm cười đầy dụ

dàng nhìn Hứa Cường:

"Tớ cũng chỉ thay đổi chỗ ngồi thôi, chúng ta vẫn là bạn học cùng lớp mà, về sau cậu có đề mục nào không hiểu, có thể đến tìm tớ."

Nụ cười vừa ngọt ngào lại mềm mại, Hứa Cường nhìn đến trái tim đều muốn mềm nhũn, thật sự rất muốn, vop cũng muốn kéo cô đến trong lòng ngực xoa xoa a!

Lớp bên cạnh, Hà Miêu cũng đã được thả về, chạy đến đón Lâm Văn cùng nhau về nhà.

Lâm Văn vừa muốn đi qua, Hứa Cường đột nhiên ngăn cô lại, sau đó cúi đầu, hỏi Lâm Văn bằng một ngữ khí nghiêm trọng trước nay chưa từng có:

"Cậu thật sự từ bỏ lão đại rồi à?"

Lâm Văn cắn môi, gật gật đầu.

Hứa Cường không biết vì sao có chút cao hứng, kết quả vừa nhấc đầu lên, liền thấy Chu Thừa đứng ở phía đối diện. Σ(° □ ° ;)

Trong lòng Hứa Cường bỗng có chút chột dạ, lão đại đi ra đây từ bao giờ thế?

Phát hiện khác thường của cậu ta, Lâm Văn nghi hoặc mà xoay người, liền nhìn thấy Chu Thừa lười nhác mà lạnh mặt.

Cô ngơ ngác mà hé miệng

"Tránh ra, chần đường tôi." Chu Thừa lạnh giọng nói.

Lâm Văn lập tức cúi đầu, tránh đến một bên.

Chu Thừa mặt vô biểu tình mà đi qua.

Lâm Văn buông mí xuống, nhìn đôi giày thể thao màu đen của thiên niên kia cứ chậm rãi, chậm rãi biến mất trong tầm mắt.

Lâm Văn bỗng nhiên cảm thấy có chút kì quái, trước kia Chu Thừa đều chờ đến khi đám học sinh không sai biệt lắm đi về hết mới rời khỏi phòng.

Vậy, bây giờ lại đứng ngay lúc giờ cao điểm tan học, Chu Thừa như thế nào lại rời đi trước?

"Văn Văn đi thôi!" Hà Miêu đã đi tới, an ủi ôm lấy cánh tay Lâm Văn.

__0:00, ngày 1 tháng 1 năm 2020__

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12-2: Vị diện vườn trường

Editor: Song Hoạ

Chương 12.2

Toàn bộ kì nghỉ hè, Hà Miêu và Lâm Văn vẫn như cũ gần bó với nhau, tuy rằng Lâm Văn không nói ra, những Hà Miêu biết, cô liệu mạng giảm béo như thế chính là vì Chu Thừa, thế mà hần ta một chút cũng không cảm động, tiếp tục dùng loại giọng điệu ghét bỏ mà đối đãi với Lâm Văn.

"Tớ nói này, hôm nay bạn của tớ có rất nhiều nam sinh đều thảo luận về cậu đó." Hà Miêu dùng sự thật mà cô vũ khuê mặt nhà mình.

Lâm Văn nghe xong, trong lòng thật cao hứng, gầy xuống rồi, Béo muội cùng thân hình kia của cô giống nhau như đúc, đều đã thăng cấp trở thành mỹ nữ hoa hậu giảng đường, còn sợ không có ai thích không?

Kể tiếp đương nhiên là, các lớp khác đến đây tìm bạn học kì tight đều là vì ăn vạ cửa phòng học bạn sáu để xem tân hoa khôi vừa được "sắc phong", các nam sinh đến đây càng ngày càng nhiều, mà nam sinh có khả năng đến đây mà nói, cơ bản đều là boss của mỗi bạn.

Nhóm boss này đều thực dũng cảm theo đuổi người trong lòng, phương thức theo đuổi cũng vô cùng đa dạng, phong phú.

Hôm nay, Lâm Văn và Hà Miêu cùng nhau ăn cơm trưa trở về, phát hiện ở cửa lớp bạn sáu có một nam sinh cao lớn, mặc đồ bóng rổ, cánh tay rắn chắc cùng hai chân cường tráng đều lộ ra bên ngoài.

Hắn lười nhác mà dựa ở vách tường cạnh cửa lớp, một tay cầm túi tiền, một tay chơi di động, nghe thấy tiếng bước chân, nam sinh ngẩng đầu, thấy Lâm Văn, mắt hắn sáng rực lên như đèn pha, nhưng hắn cũng không có thu hồi điện thoại, mà là tiếp tục duy trì tư thế ban này, chỉ thấp phần bí khí mà nhìn chằm chằm Lâm Văn.

" Là Lăng Vũ của bạn mười ba!"Hà Miêu kích động mà nhỏ giọng nói cho Lâm Văn.

Lăng Vũ cũng là người nổi tiếng trong tam trung, Lâm Văn thực nhanh liền tìm thấy tin tức của Lăng Vũ từ trong trí nhớ của Béo Muội.

Lăng Vũ là học sinh chuyên thể thao, am hiểu nhất là hạng mục chạy điền kinh, từng đạt giải quán quân cuộc thi điền kinh của thành lhoos.

Từ danh tiếng ấy liền thấy được, Lăng Vũ chính phái hơn nhiều so với Chu Thừa, đến nỗi sinh hoạt cá nhân, Chu Thừa cao lãnh quái gở lại độc lại độc vắng, Lăng Vũ lại hoạt bát, cười tươi như ánh mặt trời, là bộ dạng điển hình của Hoa Hoa công tử.

Trong trường, các em gái thích hắn, hần cũng thích lại họ =>)), nghe nói cứ mỗi ba tháng chắc chắn hắn sẽ lại đổi một em.

Phong lưu như thế, Lăng Vũ vẫn như cũ không ngăn cản được sự ái mộ cuồng nhiệt của các muội tử kia.

"Thật sự rất đẹp trai a!!!" Hà Miêu trắng ở phía sau Lâm Văn, điên cuồng nuốt nước miếng. (° ▢ °)

Lâm Văn cũng cảm thấy Lăng Vũ đặc biệt có khí chất giáo thảo*, hơn nữa ánh mắt của hắn khá hươn nhiều so với Chu Thừa, còn biết chủ động chú ý đến viên minh châu sáng chói như cô!

Cửa lớp bạn năm gần ngay trước mắt, Hà Miêu lưu luyến mà đi vào.

Cô ấy tuy rằng hoa si, nhưng lại không có can đảm ở trước mặt chính chủ mà hoa si.

Lâm Văn đơn độc đi đến bạn sáu.

Bởi vì Lăng Vũ không chút che giấu mà đánh giá Lâm Văn, cô thẹn thùng hơi hơi cúi đầu, không dám liếc mắt nhìn hắn một cái.

Cửa lớp bạn sáu mở ra, bên trong lác đác vài học sinh, Lâm Văn lên lập tức nhìn thấy chỗ ngồi xéo xéo vị trí của cô, nơi đó, Chu Thừa đang nằm bò trên bàn.

Mỗi ngày đều vào lớp ngủ, Lâm Văn thật tò mò Chu Thừa mỗi đêm đã làm cái quỷ gì.

Thu hồi tầm mắt, cô chuẩn bị tiến vào phòng học.

Một chiếc chân dài bỗng nhiên xuất thế ngang trời

Một cái chân dài lại ngang trời xuất thế, dễ gãy dễ thương một khác sườn môn lãng, vừa lúc chân Lâm Văn trước mặt.

Lâm Văn bắt đầu biểu diễn!

Cô đỏ mặt ngẩng đầu lên, khăn trương lại tức giận mà trừng mắt Lăng Vũ "Cậu mau tránh ra!"

Giọng nói của cô không cao không thấp, nhưng lúc này phòng học vô cùng an tĩnh, học sinh bên trong đều nghe thấy được, lại sôi nổi nhìn ra phía cửa, xem diễn.

Thấy cô gái nhỏ lộ ra phản ứng nằm trong dự kiến, Lăng Vũ cười, lấy điện thoại ra đưa trước mặt Lâm Văn:"Thêm Wechat cho tớ, add rồi tớ liền cho cậu đi."

Lâm Văn tức giận mà cự tuyệt: "Tớ không quen biết cậu."

Lăng Vũ vẫn cười như cũ, thanh âm trầm thấp lại ái muội: "Thêm rồi liền quen biết."

Lâm Văn cắn môi, muốn đi vào phòng học từ cửa sau.

Nhưng mà ngay cửa sau, có một tiểu đệ của Lăng Vũ đang đứng đấy.

Kể tiếp, các đồng học khác muốn đi vào, Lăng Vũ liền thả người, nhưng chỉ cần Lâm Văn thử đi vào, lập tức liền sẽ bị Lăng Vũ hoặc tiểu đệ của hắn ngăn lại.

Không muốn dây dưa nữa, Lâm Văn liền đưa ra chiêu cuối để cự tuyệt: "Cậu lại không xê ra, tớ liền đi nói với chủ nhiệm lớp!"

Lăng Vũ cười cong cong khoé mắt, đây vẫn là lần đầu tiên hắn theo đuổi người khác, lại bị đối phương muốn tìm chủ nhiệm lớp cáo trạng.

"Đi đi, xem chủ nhiệm lớp của các cậu có thể làm gì tớ đây." Lăng Vũ chẳng hề để tâm, nói.

Lâm Văn vốn dĩ chính là thuận miệng nói nói, vào không được phòng học cũng không thể thật sự đi cáo trạng, Lâm Văn đáng thương vô cùng mà đi đến hành lang đối diện cửa sổ phòng học, đôi mắt to tròn rưng rưng lệ.

Ban sáu không ai dám giúp cô.

Thời điểm Hứa Cường đến đây, liền nhìn thấy Béo Muội bị boss ban khác khi dễ phát khóc!

Hứa Cường lập tức chạy tới, hỏi Lâm Văn: "Sao lại thế này?"

Lâm Văn chỉ về hướng Lăng Vũ, nước mắt đọng trên lông mi: "Cây ấy muốn Wechat của tớ, tớ không thêm cậu ta liền không cho tớ vào lớp."

Hứa Cường giận dữ, liếc mắt nhìn về phía môn thân giữ cửa Lăng Vũ, cậu hừ lạnh nói: "Đi, tớ dẫn cậu đi vào, xem ai dám cản."

Lâm Văn thử đi theo phía sau Hứa Cường.

Kết quả Hứa Cường mới đi vào, Lăng Vũ liền nhanh chóng nâng chân lên, lại một lần nữa ngăn cản Lâm Văn.

Lâm Văn nhìn về phía Hứa Cường xin giúp đỡ.

Đối diện với đôi mắt ngập nước của cô, nháy mắt trong lòng Hứa Cường liền tràn dâng lên tinh thần anh hùng hào hiệp, "giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha".

Cậu xoay người xua đuổi Lăng Vũ: "Muốn bắt nạt người khác thì đi tìm bạn học trong lớp tụi mày mà khi dễ, đừng tới ban sáu bọn tao giương oai."

Lăng Vũ cười nhạt, nâng chân hỏi lại: "Tao thích khi dễ cô ấy đấy, mày làm gì được tao?"

Hứa Cường trừng mắt, nhắc chân liền đá chân Lăng Vũ!

Lăng Vũ đương nhiên tránh đi, đồng thời túm chặt lấy cổ áo Hứa Cường dùng sức quăng cậu ta ra ngoài!

Nam sinh nói đánh là đánh, Lâm Văn sợ tới mức chạy xa ra ngoài, tro mắt nhìn Lăng Vũ chưa đến ba chiêu đã đem Hứa Cường hạ đo ván trên mặt đất!

Lâm Văn thật sự tức giận, tuy rằng Hứa Cường đã từng khi dễ Béo Muội rất nhiều lần, nhưng từ khi Lâm Văn vào ban sáu, người đối với cô nhiệt tình nhất chính là Hứa Cường, giữa hai người quá thật có vài phần tình hữu nghị bạn bè!

"Mau hướng cậu ấy ra!" Lâm Văn chạy tới, ý đồ đẩy Lăng Vũ ra.

Lăng Vũ quỳ một gối xuống đất, một tay giữ cánh tay Hứa Cường, một tay bắt lấy cánh tay còn lại đang cực lực giãy dụa của Hứa Cường đặt trên đầu: "Muốn làm hộ hoa sứ giả đúng không, vậy để nhân gia nhìn xem bản lĩnh của mày."

Hứa Cường tự biết mình đánh không lại Lăng Vũ, nhưng cậu biết có người mạnh so với cậu nhiều!

"Lão đại lão đại dừng ngừ! Huỳnh đệ cậu bị người khác khi dễ đến trước cửa nhà rồi!" Hứa Cường ngoa ngoa kêu to lên, so sánh với việc báo thù, mặt mũi tính cái rắm =)))

Cậu ta kêu như vậy, ngay cả Lâm Văn, Lăng Vũ và tất cả mọi người đều nhìn về phía Chu Thừa đang nằm bò trên bàn trong lớp.

Chu Thừa vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích.

Sâu trong nội tâm Lâm Văn trầm xuống, Chu Thừa cư nhiên có thể lạnh nhạt đến thế?

Lăng Vũ lại cười, một bên ấn giữ Hứa Cường, một bên trò chuyện cùng Lâm Văn: "Nghe nói cậu v hắn giảm 30 cân (*15kg*), bây giờ có phải nhận ra mình thích sai người rồi không?

Lâm Văn nhìn Hứa Cường chặt vật quý rạp trên mặt đất, banh mặt nói: "Tớ thêm WeChat của cậu, cậu lập tức buông cậu ấy ra."

Lăng Vũ thổi tiếng huýt sáo, buông Hứa Cường ra, hắn đứng lên, để Lâm Văn quét mã của mình.

Lâm Văn một bên lấy điện thoại ra một bên trầm nghĩ, thêm thì thêm, dọ Lăng Vũ vừa đi có liền kéo đen hắn.

Chỉ là, ngay tại thời điểm Lâm Văn chuẩn bị quét mã, một thân ảnh đỉnh bật, cao ráo đột nhiên từ ở cửa phía sau đi ra, hai tay hắn cầm túi tiền, nghênh ngang chẳng coi ai ra gì mà đi ngang qua không gia giữa hai chiếc điện thoại.

Cũng không biết hắn đảm ngang nghệ thuật thế nào mà điện thoại Lâm Văn vẫn còn an ổn yên vị trong tay cô mà đi động của Lăng Vũ lại bang moptj tiếng, rơi trên mặt đất....

Nghe được âm thanh, Chu Thừa ngoài ý muốn nhìn về phía mặt đất, phảng phất như chính hắn cũng không biết mình đã đụng trúng vào điện thoại người khác.

Nhưng hắn cũng chỉ là nhìn thoáng qua, xem xong liền tiếp tục đi phía trước.

Diễn hình cho tư thái " Ta mới không thêm chịu trách nhiệm đâu." (￣▽￣)

Hắn cuồng ngoa như thế, Lăng Vũ cũng không phải dễ chọc, bắt lấy cánh tay Chu Thừa: "Đừng rút điện thoại của tôi, có phải nên nói xin lỗi không?"

Cánh tay bị túm, Chu Thừa dừng lại bước chân, chậm rãi xoay người, nhìn cánh tay đang bị bắt lấy, nhàn nhạt nói:

"Buông ra."

Lăng Vũ nắm càng chặt, không cam lòng yếu thế:

"Mấy xin lỗi trước."

Chu Thừa cười cười, nụ cười không đạt đến đáy mắt, đột nhiên trở tay nắm lấy cánh tay Lăng Vũ, tốc độ nhanh như chớp, Lâm Văn không thấy Lăng Vũ phản kích, liền nghe thấy một tiếng quen thuộc

"Rắc" -- cánh tay Lăng Vũ cứ thế trật khớp!

Giáo bá thật đúng là thích bẻ tay người khác a!

Lâm Văn vừa kinh vừa sợ mà nhìn Chu Thừa, hắn liền phát hiện ra, cũng ghé mắt nhìn lại đây.

Lâm Văn lập tức cúi đầu, một đôi tay nhỏ gắt gao nắm chặt di động, nhìn thấy liền biết vô cùng dễ ức hiếp.

"Còn không đi vào, chề mình chọc phiền toái không đủ nhiều sao?" Chu Thừa bực bội mắng.

Lâm Văn sắc mặt trắng bệch, nhấp môi đi vào phòng học, trở lại chỗ ngồi liền nằm bò trên bàn.

Chu Thừa thấy vậy, lệ khí trong mắt càng tăng lên, đột nhiên ném Lăng Vũ ra: "Lăn!"

□> Góc xàm "nhẹ"3□

□Tui chỉ muốn nói tui yêu em từ lâu □

3 ☹ □Và tui chỉ muốn nói cả nhà đọc truyện vui về□

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13-1: Vị diện vườn trường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: @Leviackerman2512

Beta by: Song Hoa

Chương 13.1

Nhóm bạn bá và giáo bá đánh nhau có một sự ân ý, đó chính là có việc thì ngầm giải quyết, tuyệt đối không âm ỉ đến trước mặt giáo viên hay phụ huynh.

Đương nhiên, cái này là dành cho đám đầu lĩnh của lớp lớn, tiểu học và nhà trẻ không xét chung trong đây.

Lăng Vũ được đàn em của mình đỡ đến phòng y tế kiểm tra, trước phòng học của bạn sáu rồi cuộc cũng yên tĩnh trở lại.

Cuối phòng học, Hứa Cường cuộn một quyển sách lên, hận sắt không rèn thành thép mà dạy dỗ lại đám đàn em: "Tụi mày cũng thật có tiền đồ, con gái lớp chúng ta đều bị người khi dễ tới tận cửa, một đám tụi bây lại rúc trong lớp làm con rùa, truyền ra ngoài thì thể diện của đàn ông bạn sáu chúng ta để ở đâu? Còn cần mặt mũi nữa hay không?"

Vừa nói muốn hay không, Hứa Cường vừa cầm sách đi gõ đầu đàn em, đến tận lúc gõ hết toàn bộ mới thôi.

Đám đàn em rất oan ức, nhưng bọn họ..... cũng nói ra!

"Đó là Lăng Vũ, ai đánh thắng được cậu ta?"

"Toàn ban thể dục đều là anh em của thằng đó, tụi tao không núp ở trong, chẳng lẽ đi ra ngoài tặng đầu?"

"Chỉ mày có tiền đồ, không phải bị người ta đánh thôi sao? Nếu không phải lão đại ra tay, mày....."

Hứa Cường: "Mày làm bầm cái gì?"

Tiểu đệ thứ n rụt cổ lại, không dám thành thật nữa.

Hứa Cường đánh xong cũng trút giận đủ rồi, giờ tay vuốt tóc trên trán, soái khí mười phần mà trở về chỗ.

Bạn học Vương Phurong vẫn luôn xem náo nhiệt, nhìn đến bộ dáng không ra gì này của cậu, âm thầm làm động tác nôn mửa.

Hứa Cường nheo mắt, con nhỏ này không có đáng yêu như Béo Muội chút nào!

Nghĩ đến Béo Muội, Hứa Cường nhìn lại phía trước, thấy Béo Muội đã biến thành hoa khôi của lớp bây giờ còn nằm ườn trên bàn.

Hứa Cường lại bắt đầu tức giận!

Cậu cũng đã từng bắt nạt Béo Muội, nhưng chỉ giới hạn trong cách gọi "Béo Muội" với khi ở chỗ ngồi, cô ra vào cậu đều không thèm dọn cái bàn, đều là một chút vui đùa.

Lăng Vũ chặn cửa cường ép add WeChat thật sự quá đáng, càng quá đáng hơn vẫn là lão đại, rõ ràng Béo Muội thật đáng thương, vậy mà lão đại còn hung dữ rống cô ấy!

"Lão đại, cậu đi ra cứu tôi, tôi thật sự rất cảm kích, nhưng cậu làm thế với Béo Muội có phải hơi tàn nhẫn không?"

Đến cạnh cái bàn Chu Thừa nằm, Hứa Cường nhỏ giọng,

"Đầu tiên, Béo Muội là con gái chúng ta, cậu là lão đại của lớp, phải có nghĩa vụ bảo vệ cô ấy đúng không? Tiếp nữa, Béo Muội đã từng thích cậu như vậy, vì cậu mà thất lung buộc bụng, cậu ngắm lại xem, người khác ngoài miệng đều nói thích cậu nhưng trên thực tế thì chưa làm cái gì vì cậu cả, Béo Muội không giống như vậy đúng chứ? Cho dù bây giờ cô ấy đã từ bỏ cậu, cậu....."

Còn chưa nói dứt lời, Chu Thừa đột nhiên giật gật.

Hứa Cường lập tức ngậm miệng.

Chu Thừa tiếp tục ngủ.

Lâm Văn ở phía trước rồi cuộc ngồi thẳng dậy, làm lơ ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của bạn cùng bàn, cô lấy ra một quyển bài tập ngữ văn bài.

Không học không được, Béo Muội không tính thông minh cũng không tính ngoan, từ nhỏ đến cao trung thành tích kiểm tra vẫn luôn ở vị trí trung du ở lớp, Lâm giáo sư, Lâm mẹ đối với con gái cũng không yêu cầu cao, có thể đậu được một trường công lập chính quy ở trong tỉnh cũng xem như không tệ.

Nhưng bản thân Lâm Văn lười biếng ghét học, ở trường vẫn luôn học không khá, cho nên sau khi biến thành Béo Muội, kiểm tra cuối học kỳ 1 chỉ có điểm tiếng Anh miễn cưỡng qua môn đạt tiêu chuẩn, toán học vật lý gì đó đều rất đáng báo động.

Lúc nhìn thấy phiếu điểm, mặt Lâm giáo sư, Lâm mami đều đen.

Một nhà ba người mở một cuộc họp gia đình nghiêm túc, kết luận cuối cùng là, Lâm Văn quá liều mạng giảm cân, làm xao lãng việc học tập.

Lâm Văn cố hết sức tranh thủ, cũng chỉ tranh thủ được quyền lợi có thể giảm cân vào kì nghỉ hè, sau khi lên cao tam trừ việc có thể đi học bằng xe đạp, thực đơn hàng ngày cũng phải trở về như cũ, một tuần hai buổi tập thể hình cũng huy bỏ, tiền tiêu vặt mỗi tháng càng hạn chế, tránh cho cô lãng phí thời gian vào việc mua sắm.

Hiện tại Lâm Văn cố gắng học tập, một là vì tề mòi Lâm giáo sư, Lâm mami miễn cho hai vợ chồng họ nhìn chăm chăm cô, gây cản trở việc tiến triển của cô và Chu Thừa, hai là vì tiêu hao năng lượng dư thừa trong cơ thể.

Vào buổi tập thể hình cuối cùng, huấn luyện viên nhắc cô phải tiếp tục duy trì thói quen sinh hoạt tốt đẹp, nếu không việc giảm được 15 kí trong thời gian ngắn, không chú ý một chút sẽ bị bắn ngược.

Lâm Văn sợ bị bắn ngược, cho nên cô cần phải giống một học sinh cao tam sinh nỗ lực học tập!

Ngữ Văn, Tiếng Anh còn coi như đơn giản, đọc nhiều chút là ổn, Lâm Văn thất bại nhất chính là ở toán học cùnh vật lý, kết quả thi cuối kỳ của hai môn này cộng lại cũng chưa đạt tiêu chuẩn!

Cho nên Lâm Văn và bạn học Vương Phương đổi bàn cho nhau, ngoài việc Vương Phương yêu thầm Chu Thừa, còn nguyên nhân khác là do đằng sau Vương Phương là một học bá, học bá đứng thứ ba của lớp!

Mái đầu phổ thông, đeo mắt kính đen, nước da trắng nõn mặt mày thanh tú, cho người ta một loại cảm tình hào hoa phong nhã.

Hết tiết Toán, Lâm Văn cầm bài thi quay xuống, nhờ học bá giảng bài cho cô.

Học bá nhìn vào đôi mắt to ướt át của tân hoa khôi của lớp, mặt hơi đỏ, nhanh chóng lấy bài thi của Lâm Văn xem đề, mượn việc này che dấu khác thường.

Lâm Văn đã nhìn ra, nhưng cô làm bộ không biết, nghiêm túc chờ đối phương giảng cho.

Học bá suy nghĩ rõ ràng, rất có tiềm chất làm giáo viên, Lâm Văn nghe một chút đã lộ ra biểu cảm đột nhiên thông suốt, lại kính nể khen học bá thông minh.

Học bá càng giảng càng tự tin, khi thấy Lâm Văn phạm một sai lầm cực kỳ đơn giản lúc tính toán, cậu cười ra tiếng.

Lâm Văn ảo não mà gõ đầu.

Mỹ nữ như cô, mỗi động tác nhỏ đều sinh động đáng yêu.

Hứa Cường nhìn chăm chăm Béo Muội nhìn thật lâu, đột nhiên khinh thường mà hừ: "Quả nhiên là con gái, có mới nói cũ!"

Chu Thừa bên cạnh đột nhiên ngồi thẳng lên, ánh mắt vừa tỉnh ngủ mơ hồ.

Hứa Cường hoảng sợ: "Tôi làm ồn đến cậu hả?"

Chu Thừa cũng không thèm nhìn cậu ta, trực tiếp đứng lên.

Hứa Cường mau chóng tránh ra.

Chu Thừa rời khỏi chỗ ngồi, thời điểm nhìn về phía trước, liền bất gặp được cảnh tượng chăm chỉ học tập của học bá với hoa khôi của lớp, hoa khôi của lớp cả người đều nghiêng hết lên trước, cúi đầu nhìn bài thi, đầu cũng sắp đụng vào đầu của học bá, có hơi giống với lúc kết hôn thời cổ đại khi phu thê đối bái.

Chu Thừa mím môi, trằm khuôn mặt rời phòng học, hướng phòng vệ sinh cùng tầng mà đi.

Lâm Văn tuy cúi đầu, nhưng cô có chú ý đến bóng dáng của Chu Thừa.

Giữa trưa Chu Thừa đuổi Lăng Vũ đi, rốt cuộc vì trút giận cho Hứa Cường, hay là vì cô?

Nếu là người sau, đã nói lên rằng trong lòng Chu Thừa nhiều ít gì cũng có cô.

Đàn ông đều là động vật thị giác, Lâm Văn không tin sắc đẹp hiện tại của cô không ảnh hưởng gì với Chu Thừa.

__ 0:00, 1 tháng 1 năm 2020 ÂL __

☐Muahhhaha thấy tui có gói hồng, tui kiếm được bẽ lũ cùng chung chí hướng rồi á*:☐

☐Hãy chào đón người bạn mới của chúng ta~☐

Thư Thư

@leviackerman2512

THEO DÕI BẠN

Theo dõi

1

TÁC PHẨM

6

DANH SÁCH ĐỌC

18

NGƯỜI THEO DÕI

Giới thiệu

Hội Thoại

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Đã gia nhập 4 năm trước

Tác phẩm của leviackerman2512

1 Truyện Đã Đăng

Cao H

👁 189

★ 2

☰ 1

Trước đây lưu lại chương này để đọc
mà không lưu tên truyện và tác giả...

caoh

sách hiệp

thịt

Chương 13-2: Vị diện vườn trường

Editor: @leviackerman2512

Beta by: Song Hoa

Chương 13.2

Chỉ là, làm thế nào để thư tâm ý của Chu Thừa đây?

Không nghĩ tới lúc tan học tiết tự học buổi tối ngày hôm sau, có người chủ động đến hỗ trợ cho cô!

Lâm Văn với Hà Miêu cùng đi lấy xe đạp, từ xa nhìn thấy bốn nam sinh vóc dáng cao to đứng gần xe của các cô, lại gần, Lâm Văn mới nhận ra Lăng Vũ dẫn đầu.

Một ngày không thấy, cánh tay phải của Lăng Vũ đã được quấn băng vải, bất quá cậu ta lớn lên đẹp, quấn băng vải cũng cực kỳ đẹp trai.

Thấy Lâm Văn, Lăng Vũ cười cười, nhắc chân dài, trực tiếp ngồi lên ghế sau xe của Lâm Văn.

Lâm Văn nhú mày.

Hà Miêu khẩn trương mà kéo tay cô: "Làm sao bây giờ?"

Lâm Văn nghĩ nghĩ, lấy di động ra gửi tin nhắn cho Hứa Cường, sau khi gửi xong, cô bảo Hà Miêu không cần sợ, lạnh mặt đi qua.

Lăng Vũ lắc cánh tay với cô: "Thấy không, đây là tôi vì cậu mà bị thương."

Lâm Văn không hề rảnh.

Tiểu nữ nhân về mặt nghiêm túc, Lăng Vũ cười cười, ánh mắt cung chiêu nhìn cô: "Quên đi, ngày hôm qua là tôi không đúng, không nên trêu chọc cậu, nhưng tôi thật sự rất muốn kết bạn với cậu, thế nào, thêm WeChat chứ?"

Lâm Văn thừ: "Thêm rồi cậu sẽ đi?"

Lăng Vũ gật đầu, cậu hưởng thụ quá trình theo đuổi con gái, cũng không thích cưỡng ép con gái, đến nỗi Chu Thừa, vì suy nghĩ đến thân phận đặc thù của chú Chu Thừa, Lăng Vũ không so đo với cậu ta, đổi thành người khác, cậu không đánh đổi phương tiện phổ là không thể.

Lâm Văn quét mắt đến ba nam sinh phía sau Lăng Vũ, dù để so sánh với dũng sĩ cường tráng, lấy ra đi động.

Thêm thành công bạn tốt, Lăng Vũ nói được thì làm được, cười với Lâm Văn vẫy tay: "Ngày mai gặp."

Nói xong, cậu đem ba người anh em khí phách hăng hái mà đi rồi.

Hà Miêu tròn mắt há mồm, như vậy đã xong việc?

Lâm Văn cũng rất ngoài ý muốn.

Nhìn đi động, Hứa Cường phản hồi cô một phút trước, nói cô không cần sợ, cậu lập tức đến.

Nguy cơ được giải trừ, Lâm Văn gửi tin cho Hứa Cường: Đã không sao, cậu không cần đến đây.

Đội chốc lát, Hứa Cường cũng không trả lời.

Lâm Văn lo rằng Hứa Cường đang chạy về không nghe thấy chuông báo, đổi thành gọi điện thoại cho cậu ta, kết quả là hệ thống nhắc nhở cô Hứa Cường đã tắt máy.

Lâm Văn:.....

Nếu cô với Hà Miêu đi trước, sợ Hứa Cường tới đây sẽ ngốc đi tìm các cô, nhưng nếu không đi, lỡ như Hứa Cường đã xem tin thứ hai cô gửi thì tắt máy, vậy biến thành Hứa Cường về nhà ngủ, cô cùng Hà Miêu chờ cậu vô ích.

Tình thế có chút khó xử.

"Tội mình chờ cậu ta mười phút đi." Hà Miêu đề nghị, mới tan học không bao lâu, Hứa Cường chắc chưa đi xa, nếu cậu trở lại trường, mười phút vậy là đủ rồi.

Lâm Văn gật đầu.

Hai người đứng song song, Hà Miêu đột nhiên nhớ trong phòng học còn có bịch đồ ăn vặt, vui vẻ chạy về lấy ăn.

Xe các cô đậu giữa một loạt xe đạp, học sinh lục tục tới lấy xe, Lâm Văn đi trước đến mảnh đất trống trước khu dạy học, vừa quan sát học sinh tan học vừa chờ Hà Miêu.

Đám học sinh chạy xe đạp đi ra ngoài trường, bỗng nhiên, có chiếc xe ngược dòng chạy đến.

Tuy rằng Béo Muội bị cận thị nhẹ nhưng như thế cũng không gây trở ngại cho Lâm Văn nhận ra chủ nhân của chiếc xe leo núi kia, đúng là Chu Thừa.

Tim Lâm Văn đập nhanh hơn!

Cô gửi tin nhắn cho Hứa Cường, cũng không phải trông cậy Hứa Cường đến cứu cô, mà là đoán được chắc chắn Hứa Cường không dám đối mặt với Lăng Vũ một mình, nhất định sẽ kêu lão đại Chu Thừa đi cùng!

Bây giờ Chu Thừa tới còn nhanh hơn Hứa Cường, nói lên điều gì?

Xe đạp của học sinh ban sáu đều ngừng lại, Lâm Văn thấy Chu Thừa đá chống xe.

Buổi tối 9 giờ, bóng đêm trầm lắng, khuôn mặt lạnh lùng của thiếu niên ngừng ở dưới ánh đèn đường, chau mày, nhìn trước xem sau, như đang tìm kiếm cái gì.

Lâm Văn lặng lẽ trốn vào một góc, đồng thời gửi tin nhắn cho Hà Miêu, nói cô trước đợi ở phòng học.

Gửi xong rồi, Lâm Văn ngẩng đầu, thấy Chu Thừa giờ đi động, sắc mặt không quá đẹp.

Môi thiếu niên vẫn không nhúc nhích, Lâm Văn đoán cậu tám phần là gọi điện thoại cho Hứa Cường đã tắt máy.

Lâm Văn cười trộm, đi động Hứa Cường tắt thật đúng thời điểm.

Xem nào nhiệt đến mùi ngon, đi động trong tay đột nhiên rung lên, Lâm Văn cúi đầu thì thấy màn hình hiện: Giáo bá.

Lâm Văn có chút ngốc, tin nhắn lần trước của cô, điện thoại quấy rầy Chu Thừa vẫn là trước nghỉ hè, hơn hai tháng, Chu Thừa vậy mà còn nhớ rõ số điện thoại của cô, hoặc là còn giữ những tin nhắn rác đó?

Áp áp ù ù vô số cảm xúc, giọng nói của Lâm Văn lại vô cùng bình thường pha chút nhu thuận mà tiếp máy: "Àlo, cho hỏi ai vậy?"

Chu Thừa:.....

Chẳng lẽ lúc trước cô ấy điên cuồng theo đuổi cậu không có lưu số cậu vào danh bạ?

Hay là sau đêm cãi nhau đó trong lúc tức giận cô đã xóa số?

"Cậu ở đâu?" Chu Thừa vừa quan sát bốn phía vừa lạnh giọng hỏi.

Di động truyền đến thanh âm ngạc nhiên của cô gái:

"Cậu, cậu là Chu Thừa?"

Chu Thừa: "Ừ."

Bên kia bỗng yên lặng một lúc, qua vài giây cô gái mới thấp giọng mở miệng: "Cậu tìm tớ có việc sao?"

Chu Thừa nhăn mày, Hứa Cường nói cô bị Lăng Vũ chặn đường, nghe giọng điệu này sao lại không giống?

Hứa Cường chắc chắn không dám lừa cậu, có lẽ, là Lăng Vũ ở bên cạnh uy hiếp cô không được nói lung tung?

"Cậu ở đâu." Chu Thừa lạnh lùng hỏi.

Lâm Văn cẩn thận đáp: "Ở ở trường."

Chu Thừa thiếu chút nữa là chửi thề cậu đã thấy chiếc xe đạp hồng nhạt của cô, sao có thể không biết cô ở trường học?

"Lão đại! Lão đại cậu tới rồi, Béo Muội đâu?"

Hứa Cường thở hồng hộc mà chạy đến, đôi tay bốp thẳng ngừng ở bên cạnh Chu Thừa, nồn nóng hỏi.

Chu Thừa bực bội ném điện thoại đi động cho hắn.

Hứa Cường nhận đi động, nhìn thấy trên màn hình có một dãy số, cậu đang buồn bực không biết đối phương là ai, một giọng nói quen thuộc từ bên trong truyền ra: "Hứa Cường tớ thấy mày cậu rồi!"

Hứa Cường, Chu Thừa đồng thời ngẩng đầu.

Lâm Văn đã từ trong góc chạy ra tới, ôm cặp sách chạy đến chỗ hai người.

Buổi tối đầu thu, cô mặc một cái áo màu trắng, một cái váy màu lam dài đến mắt cá chân, tóc dài theo gió lên xuống, thanh thuần lại mỹ lệ.

Chạy chậm đến, lúc đứng trước mặt hai người, Lâm Văn hô hấp dồn dập, vừa thở gấp vừa giải thích với Hứa Cường: "Bọn họ đã đi rồi, di động của cậu tắt máy, không nhận được tin nhắn của tớ, thật xin lỗi, làm cậu trở về một chuyến vô ích."

Thời điểm cô nói chuyện, đôi mắt chỉ nhìn Hứa Cường.

Tay phải Chu Thừa đỡ tay lái dần dần nắm chặt.

Hứa Cường nhìn khắp nơi, kỳ quái hỏi: "Để như vậy là đi rồi? Tên đó biết cậu tìm tớ?"

Nghe câu đó, tay trái Chu Thừa cầm đi động cũng nắm chặt.

Gặp nguy hiểm, người đầu tiên có tim thể nhưng là Hứa Cường, mà rõ ràng cô biết Hứa Cường căn bản đánh không lại Lăng Vũ.

Lắc đầu, Lâm Văn rũ mắt trả lời Hứa Cường: "Không có, cậu ta nói chỉ muốn thêm WeChat, thêm rồi cậu ta liền thả tớ đi, tớ....."

Hứa Cường tức giận, duỗi tay với Lâm Văn: "Đưa đi động cho tớ, tớ nói chuyện với cậu ta!"

Lâm Văn ngoan ngoãn mà đưa đi động.

Hứa Cường vào WeChat của Lăng Vũ, bật voice lên mà mắng gửi qua: "Lăng Vũ tao cảnh cáo mày, về sau đừng có mà trêu chọc Lâm Văn, con trai ban sáu còn chưa có chết đâu!"

Gửi thành công, Hứa Cường lập tức block Lăng Vũ, đem điện thoại trả Lâm Văn: "Thằng đó mà làm phiền cậu nữa, cứ việc nói cho tớ biết!"

Lâm Văn cảm kích mà nhìn cậu.

Chu Thừa cũng nhìn không được nữa, muốn đạp xe đi.

Hứa Cường đột nhiên phản ứng lại, giữ chặt cánh tay Chu Thừa, như bỏ cứu mà nói cho Lâm Văn:

"Cậu cho tớ biết, tớ liền thông tri cho lão đại, Lăng Vũ sợ lão đại, có lão đại ở đây, thằng kia chắc chắn không dám lại phiền đến trước mặt cậu"

Lúc này Lâm Văn mới phản ứng lại vì sao đêm nay Chu Thừa sẽ xuất hiện, cần cần môi, về mặt phức tạp mà nhìn về phía Chu Thừa.

Chu Thừa giống như thần chết nhìn chằm chằm nàng.

Lâm Văn sợ hãi cúi đầu, nói chuyện đều không mạch lạc: "Cảm, cảm ơn."

Chu Thừa khinh thường mà quay đầu.

Hứa Cường cười ha hả vỗ vai Lâm Văn: "Cảm ơn cái gì, chúng ta là gì chứ."

Lâm Văn quay đầu nhìn khu dạy học, nói với hai người: "Hà Miêu đi lấy đồ, lát nữa sẽ trở về, các cậu đi trước đi."

Hứa Cường sốt ruột về nhà sạc pin, bảo Chu Thừa cùng nhau về, kết quả Chu Thừa tăng tốc, vừa thoáng đã bỏ xa cậu.

Năm phút sau, Lâm Văn, Hà Miêu chạy xe đạp đi về.

Cửa siêu thị gần trường, Chu Thừa đứng trước cửa kính nhìn bóng dáng Lâm Văn biến mất, lúc này mới trầm khuôn mặt đi ra ngoài.

Thật mau, Chu Thừa cũng chạy xe ra khỏi cổng trường.

Hai cô gái chậm rì rì mà đạp xe, vừa nói vừa cười.

Chu Thừa trước sau bảo trì khoảng cách 50m theo sau các cô.

Lăng Vũ không phải loại người tốt lành gì, Hứa Cường thay béo nhà đầu block hắn, Lăng Vũ cũng có thể một lần nữa đuổi theo.

Đến nỗi cậu vì cái gì muốn xen vào chuyện của béo nhà đầu.....

Chu Thừa siết chặt tay lái, móc đi động ra voice tin nhắn: "Mày muốn làm anh hùng của mày, về sau lại vì chuyện của cô ấy mà làm phiền ông đây, ông trước tiên xử lý mày!"

Hứa gia.

Hứa Cường vừa về nhà liền chui vào phòng ngủ sặc pin điện thoại, sau khi khởi động máy, âm báo WeChat tích tích vang lên.

Có Béo Muội, thanh âm ngọt ngào mà cảm ơn cậu.

Hứa Cường hắc hắc cười, tiện tay click mở tin voice mà lão đại vừa mới gửi.

Kết quả đồ xuống chính là một tràng mắng.

Hứa Cường:.....

Hứa mama đến xem con trai thấy mặt bị thương, tay chống nạnh thăm vấn con trai: "Con lại đánh nhau với ai?"

Hứa Cường:.....

Lão mẹ tin con đi, con thật sự không làm gì!

__1/1/2020 ÂL__

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14-1: Vị diện vườn trường

Editor: Song Hoa

Chương 14.1:

Tiết học đầu tiên kết thúc, Hứa Cường đi nhà vệ sinh "giải phóng tâm sự", trở về liền nhìn thấy Lăng Vũ cùng một tên tiểu đệ của hắn đứng dựa vào cửa phòng học đối diện cửa sổ trước hành lang, nói nói cười cười gì đó với phía trong lớp.

Hứa Cường nhăn mày lại, không cần đoán cũng biết Lăng Vũ đang xem ai.

Hứa Cường bước vào phòng học, trước nhất là nhìn về phía Lâm Văn.

Lâm Văn đang cúi đầu học từ đơn Tiếng Anh.

Nữ hài tử càng ngoan ngoãn, càng dễ làm người khác nảy sinh ý muốn bảo hộ năng.

Hứa Cường trở tay, đóng cửa phòng học.

Kết quả cậu ta vừa mới khỏi đó hai bước, "Phanh" một tiếng, cửa phòng học lại bị đá văng.

Hứa Cường quay đầu lại, tiểu đệ bên cạnh Lăng Vũ một bên thu hồi chân, một bên nhìn cậu đầy khiêu khích, phía sau tiểu đệ, Lăng Vũ một tay cầm túi tiền, lười biếng mà dựa vào cửa sổ, đôi mắt đào hoa phong lưu đa tình vẫn còn nhìn chăm chăm Lâm Văn bị cả kính mà ngáng đầu vì tiếng đá cửa vang dội lúc này.

Ánh mắt khê chạm nhau, Lăng Vũ cười cười, vẫy tay chào Lâm Văn.

Lâm Văn lập tức rù mị mắt xuống.

"Mày đá cửa làm gì?" Hứa Cường dương cầm hỏi, một bộ dáng đầy vẻ không dễ trêu chọc.

Tiểu đệ Lăng Vũ còn dương cầm cao hơn, ngực khí càng thêm vẻ ngông cuồng: "Thích thì đá thôi, mày quán được lão từ à?"

Hứa Cường gặn dừ, quay đầu lại nhìn về các tiểu đệ đang núp phía sau.

Các tiểu đệ thấy thế, không hèn mà cùng nhau giả vờ nằm bò trên bàn, không thể trêu vào, nhất định không thể trêu vào nha!

Hứa Cường nói trợn lời đỉnh, nhưng chính cậu cũng không dám động thủ, bởi vì đánh không lại, bị đánh cũng không sao, nhưng cậu sợ quá mất mặt.

Vì thế, Hứa Cường liền dựa lên cửa, dùng tấm lưng rộng lớn chặn tấm mắt đang nhìn về phía sau kia của Lăng Vũ.

Tiểu đệ của Lăng Vũ một bên vén tay áo, một bên dùng ánh mắt dò hỏi lão đại của mình.

Lăng Vũ lắc đầu, để tiểu đệ ở bên ngoài chờ, hắn trực tiếp vòng quá phía bên cạnh Hứa Cường mà đi, ngênh ngang bước vào phòng học ban sáu.

"Đứng lại!" Nhìn thấy hắn hiện ngang như thế, Hứa Cường trừng mắt kêu to.

Lăng Vũ nghiêng người, so sánh với bộ dạng tức học máu của Hứa Cường, hắn tươi cười trong sáng, giống như thiếu niên tràn đầy ánh mắt trời đơn thuần, vô hại.

Nhường mày, Lăng Vũ hỏi Hứa Cường: "Có việc?"

Là một trong các bạn học lớp ban sáu, Hứa Cường chỉ chỉ dưới chân: "Đây là ban của bọn tao."

Lăng Vũ "à" một tiếng xem như đã biết, vẫn mỉm cười như cũ: "Có điều nào trong nội quy trường học quy định tao không thể bước vào lớp bọn mày à?"

Hứa Cường nghẹn một hơi, thật đúng là không có.

Khoé môi Lăng Vũ giờ lên, trực tiếp đi đến bên người Lâm Văn, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ mặt bàn cô, không coi ai ra gì mà hỏi: "Tối hôm qua tại sao lại kéo đen tở?"

Lâm Văn nghiêm túc đọc sách.

Hứa Cường châm chọc nói: "Người ta không thích này, muốn kéo đen thì kéo đen thôi."

Lăng Vũ lạnh mặt, nhìn chăm chăm Hứa Cường nói:

"Ai thêm nói chuyện với mày." _ (ツ) _

Hứa Cường cũng xem như là kiểu người không sợ rắc rối, nhìn thẳng Lăng Vũ đáp trả: "Tao có nói chuyện với mày à."

Lăng Vũ cười, một quyền chuẩn bị đập thẳng lên mặt Hứa Cường!

Trong nháy mắt khi hắn phát động tấn công Lâm Văn đột nhiên đẩy cái bàn đứng lên: "Đu rồi!"

Cùng lúc đó, một bàn tay thon dài sắc bén từ đầu xuất hiện bắt lấy tay Lăng Vũ đẩy xa ra.

Lâm Văn kinh ngạc nhìn sang.

Bên cạnh là Chu Thừa mặt lạnh như băng.

Thời gian vào giờ phút này phảng phất đỉnh trệ, Hứa Cường, Lâm Văn, Lăng Vũ đều ngoài ý muốn nhìn chăm chăm Chu Thừa, Chu Thừa lại nhử mảy nhìn Lâm Văn, giống như đang đợi câu tiếp theo của cô.

Lâm Văn hoàn hồn về, cẩn cẩn mỗi, bất an mà miết lấy trang sách, nhỏ giọng nói:

"Đánh đánh đánh, cậu, các cậu từ bỏ việc đánh nhuội thì có thể làm gì khác?"

Đối mặt với ba thiếu niên này, cô giống như không có chút tự tin, thanh âm của mấy chữ cuối cùng cơ hồ đều nghe không rõ.

Những Chu Thừa nghe thấy được, hần quét mắt nhìn Lăng Vũ, sau đó buông tay, lạnh giọng đuổi người:

"Lần."

Lăng Vũ cũng không muốn động thủ với Chu Thừa, nhưng hần không phục, chỉ vào Lâm Văn hỏi Chu Thừa:

"Nghe nói có ấy trước kia muốn theo đuổi mày, bị mày cự tuyệt, hiện tại mày lại lập đi lập lại nhiều lần mà giữ gìn Lâm Văn, Chu Thừa mày rốt cuộc có ý gì? Lăng Vũ tao trước nay khinh thường đoạt nữ nhân cùng người khác, Chu Thừa mày mau cho tao câu trả lời chắc chắn, nếu mày thích cô ấy, tao đây liền lập tức thu tay, nếu không tao muốn theo đuổi Lâm Văn như thế nào đều không có quan hệ gì với mày."

Hần theo đuổi muội từ lâu như vậy, lần đầu tiên uất ức như thế, khắp nói đều bị người cản tay cản chân.

Nghe thấy vấn đề như thế, tất cả mọi người liền nhìn chăm chăm Chu Thừa.

Lông mi thật dài của Lâm Văn khẽ run, phảng phất cũng thực để ý câu trả lời của Chu Thừa.

Chu Thừa không sợ Lăng Vũ, nhưng hần lười mỗi ngày đều phải xem Lăng Vũ đến của ban sáu lúc 1r, lười phải nghe Hứa Cường bỏ lỏ ba la nói Lăng Vũ lại đến theo đuổi Béo nha đầu, càng lười quản đến mấy chuyện rồi hỏi của Béo nha đầu.

Thích có ấy chắc chắn là không có khả năng, nhưng Lăng Vũ cũng coi như là một người biết điều, nếu hần không nói ra lý do hợp lý, Lăng Vũ vẫn sẽ tiếp tục dây dưa Béo nha đầu, mà chính hần cũng chẳng thể cãi lý lại được.

"Tôi đã đáp ứng Lâm Văn, chờ có ấy gây đến 100 cân sẽ suy xét làm bạn trai cô ấy." Chu Thừa nhàn nhạt mở miệng, tầm mắt dạo một vòng trên người Lâm Văn, lại lần nữa rơi xuống trên mặt Lăng Vũ.

"Trước khi tôi suy xét ra kết quả, ai cũng đừng hòng theo đuổi cô ấy."

Lý do như vậy.....

Lăng Vũ bỗng nhiên muốn cười, cũng học theo Chu Thừa đánh giá từ trên xuống dưới Lâm Văn, dờ khó dờ cười hỏi: "Lâm Văn, cậu bao nhiêu cân rồi?"

Chỉ một câu như vậy, các bạn học ban sáu một giây trước còn im lặng như ve sầu mùa đông bỗng nhiên bộc phát ra một mảnh tiếng cười.

Béo Muội bây giờ tuy rằng đã trở thành hoa khôi của lớp, nhưng mọi người vẫn nhớ rõ thể trọng ngày xưa của cô.

Bị hai tên cuồng ngao, bá đạo một cách trẻ trâu này đánh giá như đang chọn hàng hoá, Lâm Văn còn có thể tiếc tục già vò làm một nữ sinh ngoan ngoãn nữa, cô cũng đều cảm thấy bội phục chính mình!

"Thể trọng tôi bao nhiêu thì liên quan cái quỷ gì đến các cậu?"

Lừa gạt bùng nổ trong tiếng cười xung quanh, Lâm Văn đột nhiên ngừng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Chu Thừa và Lăng Vũ:

"Trông mình là giáo bá thì ghê gớm lắm có phải không? Biết đánh nhau liền tự cho mình là lãnh khốc có phải không? Còn không phải là lớn lên có được một gương mặt đẹp sao, ai lại không có chứ? Hôm nay tôi liền nói cho các cậu biết, hai người các cậu đều khiến tôi chướng mắt, đặc biệt là cậu, lúc trước tôi thật sự là mắt mù mới có thể thích cậu!"

Bị Béo nha đầu dùng ngón tay chỉ vào mặt _ Chu Thừa:.....

Tuy rằng Lăng Vũ cũng là một trong hai đối tượng bị mắng kia, nhưng không biết vì sao, khi nhìn Lâm Văn mặt ngoài ngoan ngoãn, mềm mại, điểm mỹ bỗng chốc hùng hổ mà nổi bão với Chu Thừa, hần như thế nào lại cảm thấy muốn cười như vậy?

Chu Thừa một chút cũng cười không nổi, khuôn mặt còn đen so với lúc trước bị Béo nha đầu li lợm la liếm.

Lâm Văn vẫn mắng chưa đủ, chỉ vào hần tiếp tục "con đường Cách Mạng" của mình:

"Chờ tở gây đến một trăm cân sẽ suy xét lại? Vậy cậu không cần suy xét nữa, bởi vì đời này tôi chắc chắn sẽ không gây đến một trăm cân, tôi cũng sẽ không cần phải giảm béo nữa, cậu thích gây như vậy, đi tìm người khác mà yêu đương! Tôi không hiếm lạ!"

Ban sáu lại lần nữa lặng ngắt như tờ.

Trầm mặt vẫn luôn kéo dài đến khi tiếng vỗ tay vang dội của Lăng Vũ vang lên, bộp bộp vài cái sau đó giờ ngón tay cái lên, like mạnh cho Lâm Văn:

"Muội từ làm tốt lắm! Chỉ bằng lời nói hôm nay của cậu, sau này ca che chở cho cậu, cậu yên tâm đọc sách, gặp được chuyện phiền toái cứ việc đến tìm ca, ca giải quyết thay cậu!"

Nói xong hần có như có như không mà liếc nhìn Chu Thừa, một bộ dạng vui sướng khi có người gặp họa được biểu đạt vô cùng hoàn chỉnh, sau đó nghênh ngang rời đi.

☐ ☐ Tết là Tết là Tết là Tết ☐ ☐

☐ ☐Cà nhà ăn Tết vui vẻ ☐ ☐

☐Cảm ơn các cậu đã đồng hành cùng tớ trong nửa năm qua☐

☐Chẳng biết nói gì hơn☐

☐ ☐Chúc các cậu nghìn sự như ý, vạn sự như mơ, triệu sự bất ngờ, tỷ lần hạnh phúc.☐ ☐ ☐

☐ ☐ (Tui mới chôm được câu chúc á>)☐

☐Chúc các cậu có thật nhiều thật nhiều li xì, nhiều niềm vui và hạnh phúc.☐

☐Happy New Year ☐

☐Thấy nhà người ta bạo nhiều chương lắm3 mà thôi kệ hí hí ☐ ☐

✱ ☐ ☐Đề bài Never Enough nói hộ xú tiếng lòng bà ☐con.

☐Yêu yêu thật sự rất cảm ơn♥☐ ☐ ☐

☐*Gặp người 90 độ*☐ ☐♥☐ ☐ ☐

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 14-2: Vị diện vườn trường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Song Hoạ

Lăng Vũ vừa cất bước đi, sau lưng giáo viên bộ môn tiếp theo liền với lớp.

Hứa Cường thấy ánh mắt ân thịt người của Chu Thừa đang nhìn chăm chăm Béo Muội, sợ Chu Thừa nóng giận đánh luôn cả Béo Muội, vội chạy nhanh đến đẩy Chu Thừa trở về chỗ ngồi phía sau.

Tiếng chuông vang lên, đại lão bắt đầu đi học.

Chu Thừa phá lệ không ngủ, lưng dựa vào ghế phía sau, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm vị trí nghiêng nghiêng phía trước.

Hứa Cường nhìn theo tầm mắt của lão đại, bỗng nhìn thấy Lâm Văn.

Tâm Hứa Cường có chút tan vỡ.

Mấy lời nói kia của Béo Muội thật sự là quá không cho lão đại mặt mũi, tuy rằng một hơi mắng xuống, cậu đều cảm thấy sảng khoái cả người (ˊ ˋ)

"Lão đại à, việc này dù sao cũng là do tớ, cậu đừng cùng Béo Muội so đo." Hứa sờ sờ cái ót, chủ động nhận sai.

"Mỗi lần Lăng Vũ khi dễ Lâm Văn, cô ấy đều chỉ tìm tớ, là tớ sợ Lăng Vũ, một hai phải kéo cậu xuất đầu thay chúng tớ."

"Lăn." Chu Thừa hiện tại phiền nhất chính là việc Hứa Cường bỏ lỡ ba la.

Hứa Cường lập tức quay đầu ngồi ngay ngắn, yên lặng thấp một nén nhang, thay Béo Muội nên bị thương.

Giữa trưa từ nhà ăn trở về, Hứa Cường ngáp một cái, cũng ghé vào trên bàn nằm nghỉ trưa, lúc nằm sắp xuống, cậu cố tình cách thật xa giáo bá đang nằm bên trong, miễn cho lúc ngủ cánh tay hai người chạm vào nhau.

Còn chưa ngủ được năm phút, đột nhiên từ đỉnh đầu vang lên giọng nói ngọt ngào của Béo Muội: "Hứa Cường."

Hứa Cường nghi hoặc mà ngẩng đầu lên.

Một ly kem chocolate siêu to khổng lồ gần ngay trước mặt.

Hơi lạnh ập vào mặt, Hứa Cường ngồi thẳng, khó hiểu mà nhìn về phía Béo Muội.

Lâm Văn giờ ly kem lên, cười nói: "Lần trước cậu mời tớ ăn rồi, hôm nay đến lượt tớ."

Hứa Cường cảm thấy tình hình này hình như không đúng lắm, neho mắt nhìn thấp xuống phía dưới, Hứa Cường hậu tri hậu giác đã phát hiện trong tay Béo Muội vẫn còn cầm một ly kem

"Cái kia cho ai?" Hứa Cường vừa hỏi vừa nhìn về phía lão đại bên cạnh.

Lâm Văn trả lời một cách bình thản: "Đương nhiên là cho tớ."

Hứa Cường sững sốt vài giây: "Cậu, cậu không giảm béo?"

Lâm Văn cười lạnh: "Không giảm, miễn cho có người tự mình đa tình, còn tưởng rằng tớ giảm béo đều là vì hân."

Nói xong, Lâm Văn đặt ly kem xuống bàn Hứa Cường, rồi xoay người về chỗ ngồi, bắt đầu chậm rãi ăn luôn món khác tình khi giảm cân trong tay.

Hứa Cường trợn mắt há hốc mồm, xem ra có lẽ Béo Muội thật sự không thích lão đại nữa rồi?

Trước giờ Lâm Văn thật sự cũng chưa từng thích Chu Thừa chút nào, nhưng cô bắt buộc phải khiến Chu Thừa thích cô.

Cho nên đáng người nhất định phải giữ, buổi tối về đến nhà, Lâm Văn phải tập nhiều hơn ngày thương gấp mấy lần, không có biện pháp, một ly kem chocolate có lực sát thương quá lớn!

Đến tiết học buổi chiều, giữa giờ học Chu Thừa muốn đi vệ sinh, anh em tốt Hứa Cường đương nhiên cũng đi theo cùng

Trên hành lang, rất nhiều nữ sinh vừa đi vừa nói chuyện phiếm

Hứa Cường thỉnh tai, nghe được tên Béo Muội, hai mắt lập tức đảo tròn, phát sáng như đèn pha, thật nhanh liền xác định được nơi phát ra âm thanh.

Cách chỗ bọn họ khoảng ba mét, có ba nữ sinh không biết học ban nào, đang vô cùng vui vẻ mà bắt quái với nhau.

Nữ sinh A: "Tớ nói cho các cậu biết, Lâm Văn nhất định là chưa chết tâm đâu, mấy ngày nay ở nhà ăn tớ có ý quan sát cô ta, ăn còn ít hơn so với lúc trước khi công khai muốn giảm béo, hơn nữa trước khi theo đuổi Chu Thừa, cô ta toàn ngồi xe người nhà đưa đón đến trường, bây giờ mỗi ngày lại đi xe đạp, nói rõ chắc chắn là muốn giảm đến một trăm cân."

Nữ Sinh B: "Đúng vậy, đã giảm 30 cân rồi, Lâm Văn cũng thật đủ si tình với Chu Thừa, nếu là tớ, chắc chẳng có nổi một phần nghị lực như thế."

Nữ sinh C: "Nhưng mà Lâm Văn ôm xuống quả thật xinh đẹp hơn hân, nghe nói Chu Thừa vì cô ấy mà động thủ với Lăng Vũ luôn đấy, không chừng đã hấp dẫn được hai người họ."

Nữ sinh A: "Đừng có mà suy diễn lung tung, mý nữ thích Chu Thừa nhiều như vậy, vì sao cậu ấy phải chọn một kẻ béo giảm cân như thế? Hơn nữa, trên mạng có người chia sẻ quá trình giảm béo, nếu trong một thời gian ngắn mà giảm quá nhiều cân, trên bụng sẽ có vân, tựa như các đường vân khi mang thai vậy, tui bây nói xem, khuôn mặt Lâm Văn xinh đẹp thì thế nào, mỗi ngày đến trường lại trang điểm như lục trà kỷ nữ, trên người không chừng đầy những vết ghê tởm đó!"

(Theo tờ tìm hiểu thì những đường vân đó là rạn da nha các cậu:v Thường thì 90% người bị rạn da là phụ nữ mang thai, phần còn lại đa số là những người ở tuổi dậy thì, khi cân nặng thay đổi quá nhanh...)

Lời này vô cùng ác độc, hai nữ sinh còn lại đều không đáp trả.

Nữ sinh A dường như phi thường chán ghét Lâm Văn, tiếp tục bỏ não bịa đặt: "Nghe nói Lâm Văn còn đặc biệt biết câu dẫn người khác, Hứa Cường vốn dĩ thích Trần Đình Đình, hiện tại thế nhưng cả ngày đều vây quanh Lâm Văn, hừ, nam sinh đều là một đám nông cạn, chỉ thích ngực lớn."

Cô ta ríu rít lung tung, Chu Thừa, Hứa Cường đều bắt tri bắt giác mà thả chậm bước chân.

Nghe đến từ "Ngực lớn", Chu Thừa liếc nhìn Hứa Cường một cái.

Hứa Cường đã sớm nổi trận lôi đình, tức đến xi khói từ lúc nữ sinh A nói trên người Lâm Văn ghê tởm các kiểu, không nghĩ tới đối phương nói nói một hồi cư nhiên đem cả hân vào!

Căn bản không phát hiện ánh mắt của Chu Thừa, Hứa Cường tiến lên liền thẳng thừng đẩy nữ sinh A một cái.

Nữ sinh A thét chói tai quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt Hứa Cường tràn đầy hung dữ, cô ta nháy mắt liền thất thanh.

Hứa Cường đánh giá cô ta một phen từ trên xuống dưới, cười lạnh đáp trả: "Đều nói đã là mỹ nhân lớn lên tâm hồn tuyệt đối sẽ không quá xấu, cô nói chuyện độc ác như vậy, quả nhiên lớn lên cũng chẳng ra gì."

Nữ Sinh A tức giận đến tím mặt!

(Tui bonus cho quý dị quả ảnh giận tím người đây:3

Hứa Cường đắc ý đuổi theo Chu Thừa đã đi khuất qua, cổ ý lớn tiếng nói: "Nói nam nhân thích ngực lớn là nông cạn, chính cô khẳng định là sân bay."

Nữ sinh A cúi đầu nhìn xem, mặt càng tím.

Nữ sinh B hão hớn an ủi cô ta: "Đừng nghe cậu ta nói bậy, ngực tớ cũng lớn đấy, nhưng nếu ai chỉ thích điểm này, tớ cũng nhất định mắng hắn nông cạn."

Nữ sinh A quay sang nhìn nữ sinh B, đột nhiên vùng cánh tay, quay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đế Yêu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14-3: Vị diện vườn trường

Editor: Song Hoạ

Buồng vệ sinh nam, Hứa Cường vừa cời dài lưng, bạn học cũ bên cạnh liền cười khà khà hỏi cậu: "Cường ca, cậu thật là di tình biệt luyện, thay người yêu như thay áo nha?"

Hứa Cường không hiểu sao có chút chột dạ, trộm nhìn về sườn mặt gáo bả.

Chu Thừa mặt vô biểu tình mà phóng thủy.

Nhắm cẩn thận một chút, Hứa Cường già vờ oán giận lại lão bạn cũ: "Cút đi, tao là loại người này sao?"

Lão đồng học: "Thời đi, ngày hôm qua Lâm Văn trực nhật ở bên ngoài quét rác, không phải cậu còn cứng rắn muốn học Lôi Phong* đoạt chổi giúp đỡ người ta sao?"

(Lôi Phong là hình tượng quen thuộc hay xuất hiện trong mấy trang ngôn chớng ta đọc:3 Chú thích dài vô tận ở cuối chương>>>)

Lời nói dối trong nháy mắt đã bị vạch trần tại chỗ, Hứa Cường thẹn quá hoá giận, xoay người sang phun hần.

Tên bạn học cũ kia với thân thủ nhanh nhẹn đã thành công tránh đạn.

Ra khỏi buồng vệ sinh, học sinh trên hành lang cũng chỉ còn vài người.

Hứa Cường nhìn nhìn về mặt vô biểu tình của gáo bả, nhện không được thử hỏi: "Lão đại, nước phù sau không cháy ruộng ngoài, nếu cậu chứng mắt Béo Muội, tôi theo đuổi cô ấy được chứ?"

Chu Thừa thuận miệng trả lời: "Muốn chết thì theo đuổi đi."

Giọng đều vô cùng tùy ý, trả lời tự nhiên như vậy, giống như việc Hứa Cường hỏi hần ăn không, hần nhàn nhạt trả lời không ăn.

Chính vì thế, Hứa Cường tiếp tục đi vài bước mới đột nhiên dừng lại, mặt đầy vẻ khó tin nhìn theo bóng dáng cao lẫm của giáo bá.

Có ý tứ gì? Có ý tứ gì a!!!

Ấm chỉ mạnh mẽ thế này, mạnh đến mức Hứa Cường đều không để bụng đến mầm cây tình yêu bé nhỏ còn chưa kịp khoẻ mạnh trưởng thành liền bị diệt tận gốc của chính mình.

Sau khi chạy nhảy đuổi kịp Chu Thừa, Hứa Cường kích động nói: "Lão đại, cậu động tâm với Béo Muội từ bao giờ thế?"

Chu Thừa nhủ mày: "Câm miệng."

Hứa Cường chường bộ mặt ăn vạ ra trước mặt lão đại nhà mình: "Nói đi, nói đi, tớ bảo đảm không nói cho người khác!"

Chu Thừa trực tiếp đạp chân bước tiếp.

Hứa Cường tựa như chú khỉ, cuộn quýt chạy theo.

Một lát sau, giáo bá cùng tiểu đệ Hứa Cường một trước một sau tiến vào phòng học.

Giáo bá vẫn băng lãnh như thường ngày, Hứa Cường trong miệng huyết sáo, cố ý đi đến chỗ bên này của Lâm Văn, mạnh mẽ đưa cho Lâm Văn một ánh mắt đầy thâm ý.

Lâm Văn rất muốn đưa lại cho cậu ta ba chữ: Bệnh tâm thần a!

Giờ cơm chiều đã đến, Chu Thừa và Hứa Cường cùng nhau đi nhà ăn mua cơm.

Tiến vào nhà ăn Hứa Cường liền đuổi cổ tìm kiếm thân ảnh Béo Muội, sau đó chỉ vào một phương hướng để Chu Thừa nhìn.

Chu Thừa đã sớm thấy.

Cô mặc một thân váy trắng đứng trước Hà Miêu, quay đầu lại trò chuyện cùng Hà Miêu.

Tâm tình cô dường như không tệ, vẫn luôn mỉm cười.

Bên tai Chu Thừa đều là lời nói của nữ sinh A kia, cô ta nói Lâm Văn kì thật vẫn trộm, len lén mà giám béo, mỗi ngày đều ăn rất ít.

Chu Thừa không phải quá tin, ngày đó lúc cô chỉ vào mặt mắng hần, rõ ràng thực kiên quyết.

Chò Chu Thừa lấy lại tinh thần, phát hiện hần đã đi theo Hứa Cường tới đằng sau đội ngũ xếp hàng chờ mua thức ăn của Lâm Văn.

Hứa Cường còn muốn chen ngang, Chu Thừa không có mặt dày như hần, xoay người đứng ngay ngắn ở phía sau hàng ngũ.

"Lão đại, sao cậu lại không tỏ vẻ, thể hiện gì thế?"

Hứa Cường dán người vào lưng Chu Thừa, hơi nóng đều phun lên lỗ tai Chu Thừa.

"Lăn." Chu Thừa ghê tởm, rồi giờ tay ra phía sau.

Hứa Cường kêu thảm che lại ngực, cũng không dám tới gần lão đại trong vòng hai bước nữa.

Lâm Văn lấy cơm xong, vừa quay đầu lại liền thấy Chu Thừa và Hứa Cường đang ở phía sau.

Chu Thừa lạnh mặt, không coi ai ra gì, Hứa Cường nhiệt tình vẫy tay kêu gọi Lâm Văn.

Lâm Văn cười cười, bụng khay rời đi cùng Hà Miêu.

Hứa Cường nghiêng cổ nhìn theo, tận đến khi hai nữ sinh ngồi xuống, cậu ta mới chuyển hướng nhìn về phía trước.

Ba phút sau, "bang" một tiếng, Hứa Cường đem khay cơm đặt ở bàn cơm đối diện Béo Muội, cánh tay lại múa may quay cuồng ra sức biểu diễn: "Lão đại, tôi ở chỗ này!"

Lâm Văn, Hà Miêu đồng thời ngẩng đầu.

Hứa Cường vẫy tay xong, nhìn thấy các cô, trong mắt tràn đầy kính hì, vui mừng: "Các cậu cũng ở chỗ này à?"

Lúc này Chu Thừa đã đi tới, nhìn thấy Lâm Văn, hần nhủ nhủ mày, đáng vẻ dường như không muốn ngồi gần cô như vậy.

Hà Miêu thấy thế, vô cùng thấy khó chịu thay bạn thân nhà mình, thấp giọng hỏi Lâm Văn: "Chúng ta đổi vị trí?"

Lâm Văn yên lặng gật đầu.

Hai cô gái đứng dậy bụng mâm lên, đổi tới một vị trí khác rất xa.

Hứa Cường:.....

Chu Thừa cúi đầu ăn cơm

Không khí xấu hổ, Hứa Cường một cái thì* cũng không dám phóng

(Khụ khụ> Đây đại loại là cái rắm ấy>3, té nhị hơn xiu là thể loại đánh bom liều chết ấy>)))

Hứa Cường còn thừa nửa con cá chưa ăn xong, Chu Thừa đã giải quyết xong xuôi, bụng mâm lên muốn rời đi.

Hứa Cường thực săn sóc: "Để mâm ở đây đi, xiu tớ quăng cho."

Chu Thừa không để ý đến hần.

Xuyên qua đám người, Chu Thừa lặng yên không tiếng động mà đến gần nữ sinh mặc váy trắng, lúc đi ngang qua người cô, Chu Thừa thấy còn thừa hơn phân nửa cơm, trừ cái đó ra, còn có ba loại thức ăn chay chưa ăn xong.

Đột nhiên lại rất muốn cười.

Được a, Béo nha đầu thật sự có thể giả vờ, thiếu chút nữa đã bị cô lừa!

Tác giả có lời muốn nói: Chu giáo bá: Ta liền biết, nàng khẳng định còn thích ta.

Bội Kỳ Văn: Ha ha, rốt cuộc cá cũng cắn câu.

☐☐Góc xám xí dụ của tui:3

☐Chào cả nhà:3 Sao bao ngày lười biếng, tui lại comeback với cái chương ngắn ngủi>>☐

☐Dòm nhà người ta ra chương quá trời tui thấy mà ham á:3 Nhưng mà tui lười>☐

☐Nhật liệt đề cử cho mọi người bộ "Động tâm vì em" của Nghệ Đa Hi

☐Tui đã khóc cả buổi sáng<< Truyện siêu cảm động, tuy có mấy tình tiết hơi nhanh nhưng hay thiệt sự.3 Tui hông giời review vì tui ngu Văn>> Nhưng thiệt sự hay lắm luôn.3☐

☐Huhu thiệt ra là đột trước tui quên nói về vụ cái bia>>

☐Xong rồi tui tính đợi tui ra chương mới tui nói)))) Mà giờ tui mới ra được>>>

☐Tui tính lười sương sương thôi mà ai ngờ lười đậm sâu vậy luôn á>

☐☐Thấy bia xịn hông.3333 ☐Bia xinh xẻo của tui đến từ đây annieeee_610>♥☐

☐Ni siêu cute nha mọi người =)) Hông thiệt ra thì nó cũng khủng khủng giống tui á:))))))☐

☐Mục đích pr của tui là để mỗi tuần đi xin xỏ 1 cái bia mới:))))

Thiệt ra tui muốn nói nữa mà tui ngại cái chương còn ít hơn mấy lời tui nói>>

☐Mọi người nhớ giữ sức khoẻ thật tốt nha ♥☐♥☐

Đọc truyện vui về <3

Chú thích:

Lôi Phong (tiếng Trung: 雷锋; 18 tháng 12 năm 1940 – 15 tháng 8 năm 1962) là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Năm 1963, anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là "hỏi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong (向雷锋同志学习)". Lôi Phong được miêu tả như một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến dâng của Lôi Phong. Sau khi Mao Trạch Đông qua đời, Lôi Phong vẫn là một biểu tượng văn hóa. Tên của anh đã đi vào lời ăn tiếng nói hằng ngày và hình ảnh của anh xuất hiện trên áo phông và quà lưu niệm.

Dù rằng có thể từng tồn tại người linh tên là Lôi Phong trên thực tế, thì những giai thoại về cuộc đời anh mà hệ thống tuyên truyền của đảng Cộng sản dựng lên đã gây ra nhiều tranh cãi mạnh mẽ, khiến anh trở thành một đề tài cho nhiều người Trung Quốc chế cười và nhạo báng. Tuy nhiên có một sự thật rằng hình ảnh của Lôi trong vai trò một quân nhân mẫu mực đã tồn tại qua nhiều thập kỷ với những thay đổi về mặt chính trị ở Trung Quốc.

__ Nguồn Wikipedia __

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Vị diện vườn trường

Editor: Song Hoạ

Mọi người đều ở nhà ăn, Lâm Văn làm sao có thể không chú ý đến hướng đi của Chu Thừa?

Thà dây dài để câu cá lớn, chuyện này đương nhiên cũng cần chút kỹ xảo.

Quá mức chỉ chú ý đến cái lợi trước mắt, sẽ khiến cá lớn kinh động biết được trong đó có bẫy, nhưng nếu một chút mỗi đều không cho, cá lớn liền lặn xuống đáy nước, càng cách xa dây câu.

Lâm Văn cũng không hỏi hân hạnh đó ở phòng học mắng Chu Thừa một trận, bị hai nam sinh đùa cợt thể trọng ngay trước mặt mình, Lâm Văn nếu không hé răng, đó không phải ngoan mềm, mà là hèn nhát, Chu Thừa làm sao có thể thích một kẻ từ đầu đến cuối đều hèn nhát?

Nhưng Lâm Văn lại không thể thật sự khiến Chu Thừa hiểu lầm có thay lòng đổi dạ.

Vì thế, gần đây Lâm Văn có ý ăn thật ít.

Bởi vì Chu Thừa, lại vì trở nên xinh đẹp hơn, cô đã sớm trở thành nhân vật tiêu điểm, nhất cử nhất động đều bị sóng người yêu thầm giáo bá nhìn chăm chăm soi mói.

Lâm Văn tin tưởng, nhưng nữ sinh đó khẳng định sẽ bắt quái về cô, sớm muộn gì cũng có một ngày tin đồn đó truyền đến tai Chu Thừa.

Chu Thừa thay cô đối phó Lăng Vũ hai lần, không có khả năng chỉ vì Hứa Cường, vậy tiền đề quan trọng ở đây là, khi Chu Thừa phát hiện cô nói năng chua ngoa như thế, sau lưng lại là một trái tim vô cùng chân thành, vô cùng si tình của thiếu nữ, nhất định sẽ phi thường cảm động đi?

Từ bàn ăn đi đến nhà ăn đường rộng thênh thang lại nhiều lối đi như thế, phát hiện Chu Thừa có ý đi cá một đường vòng lớn để tới gần chỗ cô, Lâm Văn cười thầm.

Cá lớn đã cắn câu!

Lâm Văn thật cao hứng.

Chu Thừa đồng dạng tâm tình không tồi, ra khỏi nhà ăn, đi đến siêu thị ở trường.

Hứa Cường ăn uống no say đi ra từ nhà ăn, liền thấy lão đại cầm một ly kem đi ra khỏi nhà ăn.

Hứa Cường chạy nhanh đến, chụp lấy bà vai Chu Thừa: "Lão đại, cậu sao lại keo kiệt như vậy, chính mình chạy đi ăn mảnh."

Chu Thừa nghiêng người tránh khỏi cái tay trên bà vai.

Cánh tay thất bại, Chu Thừa cúi đầu nhìn xem, vừa liếm môi vừa cười: " Chà chà, đây không phải là loại Béo Muội yêu thích nhất sao."

Lão đại động tâm đúng là khác xưa a, ăn cái gì cũng phải giống Béo Muội.

Chu Thừa liếc mắt cậu ta một cái.

Hứa Cường thức thoi ngậm miệng.

Làm một tiểu đệ có quy tắc, Hứa Cường đương nhiên sẽ đi theo sau Chu Thừa vào phòng học, theo thói quen mà đi đến chỗ ngồi của hai người, lão đại ở phía trước đột nhiên quẹo cua.... Thế nhưng lại đi đến bàn học bên cạnh Lâm Văn!

Hứa Cường sợ ngây người, trong phòng các bạn học khác cũng đều sợ ngây người!

Bạn học trước bàn Lâm Văn còn chưa trở về, Chu Thừa nhắc đôi chân dài đặt lên chiếc ghế phía trước, sau đó quay mặt sang Lâm Văn.

Lâm Văn nhú mày, mặt đầy ghét bỏ: "Cậu làm gì thế?"

Nhưng mà, trong mắt Chu Thừa, Béo nha đầu giận dữ và ghét bỏ như thế đều là giả vờ, vì thế đáng về làm bộ tức giận của cô liền phá lệ, trở nên đặc biệt đáng yêu.

Hắn đưa ly kem qua, thần sắc nhàn nhạt:

"Cậu vì tôi giảm 30 cân, hiện tại cậu từ bỏ rồi, vậy tôi liền giúp cậu "dài" trở lại."

Lâm Văn trợn mắt, đây là cái logic chó má gì?

Cô cúi đầu, tiếp tục lật sách: "Cảm ơn, tôi không cần."

Chu Thừa: "Không cần cảm tạ, chỉ là tôi không muốn sau này người khác nhìn cậu, lại luôn miệng nói cậu vì tôi mà giảm cân."

Lâm Văn ngừng tay lại.

Cô thật sự không nghĩ tới, chính mình hao tổn tâm cơ, thế nào lại câu phải một con cá lớn vô lại như vậy chứ!

Chu Thừa đem ly kem đẩy đẩy về phía cô, lạnh nhạt thường ngày trong mắt cũng tựa hồ nhiễm thêm một tia ý cười: "Không dám ăn? Không phải từ bỏ giảm béo?"

Cá lớn bắt đầu dùng phép khích tướng!

Lúc này, để xem ai mất mặt!

Lâm Văn cắn răng, đoạt lấy ly kem, xé bịch một tiếng thật vang, xem đó như mặt Chu Thừa mà cắn.

Miếng cắn đầu tiên, thật sự rất lớn, cắn xong Lâm Văn mới ngó phải chú ý hình tượng.

Lại trợn mắt liếc nhìn Chu Thừa một cái, Lâm Văn nhanh chóng điều chỉnh tốt cảm xúc, sau đó một tay cầm kem ly, một tay lấy bút làm bài.

Thứ ba, ngày 7 tháng 4 năm 2020.

☐ Góc nhỏ ☐

☐ Thật sự rất cảm ơn, vô cùng cảm ơn những tiểu khả ái đã chờ tui *chân thành cúi đầu*❤️ ☐

☐ Tui đã cố lê lét thân lười của mình để làm một chương nhỏ nè *tung bông* ☐

☐ Tui đang đọc bộ "Tham luyến" của Nghê Đa Hi, truyện dễ thương thật sự:3 Hay>> Đề cử mọi người đọc trong thời gian chờ mòn cổ >> Truyện có set pass nhưng tui thấy khá dễ tìm nên mọi người đừng lo lắng ☐

☐ Con dân nhà tui có ai là dân vẽ hôngggg:3 Chỉ tui với>> ☐

☐ Yêu mọi người. Thân chào ☐

☐ Giữ sức khoẻ thật tốt nha cả nhà ❤️ ☐

Bạn đang đọc truyện *Ta Cùng Với Ánh Đèn Yêu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.